

Vuodenvaihteessa 1995 Euroopan ja Afrikan federaatiot yhdistyivät muodostaen Global Unionin, maailman ensimmäisen kahden mantereen yhteisen valtioliiton.

Vastustajien mielestä tämä on historian järjettömin hanke sitten muinaisen Trump-kauden, jota nykyään muistellaan vain historialukulaitteiden kautta.

Kannattajien mielestä yhdistyminen on osa pysyvää maailmanrauhaa: vanha manner ja ihmiskunnan alkukoti samassa parlamentissa, samassa valuutassa ja samassa liittovaltion tietoverkossa. Uusi valutta liitto on vielä tekeillä mutta yhteinen parlamentti on jo todellisuutta.

Kun rajat avattiin, vastustajien kauhukuvat eivät toteutuneet. Afrikkalaislaumoja ei rynnännyt Euroopan rantatonteille, eikä eurooppalaiset valloittaneet Afrikan rantoja.

Historialliset muistot kolonialismin ajoista pitävät eurooppalaiset varovaisina – nyt kun afrikkalaiset ovat mukana päättämässä yhteisistä asioista, kukaan ei halua ärsyttää heitä.

Afrikan puolella taas muistutetaan, että Euroopan liittolaisuus tuo teknologiaa ja investointeja, mutta myös velvoittaa kuuntelemaan paikallisia ääniä.

Banaanien hinnat eivät halventuneet, kuten kyllä-puoli oli kampanjoinut. Toisaalta eivät myöskään nousseet – markkinat vakautuivat, ja afrovaluutta sekä euro yhdistettiin digitaaliseen GU-krediittiin, joka tekee kaupankäynnistä sujuvaa. Myöhemmin lanseerataan uusi valutta käteisenä.

Molempien osapuolten lupaukset osoittautuivat osittain liioitelluiksi: todellisuus on arkisempi, mutta silti merkittävä – ihmiset saattavat matkustaa mantereen välillä ilman viisumeita ja jakaa yhteisiä kulttuuriverkkoja.

Historialukulaitteet pitävät muistoja elossa – menneisyys on arkistoitu digitaalisiksi aikakausikuviksi, joita harva enää jaksaa selata.

Arkinen todellisuus osoittaa, että suurten liittovaltioiden lupaukset ja vastustajien pelot harvoin toteutuvat sellaisenaan – todellinen muutos näkyy hitaasti, arjen yksityiskohdissa.

Fuji Heavy Industries ja Fenno-Brandcar

Japanilainen FHI – Fuji Heavy Industries osti puolet Fenno-Brandcarin osakkeista.

Fenno kuorma-autotehdas erotettiin omaksi yhtiökseen, ja henkilöautopuoli siirtyi puoliksi japanilaisomistukseen. Toinen puolisko jäi eurooppalaisen sijoitusyhtiö Brandorin hallintaan.

Vastaava järjestely toteutettiin Skandinaviassa VGM-autotehtaalla, jonka eurooppalainen omistaja on *Skandmet*.

Työntekijöitä huolettaa työpaikkojen säilyvyys, vaikka FHI vakuutti, ettei työpaikkoihin kajota. Japanilaiset toivat mukanaan uusia koneita ja työmenetelmiä, mikä kovensi työtahtia.

Enää työtehtävien lomassa ei ollut aikaa käsitoille tai novellien kirjoittamiselle – perinne, jossa pomot lukivat työntekijöiden tarinoita keskusradion kautta, jäi historiaan.

Brandia ja VGM – luksus vastaan arki

Brandia-autot menevät huonosti kaupaksi, sillä ihmisillä on jo hyvälaatuisia ajoneuvoja.

Auton vaihtoon ei ole järkevää syytä, ellei halua leuhkia korkeateknologisella mallilla.

Brandia ja VGM ovat täynnä futuristista luksuselektroniikkaa – jopa ääniohjattu limsapurkin teline, joka reagoi murteisiin ja kieliin.

Vanha moottoriongelma on korjattu, mutta tilalle tuli uusi heikkous: biokaasutankkiin pääsee töhkää, mikä aiheuttaa käyttöongelmia.

Director Motors & Rolls Royce

Brandcarin ja VGM:n pääkilpailija Rolls Royce vaihtoi omistajaa, kun venäläinen autotehdas DM – Director Motors osti koko konsernin.

DM:n juuret olivat amerikkalaisessa GM:ssä ja venäläisessä AvtoVAZissa eli Ladan valmistajassa.

AvtoVAZ oli aiemmin ostanut General Motorsin ja uudistanut nimensä, jolloin irvileukojen pilkka hyytyi

– autot olivat nyt laadukkaita ja edullisia. Rolls Roycen ja DM:n yhteistyö toi autoihin yhdistelmän:

Ladan käytännöllisyys ja Rollsin tyylikkyys.

Tavallisilla duunareilla on varaa DM:n autoihin, mikä haastoi Brandiat ja VGM:t.

🔥 Kuorma-autojen ongelmat

Rolls valmisti myös kuorma-autoja, mutta niissä havaittiin vakava virhe: ne saattoivat helposti syttyä palamaan. Tämä herätti huolta logistiikkayhtiöissä ja pakotti Global Unionin liikenneturvallisuusviraston tutkimaan asiaa.

Omistajavaihdokset kuvastavat 1990-luvun globalisoitunutta autoteollisuutta, jossa mantereiden rajat hämärtyvät.

Työtahtien kiristyminen kertoo, kuinka tekoälyohjatut koneet ja japanilainen tuotantokuri muuttivat työelämän – luova taukokulttuuri katosi.

Luksuselektroniikka autoissa symboloi teknologian ylikorostumista: käytännöllisyys jäi taka-alalle.

DM:n nousu osoittaa, että edullinen mutta laadukas auto voi voittaa markkinoilla, vaikka kilpailijat panostavat huippuluokkaan.

👤 Johanna uraputkessa 🏠 Työ ja suojaverkko

Johanna puskee töitä kuin aikanainen, sillä hän haluaa päästä ansiopalkkauksen piiriin.

Paperilla hän on yhä lievästi funktiorajoitteinen, koska on käynyt spesiaalikoulun.

Hän ei halua tunnustaa sitä itselleen eikä muille, mutta Insurance Cashin nettilomakkeisiin on hyvä kirjoittaa diagnoosiksi funktiorajoite, jotta rahavirta jatkuisi.

Työkyvyttömyyseläke on eräänlainen suojaverkko, mutta Johanna kokee, että siinä on iso reikä – ajatus, jonka hän on poiminut Radio Luontoillan Putous-ohjelman humoristisista leikkimainoksista. Kyseinen radio-ohjelma on ainoa yhteys Pertta Lähdevirtaan. Luonnollisesti Pertta ei voi tietää, että ketkä kuuntelevat hänen torstai-iltaohjelmaansa.

Johanna miettii usein, että hänellä olisi jo ansiotyö, jos olisi käyttäytynyt ihmisiksi Hyvinvointialueen keskushallinnossa syksyllä 1992.

Hän katu katkerasti Jokioisten kommunikaatiolaitetehtaan ruokalassa tapahtunutta yrityisleikkiä, joka johti potkuihin. Hän tietää, ettei voi syyttää ketään muuta kuin itseään.

Hänen on pidettävä pokkansa, kun Raija Lillukka ja Oili Lehmusvuori vitsailevat härskisti.

Oili yrittää tahallaan saada kainuulaisblondin menettämäänsä malttinsa, jotta voisi raportoida työterapeutille ja sitten saisi syyn antaa potkut.

Oili ei ole pomo vaan pelkkä postitusteknikko, mutta antaa kuvan, että olisi yhä osastopäällikkö.

Hän toimii yhteyshenkilönä työterapeutti Ragnar Virran ja Johannan välillä, ja antaa Ragnarille kuvan, että olisi postitusmestaritar.

Hän jarruttaa Johannan palkkatukea ja toivoo tilalle nuoria miesharjoittelijoita, joiden ongelmia voisi pätevästi kommentoida.

🧠 Work Market Institute

Johanna on Work Market Instituten kirjoilla, jotta saisi tukea, jos työpaikalla ilmenisi ongelmia.

Kerran kuussa Ragnar käy tarkistamassa, kuinka Johanna jaksaa.

Joka kerta Oili kuiskuttelee Ragnarille kursseista ja täydennysharjoittelupaikoista, vaikka Johanna selviää työtehtävistä paremmin kuin Oili itse.

Oili on selvästi kateellinen Johannan stressinkestävyydestä ja paksunahkaisuudesta – vittuilukaan ei tehoa.

😊 Kesäloma 1995

Juulissa Work Market Institute on kesälomasuljettu, eikä lain mukaan harjoittelijoita saa olla työpaikoilla.

Johanna saa pitää hyvin ansaitun kuukauden pituisen kesäloman. Tämä sopii hänelle, sillä hän ei saa ansiopalkkaa työstään.

Kesäloman aikana hän saa edelleen saman summan työkyvyttömyyseläkettä – noin 6000 euroa kuukaudessa.

Johanna kokee, että tämä on hänen turvaverkkonsa, vaikka tietää, että todellinen uraputki vaatisi vielä paljon enemmän.

Insurance Cashin nettilomakkeet ja valtionpalkkatuki kuvastavat 2990-luvun byrokratiaa, jossa tekoälyjärjestelmät valvovat diagnooseja ja tukia.

Työpaikan dynamiikka on futuristinen: vaikka koneet hoitavat suurimman osan logistiikasta, ihmiset yhä vitsailevat, juonittelevat ja kilpailevat keskenään.

Kesälomasulku on liittovaltion sääntö, joka takaa nuoriaikuisille tauon – mutta Johannan kohdalla se on myös muistutus siitä, että hän elää vielä suojaverkon varassa.

Kivisten Skandinavian matka

Antti, Anna ja Johanna päättivät lähteä ensimmäiselle Skandinavian kiertomatkalleen, sillä vain Johanna oli käynyt vain Tukholmassa siis isä ja äiti halusivat kokea Skandinavian kokonaisuudessaan.

2960-luvun lopulla Anna ja Antti kävivät hääristeilyllä Gotlannin Slitessä. Matkan he saivat häälahjaksi Oskarilta ja Hissulta. Niihin aikoihin Antti ja Anna olivat kokemattomia matkailussa eivätkä uskaltaneet poistua laivasta vaan istuivat koko ajan hytissä. Kaiken kukkuraksi miniviinapullot he piilottivat rintaliiveihin ja alushousuihin, kun olettivat niiden kotiin viemisen olevan laitonta. He olivat eksyneet MV-lehden matkailusivulle, jossa tavalliseen tapaan oli paljon valeuutisia sekä kummallisia älynväläyksiä. Vasta myöhemmin he hiffasivat, että MV-sivusto oli uusnatsien propaganda nettijulkaisu, joka on monesti ollut sensuroitu mutta aina vaan avattu eri palvelimilla. Tätä nykyään, eli vuonna 2995, MV-lehti on lopullisesti lakkautettu puuttuvan kiinnostuksen vuoksi, kuten lehden sivulla luki pitkään, kunnes sivusto kokonaan pimeni. Yksinkertaisesti suomalaisia ei enää vähempää voisi kiinnostaa uusnatsien sepitykset. Myös liittovaltion tiedustelupalvelu vaati sivuston sulkemista ja antoi ukaasit nettioperaattoreille, ettei kyseistä sivustoa saa enää julkaista.

Matkailuautossa on biokaasu-sähköhybridi ja hologramminavigaattori, joka kertoo reittien varrella historiatieta ja tulevaisuuden suunnitelmia.

He ajoivat Tampereen, Grain Villagen ja Oulun kautta Kilpisjärvelle katsomaan suurta ja mahtavaa Saanatunturia. Grain Village on entinen Jyväskylän.

Futuristinen Lappi

Saanatunturin huipulle pääsee nyt säänkestävillä liukuportilla, samantapaisilla kuin Vattulan Virtalehdon rinteessä, mutta paljon pidemmällä.

Lappi on tiheämmin asuttu kuin ennen, mutta saamelaiden painostuksesta on perustettu saamelaisreservaatteja, joissa harjoitetaan perinteistä porotaloutta. Reservaatteissa käytetään myös virtuaaliporoja, joiden avulla nuoret oppivat vanhat tavat ilman, että luonnonvarojen kulutetaan liikaa.

Alun perin Kivisillä oli tarkoitus käydä Nordkappissa, mutta City-Johanna kitisi jatkuvasti, että haluaa citykulttuuria. Ruijan pienet kalastajakaupungit eivät kiinnostaneet häntä, sillä hänellä on kalakauhu. Lopulta isä ja äiti päättivät muuttaa suunnitelmaa ja etsiä futuristisia kaupunkikohteita Skandinavian puolelta, joissa olisi enemmän citykulttuuria ja teknologiaa. Tosin Nordkapp kuuluu Skandinaviaan mutta siellä on enimmäkseen kalastuskulttuureja.

Totta kai äitiä ärsytti, kun tytär koko ajan kitisi kuin vihtarai pakkasessa. Isä peitti tunteensa, kun ei henno hermostua rakkaalle Johannalle.

Öisin matkailuautossa Antti ihailee nukkuvaa Johannaa, joksi hän itsemielessään kutsuu tyttärtään, ja raottaa makuupussia. Sormet ihan syyhyävät, kun haluttaisi koskettaa tämän ihoa, muttei uskalla. Hän on alkanut etsiä kaupoista ja apteekeista nukutusaineita, jotta tilaisuuden tullen voisi nukkuttaa tyttärensä, jotta voisi hyvällä tämän paljasta ihoa mutta pienessä matkailuautossa se olisi mahdotonta, kun akka todennäköisesti heräisi. Mie voisin ihan hyvin nukkuttaa myös akan, pohtii Antti samalla, kun muu perhe nukkuu.

Sitten hänen älyrannekkeensa värähti ja siihen ilmestyi viesti;

Ajatuksesi on vaarallinen ja hyväksikäyttöä kuvaava elementti sinun ajatuksesi nukutusaineista ja tyttären koskettamisesta, jota en voi jatkaa tai tukea enempää, nonniin! Antti ajatteli itsemielessään; vittu näitä herrojen kotkotuksia. Kohta mie työnnän perseeseen tämän vitun älyttömän älyrannekkeen. Silloin älyrannekkeen näyttöruudulle ilmestyi uusi viesti; *Sen kuin työnnät mutta ajattele mielenterveyttäsi matkailuautossa, nonniin!* Antti päätti olla välittämättä tekoälystä ja sulki silmänsä ja yritti nukahtaa. Pitkän yrittämisen jälkeen nukahti ja nukkui aamuun asti.

Kilpisjärveltä he palasivat takaisin Karesuvantoon, jossa he yöpyvät Camping Swedufinnissä, joka sijaitsee läntisessä Kaaresuvannossa, Skandinavian puolella. Könkämäjoki virtaa leirintäalueen halki. Joki on niin matala, että sen yli voi kahlata. Siitä heille muistui mieleen Ukrainan Camping Tšernobyl, myös sen halki virtasi matala puro mutta Könkämäjoki on leveämpi. Kaupungin eteläpuolella joki muuttuu Muonionjoeksi.

Tämä vanha rajanylityspaikka on tätä nykyään keskisuurikaupunki. Entinen valtakunnanraja on nyt liittovaltion sisäraja. Keskellä Kilpisjärveä on yhä kolmen valtakunnan rajapyykki muistoja menneestä kansallisvaltioiden ajasta.

Seuraavana päivänä Kiviset jatkoivat matkaa pitkin E45-moottoritietä, joka on nyt nelikaistainen ja varustettu älytaukopaikoilla.

Taukoasemilla on hologrammiohjaus, joka kertoo reittisuosituksia ja tarjoaa virtuaalisen kauppakeskusnäköymän ennen pysähdystä.

Sopperon itäpuolella he pysähtyivät Mariska Parkissa, sinikeltapeltisessä kauppakeskuksessa, jossa on muun muassa K ICA Market-Quantum – Keskon ja ICA:n yhteisomistuksessa oleva suurmyymälä.

Kauppakeskuksella on lappilaisia viinejä, jotka ovat saavuttaneet suosiota aina Afrikassa asti Global Unionin avattujen markkinoiden ansiosta.

Jällivaara City

Matka jatkuu kohti etelää, ja seuraava pysähdyspaikka on Jällivaara City, joka on kasvanut suurkaupungiksi.

Kaupungissa on lasikatettu kävelykatu, jossa hologrammimainokset esittelevät pohjoisen matkailukohteita ja virtuaalikonsertteja. Johanna pani merkille juntti-huumorilaulaja Jakob Stefanin ja pohti, jos ostaisi tämän USB-musiikkikalikan mutta harmi vaan, kun en osaa kieltä. Ei huumoribiiseistä ole hyötyä, jos ei ymmärrä mille nauraa.

Helle sai Johannan huomaamaan kauhukseen, että hänen kainalokarvansa olivat kasvaneet. Epilaattorin paristot olivat lopussa, eikä matkailuauton aurinkopaneeleista tullut riittävästi virtaa. Äitiä ärsytti, että tytär ei ollut huolehtinut laitteensa latauksesta – nykyään jokaisella perheellä on omat kauneuskoneensa, joita ei jaeta hygieniasyistä, valisti hän.

Johanna pesee hampaat ja kasvot, mutta suihkussa käynti on hänelle hankalaa, ja hän kokee läskirumban esteeksi huolehtia ulkonäöstään.

Johanna mietti kuumeisesti, miten voisi ajaa karvansa. Lopulta hän hiffasi, että ravintolan tai kahvilan vessassa voisi olla pistorasia.

Hän käveli Jällivaaran lasitettua kävelykatua epilaattori kädessä ja löysi Restaurant Wuhanin, suuren kiinalaisravintolaketjun.

Hän meni sisälle, löysi vessaosaston ja kytki epilaattorinsa pistorasiaan, joka tunnisti laitteen ja antoi virtaa vain hetkeksi hygieniasyistä.

Karvojen ajon jälkeen portsari pysäytti hänet ja esitteli ruokalistaa hologrammilla. Johanna vastasi kohteliaasti englanniksi: "I'm sorry, I'm not hungry!" ja poistui ulos.

Portsari puisteli päätään mumisten kiinaksi, hologrammiohjelma kääntyi automaattisesti mutta Johanna ei jäänyt kuuntelemaan.

Autossa Johanna kertoi äidilleen, että oli ajanut karvansa ravintolan vessassa.

Annaa huvitti ja hävetti, että tytär oli mennyt hienoon ravintolaan epilaattori kädessä ilman kassia.

Antti istui hiljaa ratin takana, odottaen että matka jatkuisi – hänellä ei ollut sydäntä kritisoida Johannaa.

Kiviset E45:llä

Jällivaaran eteläpuolella Kiviset pysähtyivät Apollo-taukopaikalle, punapeltiseen kompleksiin, jossa on pieni myymälä ja minihotelli. Hotellipalveluita he eivät tarvitse, sillä matkailuauto toimii heidän omana minihotellinaan.

Kun autoilijat saapuvat ja poistuivat Apollosta, höyrypilli viheltää pienen tervehdyksen. Taukopaikan ympärillä kulkee lakatut pitkospuut, jotka johdattavat kulkijat suomaaston yli – osa taukokulttuuria, jossa jaloittelu on osa matkaa. Anttia huvitti Apollon pienen myymälän nimi; Johan Kulls Shop. ”Kato, Kullin Jussin kauppa! Haha!” johon vaimo: ”Sehän on kauppiaan nimi, joku Johan Kull... nonniin!” Antti ajatteli itsemielessään, että vaikuttaa siltä, että akka on sukua tekoälylle, kun hokee nonniita. Sitten matka jatkui kohti etelää.

Arvidsjaur ja Knallkarl

Yöpaikaksi valikoitui Camping Knallkarl Arvidsjaurissa, jonka yhteydessä on piskuinen tekojärvi. Uimaranta on päällystetty betonilaatoilla, ja järvessä ei ole kaloja – ihanteellista kalakauhuiselle Johannalle, sanoi Anna. Johanna nyökkäsi ja kahlas i tässä pienessä lämpöisessä lammessa. Isä vaivihkaa ihaili tytön uhkeita muotoja.

Tekojärven yllä leijuu hologrammivalot, jotka muuttavat veden väriä iltaisin. Aamulla matka jatkui kohti etelää.

Rävklippan ja Hallonbo

Strömsundin ja Östersundin välillä Kiviset pysähtyivät Rävklippanin kauppakeskukseen täydentämään elintarvikkeita.

Johannan kahvimaito oli hapantumassa helteessä, ja Anna yritti jälleen totuttaa tyttärtään juomaan kahvin mustana: ”Entinenkin pastori joi aina kahvinsa mustana, HAHA!”.

Ostosten jälkeen he tekivät kierroksen Hallonbon kaupungissa, Vattulan ystäväkunnassa. Hallonbäckens-puron keskellä kohoavat juhlapalatsin rauniot, ja torin laidalla on valtava hotelli- ja kylpylärakennus. Kauppatorilla seisoo pronssipatsas, joka esittää kaupungin perustaja Anders Brasaa, joka ensin perusti halpahallin, jonka ympärille alkoi Hallonbon kaupunki kasvaa.

Antti ja Anna hiffasivat, että Hallonbon keskusta muistuttaa hyvin paljon Kajaanin vanhaa kaupunkia. Nuorina he olivat usein bilettäneet Kajaanissa. Vattulasta junamatka Kajaaniin kestää vain muutaman minuutin.

Jonkin aikaa ajeltuaan Hallonbon keskustassa he jatkoivat matkaa kohti etelää.

Östersund ja Hedvigin pikkuleivät

Östersundin uudessa keskustassa Kiviset löysivät Per Henrikssonin konditorialeipomon, jossa myydään legendaarisia Hedvigin pikkuleipiä. Jokainen ostaja saa mukaansa pienen lukulaitteen, joka kertoo pikkuleipien historiasta.

Pikkuleipien keskellä on punainen hillonokare, ja Johanna herkutteli niillä iltakahvilla, kun on herkkusuu. Äiti kehotti olla murentamatta asuntoauton istuimelle. Kyllä näkee missä tyttö on syönyt, niin alapuolella on paljon muruja, sanoi Anna.

Johanna kutsuu herkkuja pursuaviksi, ja äiti vastaa leikillään, että kohta koko sinä pursuat. Johanna sivisti vanhempiaan, että Hämeessä herkkusuuta kutsutaan herkkuporsaaksi.

Kahvittelun jälkeen matka jatkui kohti etelää.

Svea Corona Park ja Noppikoski

Östersundin kaakkoispuolella Kiviset pysähtyivät Svea Corona Park -kauppakeskukselle, valkopeltinen rakennuskompleksi, jossa on jännittävää ja halpaa.

Illalla he jatkoivat matkaa ja jäivät yöksi Noppikoskelle, Skandinavian eteläisimpään kaupunkiin, jolla on suomalainen nimi. Vähän ennen Noppikoskea, Härjedalenissa, on taukopaikka Albinsson Plaza. Johanna olisi halunnut pysähtyä siellä, kun näki valkoisen taukopaikkarakennuksen seinässä nimen Café Nina. Hänen ajatteli tietenkin herkku-Backmania, vaikka tämän nimi on Nino. Johanna ajatteli itsemielessään, että jos meikämandoliinista tulisi joskus Ninon vaimo, niin vaihtaisin nimeni Ninaksi yhdellä iillä. Anna huomasi Albinsson Plazan lähellä kukkatavaratalo *Monicas Flora*. Häinkin olisi halunnut sinne, mutta kuskin kaasujalka ei hellittänyt.

Noppikosken keskustassa on Silvia Regina -kauppakeskus, jossa naisväki kierteli, kun Antti otti nokoset matkailuautossa. Kauppakeskuksen aulassa Johanna huomasi turisti-infon, josta hän löysi lukulaite-esitteitä Härjedalenin Albinsson Plazasta. Totta kai hän otti sen matkamuistoksi. Sitten Johanna näki upeita Dala-hevosien näköisiä viihderobotteja, mutta hinta oli liian korkea.

Kauppakeskuksen käytävällä on lasten pallomeri, joka kiehtoi Johannaa niin paljon, että hän päätti pulahtaa pallojen sekaan.

Leikkihuoneenvalvoja huomautti, että pallomeri on vain pikkulapsille, ja sanoi sen kolmella kielellä: skandinaviaksi, englanniksi ja esperantoksi. Johanna ei vastannut, vaan jatkoi pallojen seassa piehtarointia. Valvoja poistui päättään puistellen, ja Johanna kahlasi pallojen seassa hetkisen, kunnes väsyi pallomereen; ei ollutkaan niin hauska kuin miltä näytti, ajatteli hän.

Hän ei kertonut vanhemmilleen kokemuksesta – lapsenmielisyys on hänelle salainen nautinto, vaikka tietää sen johtavan ongelmiin. Oman päänsä mukaan toiminen muistuttaisi vanhempia hyvinvointialueen potkuista, ajatteli Johanna samalla, kun talsi kohti matkailuautoa mukanaan Albinsson Plaza lukulaite-esite. Sehän on ilmainen matkamuisto, sanoi hän.

Viihderobotit ja pallomeret kertovat, että vaikka teknologia kehittyy, lapsenmielisyys ja leikkisyys säilyvät, ajattelee Johanna samalla, kun isä käynnistää asuntoauton. Johannan on vaikea aikuistua täysin, kun on lapsenmielinen.

Kiviset jatkoivat matkaa kohti etelää ja pysähtyivät Moraan, joka on kasvanut keskisuureksi kaupungiksi. Antti ajatteli morapuukkoa, kun näki kaupungin nimen tienviitassa.

Moran uudessa keskustassa kohoaa valtava Mora Market, joka kattaa lähes koko ydinkeskustan. Kauppakeskuksen katolla on älyparkkipaikka, jossa matkailuautot saavat automaattisesti oman paikan. Parkkipaikalta johtaa alas ajoluiskat, ja hologrammiohjaus kertoo vapaat paikat sekä tarjoaa virtuaalisen näkymän keskustaan.

Seuraavana päivänä Kiviset kiertelivät Mora Marketissa ja jatkoivat matkaa etelään. Heidän oli tarkoitus käydä Vänercityssä, joka on entinen Karlstad, mutta kaupunki vaikuttaa sekavalta: teitä menee sikin sokin ja kiertoliittymiä on kymmeniä. Jo kaupungin ulkopuolella hologramminavigaattori varoittaa liikenteen hullunmyllystä, joten Kiviset päättivät ohittaa kaupungin ja jatkaa E45-tietä etelään.

He pysähtyivät Åmålissa, jossa on suuri viihdekeidas nimeltä *Fucking World*. Kompleksissa on useita elokuvateattereita sekä Dalslandin maakuntamuseo, jossa esitellään alueen historiaa virtuaalinäytöksin.

Johanna innostui ja keräsi ilmaisia lukulaite-esitteitä, joita voisi käyttää kertomustensa pohjana. Hän ajatteli, että niistä olisi hyötyä sanellessa kertomuksia myöhemmin.

Camping Fucking

Kiviset leiriytyivät Camping Fucking -leirintäalueelle, joka sijaitsee Vänern-järven rannalla, aivan Åmålin eteläpuolella. "Löytyisiköhän kiltimpi niminen leirintäalue..." kyseenalaisti Anna, johon Antti: "Äh, tuohan on vain nimi... ei nimi leirintäaluetta pahenna ellen leirintäalue nimeä, HAHA!"

Leirintäalueen yhteydessä on erikoinen lisäpalvelu: suojatyöpaikkana toimiva bordelli, jossa funktiorajoitteiset työskentelevät kiinteistönhoidossa ja vastaanotossa. Rakennus on osa koulutusyhtiö Sunerin ohjelmaa, jossa tarjotaan työmahdollisuuksia erityisryhmille.

Leirintäalue on tunnettu siitä, että kaikki palvelut ovat täysin laillisia ja valvottuja, ja turvallisuutta korostetaan – esimerkiksi ehdoton kondomipakko kuuluu sen sääntöihin, Johanna lukee lukulaite-esitteestä. Hän ihmettelee, kuinka futuristinen maailma on yhdistänyt viihteen, koulutuksen ja sosiaalisen työllistämisen saman katon alle.

Kivisillä oli tuuria sään suhteen: aurinko paistoi ja Vänern-järven aallot houkuttelivat. He päättivät vihdoinkin riisua talviturkin ja pulahtaa veteen. Antin sandaali jäi järven pohjaan, ja hän päätti jättää parittoman sandaalin rannalle.

Myöhemmin avulias-Aatu toi sandaalin takaisin matkailuautolle, mutta Antti kertoi, että oli jättänyt sen tarkoituksella. Illalla hän kävi heittämässä parittoman sandaalin järveen – symbolisena eleenä, ettei turhaa tavaraa kannata säilyttää.

Antti kävelee useita kertoja bordellin ohi ja käväisee jopa reseptiossa hakemassa ilmaisia lukulaite-esitteitä.

Anna pystyi pitää ukkonsa kurissa matkapuhelimen navigaattorin avulla. Heti kun hän huomasi navigaatiopisteen olevan bordellin lähellä, niin silloin lähetti tekstiviestin; *Tuuhan jo sieltä, multa saat ilimasta pillua...* Tekstiviestin luettuaan Antti ajatteli Johanna; mieluummin haluaisin nussia kaunista Johanna mutta harmi vaan, kun akka on mukana. Pian tekoälyranneke piipitti ja näyttöruutuun ilmestyi viesti; *Ymmärrän. Ajatuksessasi on mukana insestiin ja hyväksikäyttöön viittaavia elementtejä, joita en voi jatkaa tai kuvata enempää, nonniin.* Antti puisteli päätään ja poisti tekoälyviestin.

Kun Antti oli palannut matkailuautolle ja alkanut katsoa telkkarista Skandinavian suomenkielistä tv-kanava EBU Viisi, niin Anna itse päätti katsahtaa bordellia, muttei kehdannut harrastaa seksiä, kun ukon kanssa on mukavampi viettää privaattihetkiä tosin viimeisten vuosien aikana ukkoa ei oikein ole seksi kiinnostanut tai oikeastaan on yrittänyt väkipakolla pakottaa itsensä suudella ja ihan muutaman kerran jopa nussinut mutta se on tuntunut väkipakolta. Anna ei osaa aavistaakaan, että ukko on rakastunut Johannaan, omaan tyttäreen. Ukko yrittää välttää menemästä lähelle tytärtä mutta Anna on huomannut, että muutaman kerran öisin tämä on kurkkinut Johannan huoneen oven raosta sekä nyt reissussa ulos kuselle mennessä vaivihkaa jäänyt katsomaan nukkuvaa tytärtä matkailuauton vintillä.

Sinä yönä Kivisten matkailuauto heilui kuin vene myrskyssä niin, että Johanna alkoi kaivata herkku-Backmania tai Järvimerkkiä. Hänelle muistui mieleen Härjedalenin Albinsson Plaza, että siellä olisi varmasti nautinto nussia Ninojen kanssa, ajatteli Johanna samalla, kun matkailuauto heilui. Hän mietti itsemielessään, että olisi jännä käydä tuossa bordellissa mutta päästäisikö isä ja äiti häntä sinne seksiä harrastamaan. Tuskinpa, ajatteli hän. Jos olisin yksin, niin ilman muuta menisin bordelliin, ajatteli Johanna samalla, kun matkailuauto heilui. Jos kävisin tuolla bordellissa, niin olisi paljon kerrottavaa Raija Lillukalle ja Leena Lehdolle sitten kesälomien jälkeen.

Seuraavana päivänä Kiviset jatkoivat matkaa kohti etelää. He ohittivat Mellerudin, jossa ei ole tarvetta pysähtyä. He olettavat Mellerudin olevan mitätön pikku kaupunki.

Kaupungin eteläpuolella on leveä Uddevallan kanava, jonka yli menee futuristinen silta, varustettuna hologrammiohjaimilla ja automaattisilla liikennevaloilla.

Kanava sijaitsee Tvåstadin kunnan rajalla; eteläpuolella on Tvåstadin kaupunki – Trollhättanin ja Vänersborgin muodostama kaksoiskaupunki, joka tunnetaan Göta joesta, autoteollisuudesta, avaruusraketeista, elokuvista sekä historiallisista vetureista, lukee Johanna Tvåstadin kunnan kotisivulta, jossa lukee myös selvällä suomen kielellä.

Uddevallan kanava ja sen älyliikennejärjestelmät kertovat futuristisesta infrastruktuurista, jossa teknologia ja luonto yhdistyvät.

Kiviset päättivät pysähtyä Tvåstadissa, sillä navigaattori suositteli kaupunkia mielenkiintoiseksi kohteeksi, siispä he poikkesivat E45:ltä pohjoisen liittymän kautta ja ajoivat Dalbon sillalle, jolta avautuu huikea näkymä Väner-järvelle. Antti sanoi, että tuolla jossain kelluu sandaali.

Sillan molemmin puolin kohoaa Vassbottenin saareke, jossa on kauppakeskus *JT Center*, kerrostaloja ja venemarina.

Bergander Games

Keskellä Vänersborgin kaupunginosaa Kiviset löysivät vanhan kirkon takaa pelifirma Bergander Gamesin, jossa he päättivät käydä, jos löytyisi hyviä videopelejä.

Johanna osti Trio Adventures -pelin, jossa kolmikko seikkailee kuvitteellisessa kaupungissa kummallisten tursakkeiden keskellä. Hän huomasi, että peli toimii vain Xboxilla, joka on Microsoftin manttelinperiä Xboxille mutta paljon parempi.

Johanna osti edellisen vuoden Xbox-mallin sekä yhteensopivan datapuvun ja datakypärän, jotka vievät hänet virtuaaliseen seikkailuun. Autossa sitä ei voi käyttää, kun ei ole tarpeeksi virtaa. Hän ajatteli, että varmasti paljon parempi kuin aataminaikainen Ullet64.

Kaupunkikierros

Kiviset jatkoivat matkaa ja pysähtyivät Holmängenin Tokmann Steressa, jonka vieressä on Å Rusta. He eivät ostaneet mitään, sillä samanlaisia tavaroita löytyy kotona Y & Y:stä sekä Forssan Tokmann Storesta sekä Rustasta. Johanna ihmetteli Tvåstadin Rustan paikallista nimeä; mitähän varten täällä Rustan nimessä on Å-kirjain.

Vastapäätä Tokmann Storea ja Å Rustaa on Bovieran palvelutalo, ja sen vieressä valtava kangastavaratalo Tygladan, josta Anna osti suuren kangaspakan, jotta voisi leuhkia siskolleen.

Sitten matka jatkui itään. Vähän ennen Göta joen luonnollista uomaa on hassu niminen taukopaikka; *Polisfaran*. Kiviset eivät ymmärrä mitä nimi tarkoittaa, niinpä he ylittivät Göta joen luonnollisen uoman, jolloin silta ylitti myös teollisuusalueen ja sitten he saapuivat Vargön kaupunginosaan.

Vargössa on Rogers Sport & Fiske -tavaratalo, jonka edustalla on tupakka suussa oleva lihavaa ukkoa esittävä pronssipatsas. Johanna ajatteli heti Raija Lillukkaa, vaikka patsas selvästi esittää ukkoa. Rogers Sport & Fiske tavaratalon vieressä on Vargön Å låprisvaruhuset. Johanna ihmetteli, että taas mystinen Å kirjain. Ilmeisesti kyseessä on joku henkilö, jonka nimi alkaa Å-kirjaimella, vatului hän.

Hunnebergin vuori

Kiviset ajoivat Hunnebergin vuorelle, jossa on virkistysalue Bergagården sekä Eldmörjanin hautausmaa. He ajoivat Hunnebergin vuoren halki kohti eteläistä luiskaa, joka laskee suoraan Tunhemin kaupunginosaan. Tunhemin eteläpuolella kulkee osittain valtatie 44 tunnelissa ja osittain pilareiden päällä, ettei syntyisi muuria kaupunginosien väliin.

Härstadin ja Hullsjönin alueella he näkivät kauniin lintujärven ja pienen omakotilähiön nimeltä Holstorp, jossa on hassu valkoinen alumiinimonumentti.

Monumentin kyltti kertoo anonyymien nettikirjailijain ensimmäisestä ylinopeussakosta – Antti puisteli päätään: "Semmosia ne teatteripellet ovat!" ja katsoi tarkemmin kylttiä. Siinähan lukee myös suomeksi, että sama nettikirjailija oli antanut Holstorpille suomalaisen nimen; Sakkola. Anttia alkoi naurattaa.

Pienessä kyltissä lukee suomeksi; *Tällä paikalla anonyymi nettikirjailija sai ensimmäisen ylinopeussakon, kun oli menossa hakemaan työkaveriaan Vänerparkenilta ja samalla ostaa tältä Rammstein bändin lipun*, Antti luki ääneen. Johanna itsemielessään pohti, että olikohan kyseessä nettikirjailija The JT. Hän on lukenut muutaman The JT:n kirjoittaman tarinan.

Sitten he ajoivat mutkan Tunhemissa päin, jossa on toinen muistomerkki; ikivanhoja tykkeitä. Totta kai he katsoivat lähemmin tykkeitä. Täällä lukee englanniksi, että kyseessä on Torstenssonin monumentti ja suvulla oli yhteyksiä anonyymiin nettikirjailijaan.

Härstadin ja Hullsjönin katuja ajellessaan Antti ja Anna huomasivat valkoisen omakotitalon, joka muistuttaa hämmästyttävästi heidän omaansa. Omakotitalo sijaitsee Vingvägen 6. Talon edustalla seisoo kaksi VGM-autoa. Antti ja Anna päättivät pysähtyä ja tutustua talon asukkaisiin. Johanna toppuutteli, kun tunsivat perhosia vatsassa.

Antti kysyy vaimoltaan, että jos käytäisiin tutustumassa kyseiseen taloon, että keitä siinä asuu. Anna nyökkää hyväksyvästi: "Toivottavasti ossaavat englantia... tuskinpa suomea tai kainuuta." Johanna änkyttää: "Haloo, ei kai voija mennä ventovieraiden luokse... emmehän ossaa ruottia vai mitä Skandinavian kieltä se teälläpäin onkaan... entä jos talossa assuu rosvoja?", johon Anna murahtaa ja mulkaisee taakseen: "Helevetti nulikka, tolla logiikalla ei saa uusia tuttavuuksia ja sinähän aina haaveilet jätkeistä... aattele ihan ite, jos vaikkapa tuossa talossa assuis joku ihana eurokarju niin, että voi kokkeilla sen mulukkuu!" Antti toppuuttelee vaimoaan: "Elä puhu tollasia!" ja jatkaa: "Johanna, ei mejän tarte siellä olla kovin pitkään, moikataan vaan ja samalla testataan englannin kielitaitoo..." ja vilkaisee takana istuvaa Johannaa. Hän itsemielessään ajattelee, että toivottavasti tyttö ei löytäisi niitä eurouroksia, sillä meikämanne haluaa olla tytölle eurouros, ajattelee kiimainen Antti, jolloin tekoälyranneke piippaa ja ruutuun ilmestyy sana; *Nonniin!*

Johanna ei bonjaa yhtään, että miksi fajia ja mutsi kiinnostuivat ventovieraan talosta. "He voivat

eppäillä meitä maantierosvoiks!", sanoo Johanna, kun isä pysäköi matkailuauton valkotiilisen omakotitalon edustalle.

Äiti kehottaa tyttärtään ottaa rauhallisesti ja ajatella positiivisesti ja avaa autonoven. Johanna tuntee käsittämättömän jännityksen, ihan kuin viereisessä talossa olisi jokin kummallinen voima. Ehkä kummitustalo, ajattelee hän samalla, kun avaa matkailuauton takaoven ja varovaisesti laskeutuu alas. Hänelle muistui mieleen Lappeenrannan aikainen mystinen Sulo mörkö, ei kai Sulo ole muuttanut tänne, ajattelee hän. Mikähän sulo mahtaa olla skandinaviaksi, pohtii Johanna samalla, kun kävelee vanhempiensa perässä kohti talon paraatiovea. Johanna katsoo talon julkisivua, jossa on talon numero; kutonen. Paraatiovi on samanlaiselta kuin kotiovi. Myös talon erkkeri on tismalleen samanlainen eli lienee Team Reindeer -talo, arvelee Antti samalla, kun painaa ovikellon nappulaa. Anna seisoo miehensä takana ja Johanna on äidin takana ja tuntee, kuinka polvet tutisevat jännityksestä, että kuka tulee avaamaan ja millä tuulella.

Oven avasi nuori nainen, Janina Stenig, joka on ilmetty Jaana-Mari. Janina kutsui Kiviset sisään, ja olohuone muistuttaa heidän omaansa.

Hän esitteli perheensä videosivuston kautta: isä Anders, äiti Annki ja isosisko Jessica – kaikki ovat Kivisten kaksoisolentoja. Johanna hämmästyi, kun Jessica on kuin hänen peilikuvansa.

Fika kaksoisolentojen kanssa

Janina tarjosi cappuccinoa ja Åsakan pikkuleipiä, jotka ovat makeita ja imeliä, melkein kuin Lappeenrannan Norppaleivokset, ajatteli Johanna. Kun Janina kutsui kahvittelua fiikaksi, niin Antti tuhahti: "Mikä helevetti on fiikka?", johon Johanna: "Sehän on kahvittelu, jopa Hämmeen murteella kahvittelua kututaan fiikaksi!" Antti hiljeni, kun tunsu jälleen kiihottuvan, kun kaunis Johanna vaikuttaa myös älykkäältä.

Kiviset ja Stenigit nauroivat yhtäläisyyksilleen ja vertailivat ääniään, maneereitaan ja perhekuvia. Johanna kuvasi kaiken multimediakamerallaan suorana Kivinen areenalle sekä linkitti sen Stenigien omaan sivustoon, joka Janinan mukaan on nimeltä Stenig Play.

Tekoälytekstitys käänsi skandinavian kielen suomeksi, ja perheet ymmärsivät toisiaan täydellisesti. Onneksi Janina osaa hyvää englantia.

Kaksoisolentojen talo symboloi rinnakkaisia todellisuuksia – eri perheet, samat kasvat.

Tvästadista tuli Kivisten matkan huipentuma: he löysivät toisen perheen, joka on kuin heidän peilikuvansa.

Janina käynnistää navigaattorin, jotta nähtäisiin perheen tämänhetkinen tarkka sijainti. Juuri nyt he ovat Forssan pohjoispuolella valtatie kymmenellä matkalla kohti Hämeenlinnaa.

Janina kertoo, että myös hänen äidillänsä on samanlainen kilkattava puheääni. Janina nyökkää ja lisää: "Myös siskoni tapaa änkyttää samalla tavalla kuten sinä Juhanna..." ja katsoo Johannaa. Johanna punastuu: "My Name is Johanna, no Juhanna..." ja ajattelee itse mielessään, että kummallista, kun maailmassa on toinenkin minun kaltaiseni käkättäjä.

Kahvin jälkeen Kiviset lähtivät jatkamaan kesälomamatkaa. He ajoivat Hullsjövägeniä länteen ja kääntyivät Tunhemsvägenille.

Oikealla puolella kohoaa futuristinen Keskon tukku, jonka hologrammijärjestelmä kertoo reaaliaikaisesti varastotilanteen. Johanna mietti huvittuneena, mitä Kesko oikein palloilee Skandinaviassa samalla, kun auto kääntyi vasemmalle.

He ajoivat Halvorstorpin omakotialueen läpi, joka muistuttaa Forssan Puolikasta. Johanna ajatteli, että Forssalla on kaksoiskaupunki kaksoisolentoineen.

Matkan varrella Johanna huomasi suuria kerrostaloja ja koulurakennuksia. Navigaattori kertoi koulun nimen: *Lyrfågelskolan*. Johanna hihkaisi, että kouluhan muistuttaa Vironmäenkoulua. Äiti nyökkäsi – maisemat toivat mieleen Puolikkaan ja Vironmäen tutut korttelit.

He saapuivat suureen risteykseen, joka muistuttaa Forssan läpikulkutietä meluvalleineen.

Antti kääntyi vasemmalle kohti Gothenburgia. Navigaattori näytti tien nimeksi Edsborgsleden, jonka lausuminen sai Johannan kielen solmuun.

Pian he tulivat kiertoliittymään, jonka keskellä kohosivat valtavat punaiset kirjaimet JT.

Navigaattori kertoi paikan nimen: *JT Rondell*.

Antti päätti ajaa mutkan Strannan kaupunginosaan.

Matkailuauto sivuutti tornitalo Eidar Tower Elefantenin ja punaruskean tiilirakennuksen, joka muistutti Forssan kaupungintaloa. Rakennus on navigaattorin mukaan JT Median pääkonttori, jonka katolla loisti punaisilla kirjaimilla JT Media ja JT Group.

Johanna innostui ja halusi tutustua rakennukseen. Antti pysäköi auton ja päätti huilata hetken ja samalla tutkia autoradion kanavia.

Johanna hyppelehti pyöröovesta sisään ja näki suuren eteisaulan. Aulan toisessa päässä seisoo täytetty hirvi, jonka silmäkuopissa loistaa punaiset LED-lamput – futuristinen taideteos. Reseptiotiskillä seisoo puolikalju nuorimies, joka kertoo englanniksi: "Yo, this is JT Media headquarters. We publish Read Device Magazines and host Radio Götasvågor!" Johanna pyytää ilmaisia lukulaite-esitteitä ja sai sinikuorisen esitteen.

Hän katseli aulan pyöreitä pilareita ja lasiportteja, jotka avautuivat vain tagilla. Häntä houkutti kurkistaa kellariin, mutta reseptionmies tarkkaili häntä tiiviisti. Johanna päätti poistua, ettei vaikuttaisi yritysvakoojalta.

Johanna palasi matkailuautoon esite kinalossa. Isä naurahti: "Toas tyttö löysi lukulaitteita!"

Johanna vastasi: "Totta kai ilimasia lukulaitteita pittää olla!"

"Onks näläkä? Pittäiskö käyvä syömässä jottain?" kysyi äiti, johon tytär: "Juu, on pikku näläkä, maha alakkaa kurista..."

Anna ja Antti avaavat matkailuauton etuovet ja tulevat ulos ja katsovat länteen, jossa pienoisen alamäen alapuolella siintää toriaukio. Anna sanoo, että äsken näin navigaattorilta, että tuolla on ruokapaikkoja.

He lähtivät kävelemään loivaa alamäkeä alas kohti toriaukiota. Vasemmalla on ikivanha vesitorni tai ainakin niin lukee navigaattorissa. Tornista Annalle tulee mieleen äidin vesitorniyksio; onkohan tuollakin joku mummeli, ajatteli hän samalla, kun talsi perheen takimmaisena kohti aukiota.

Oikealla puolella, Gärdhemsvägenin toisella puolella, on joku yliopisto, ihan kuin Vattulan korkeakoulu, ajattelee Anna.

Sitten suoraan edessä näkyy tori, jonka keskellä on pitkulainen lasipaviljonki. Torin yläpuolella, ilmassa leijuu hologrammiteksti; *Stranna Plaza*.

"Teällä jossain pittäis olla pikaruokala!" sanoo Antti samalla, kun kävelee edellä, kuin leijonauros. Mikä hassuinta, hän on kuin onkin horoskoopiltaan leijona.

Torin toisella puolella, etelä-pohjoissuuntaisesti, on lyhyt kasvuinen puurivistö. Puiden takaa pilkistää mielenkiintoisia vilkkuvia neonvaloja. Kiviset menevät katsomaan tarkemmin mitä puiden takana oikein on.

Föreningsgatanin ja Killegatanin kulmauksessa on Instrumentarium optikko, jonka vieressä on Solveig's Restaurant. Ravintolan ovista tulee ihana tuoksu niin, että nälkä yltyy. He päättävät aterioita tässä hienossa ravintolassa, sillä hyvin harvoin tulee törsättyä ravintolassa, sanoo Antti.

Ruokalistan ja tähtitieteelliset hinnat nähtyään he poistuvat ravintolasta, sillä heillä ei ole niin isoa kukkaroa. Ruokalistalla olisi ollut monta herkullista ruokaa kuten Solveigin nakit, Evan hanhenmaksa pallerot, Sten-Olovin paistettu peuranpylly, Annan Taco piirakka, Ellinorin karhuinen luksussalaatti, Pokémon Sushi, Helenan karkkimuhennos, Ulrikan kalagratini sekä muita ihania herkkuja mutta harmi vaan, kun myös mehevine hintoineen.

He päättävät etsiä halvemman ruokapaikan. "Ei noin kalliissa ravintolassa ees ossaa syyä!", sanoo Antti. He lähtevät etsimään uutta ruokapaikkaa kävelykadun varrelta.

Vähän matkan päästä Killegatanilla, joka on kävelykadun nimi, löytyy Gahn's Fastfood, jossa he päättävät aterioita, kun vatsa kurnii ja täällä näkyy olevan inhimillisemmät hinnat.

Vieressä on vanha kunnon O'leary's mutta sielläkin tahtoo olla kallista tavalliselle työläisperheelle, sanoo Antti. Gahn's Fastfoodissa he syövät kohtuuhinnalla maukkaan ja täyttävän Big Micke nimisen täytetyn rieskan ja jälkiruuaksi Hemglassin jäätelöannoksen nimeltä Tingvalla björnen.

Syönnin jälkeen he katselevat kävelykadun varrella olevissa kaupoissa. Vähän matkan päässä on kauppakeskus Oden Galleria, jonka tiloissa on alkoholimyymälä Vin monopol Shop. Antti vitsailee, ettei siellä ole mitään viinejä vaan monoja, kun jo nimikin niin sanoo. Johannaa alkaa naurattaa niin, että rinnat hytkyvät, joka puolestaan kiihottaa isäukkoa ja ärsyttää äitimuoria. Oden Galleriasta Johannalle tulee mieleen Forssan kauppakeskus Öhman.

Sitten he menevät autolle ja lähtevät jatkamaan lomamatkaa kohti Gothenburgia. Matkalla he pysähtyvät Lilla Edetin pohjoispuolella olevalle Turella Rastalle, joka on punapeltinen taukopaikkarakennus, ihan kuin kaikki muutkin Rasta-ketjut, ajattelee Johanna.

Täällä on viinimyymälä Turella, Café Turella, Stig's Photo Shop. Kahvilassa he syövät valtavan Semlan, vaikkei olekaan Semla kausi. Sitten on mukava jatkaa lomamatkaa kohti etelää.

Ryrjärvi ja Hakopuro Village

Götassa, Lilla Edetin eteläpuolella, Kiviset huomasivat suomalaisen tienviitan; *Ryr-järvi, Hakopuro Village*. Antti naurahti: "Mikä helevetti on Ryr?" ja Anna vastasi leikillään: "HAHA, sen tietäköön katti!" Johanna tallensi keskustelun elefantinmuistiinsa – hän tiesi, että nämä arkiset hetket päättyisivät myöhemmin hänen kertomuksiinsa.

Hakopuro Village on suomalaiskylä, jossa tunnelma on jopa suomalaisempi kuin Suomessa. Helle houkutteli Kiviset pulahtamaan Ryrjärveen. Johanna kastoi vain varpaansa, epäillen kaloja.

He varasivat aidon savusaunan, joka on osa kylän yhteistä palvelua. Savusaunan hologrammiohjaus kertoi saunomisen historiasta ja ohjeisti vieraita eri kielillä.

Järven rannalla on Restaurant Juhani, jonka terassilla Anna joi parit huurteiset. Antti pysyi raittiina, sillä hänhän on ajoteknikko – uuden ajan kuljettaja, joka hallitsee automaattiohjausta mutta kantaa silti vastuun autonkuljettamisesta. Hän kutsuu itseään leikillisesti kovaksi ajoteknikkomieheksi.

Ravintolasta Antti osti illaksi paikallista Hakopuro Vodkaa, jota aikoi maistaa ennen nukkumaanmenoa perillä Gothenburgissa.

Vodka oli valmistettu kylän omasta lähdevedestä ja sai hologrammietiketin, joka kertoi sen alkuperästä ja valmistusmenetelmistä.

Ravintolassa syntetisaattoria soitti hologrammi-Juhani, kaljupäinen mies. Musiikki oli ikivanhaa suomalaista iskelmää.

Suomalaiskylä Skandinaviassa kuvastaa 2990-luvun Global Unionin kulttuurien sekoittumista: suomalaisuus elää ja kukoistaa Länsi-Götanmaan sydämessä. Savusauna hologrammiohjauksella yhdistää perinteen ja teknologian.

Kiviset päättivät yöpyä Gothenburgin keskustassa, jotta Johanna saisi tarpeekseen citykulttuuria – eikä tarvitsisi enää inistä matkan aikana.

Gothenburg – kauppakeskus Gothia

Kiviset saapuivat Gothenburgiin ja yöpyivät kauppakeskus Gothian katolla olevalla parkkipaikalla.

Gothia on rakennettu entisen Nordstanin paikalle, mutta se on moninkertaisesti suurempi ja mahtavampi – todellinen kaupunkikeskus kauppakeskuksen muodossa.

Seuraavan päivän he kiertelivät Gothian hologrammikäytävillä, joissa jokainen liike esittelee tuotteensa virtuaalisesti ennen kuin asiakas astuu sisään. Keskellä kauppakeskusta on luksusmyymälä Victor's Secret, jonka helppoheikki hologrammi hahmo houkuttelee asiakkaita sisälle myymälään sanoen "My Name is Hologram Ellinor Bear... tulkaa ostoksille tai muuten tulitte turhaan tänne asti!"

Hisingen & Liseberg

Köysirata vie heidät Hisingenin puolelle, jossa on futuristinen Kanonbackenin huvipuisto.

He eivät kuitenkaan halunneet tuhlata rahojaan, vaan jatkoivat Göta-joen itäpuolelle, jossa vanha kunnon Liseberg on säilynyt kulttuurisuojeleena.

Lisebergiin on vapaapääsy, ja Kiviset ihailivat puiston kukkaloistoa sekä historiallisia huvipuistolaitteita kuten puuvuoristorata Balder, Kokoboom Kanonen -vuoristorata sekä hurjempi ja pidempi Helix. He eivät kuitenkaan menneet vuoristoratoihin, sillä Anna totesi, että niissä pää menee helposti sekaisin ja yrjökin voi tulla.

Sen sijaan he nauttivat Flume Ride -tukkijoesta ja Kållerado-koskirännistä, jossa vesitykit satunnaisesti tykittävät vettä ohikulkijoiden päälle.

Iltasella Kiviset lähtivät ajamaan kohti itää. E20-moottoritie on nyt nelikaistainen ja kulkee pilareiden päällä. Ajokaistojen välissä kulkee futuristinen luotijuna, joka liikkuu lähes äänettömästi ja ohittaa matkailuautot huikealla nopeudella.

Alingsås & Bergander Entertainment

He yöpyivät Alingsåsissa Camping Potatiksessa, jonka vieressä oli viihdekeidas Bergander Entertainment sekä suuri second-hand tavaratalo PMU Vinden. Sillä välin, kun Johanna kävi Bergander Entertainmentissa, niin Anna käväisi PMU Vindenissä, josta hän osti Jesus Berggrenin biografia lukulaitteen, joka kertoo äskettäin perustetusta suomalaisesta teknobändi Tukipiste ässästä monikielisenä. Hän osti myös lukulaiteromaanin, jonka on kirjoittanut meänmaalainen kirjailija Nino Wähä.

Samaan aikaan Bergander Entertainmentissa Johanna pelasi ilmaiseksi Bergander Gamesin pelejä virtuaalipuvuilla ja datakypärillä – Johanna oli innoissaan, sillä hän rakasti kerätä peliesitteitä ja kokeilla uusia seikkailuja.

Aamulla he jatkoivat matkaa kohti Tukholmaa.

Vuonna 1995 koko väli Gothenburgista Tukholmaan on yhtäjaksoista asutusta – kaupunkeja on vaikea erottaa toisistaan. Onneksi kaupunkien rajoilla on hologrammi kyltit, joiden teksti leijuu ilmassa. Joissakin kohdissa on jätetty Natura-suojeltuja metsäalueita, kuten Tivedenin Finnerödjassa, joka on osa metsäsuomalaisten historiaa.

Vermilannin pohjoispuolella sijaitsee Finnstigenin ulkoilmamuseo, jossa esitellään muinaisia metsäsuomalaisia. Kiviset kuitenkin ohittivat sen, vaikka Johannalla oli valtavat määrät matkailulukulaite-esitteitä.

Gottlund Rasta

Laxån länsipuolella he pysähtyivät Bora-järven rannalla, taukopaikka nimeltä Gottlund Rasta. Paikka oli kunnianosoitus Carl-Axel Gottlundille, suomalaiselle kirjailijalle ja folkloristille, joka oli 1800-luvulla dokumentoinut metsäsuomalaisten elämää. Taukopaikalla Gottlundin hologrammi hahmo kiertää jokaisen kävijän luona kertomassa metsäsuomalaisten historiaa. Hologrammi äijä on pukeutunut siniseen verkkarihousuun, jonka takataskusta pilkistää viinapullon kaula. Johanna tallensi esityksen omaan lukulaitteeseensa.

Sitten matka jatkui kohti itää.

Eskilstuna ja Södertälje

Eskilstunan uudessa keskustassa Kiviset pysähtyivät ulkosuomalaishistoriallisessa museossa. Julkisivulla lukee suomen kielellä, mikä ihmetytti heitä. Totta kai he kävivät sisällä katsomassa mitä ulkosuomalaiset ovat tehneet kaikki nämä vuodet.

Eteisessä kävijää tervehti vahanukke Hallstan-Hilta, jonka hiusnuttura oli lävistetty kahdella sukkapuikolla. Kun astui nuken eteen, alkoi soida muinaisen stand-up-koomikon rallatus kimakalla muorimaisella äänellä. Johanna kuvasi nukkea multimediakamerallaan ja mietti, voisiko itse joskus luoda tekoälynuken, joka vastailisi kysymyksiin. Hän on varma, että voisi itseksensä opetella huipputekoälyn luomista ja sitten ohjelmoida esimerkiksi talousrobottiin pitkälle kehittyntä tekoälyä, ajatteli Johanna samalla, kun katsoi vahanukkea. Hän ei osaa aavistaakaan, että kuinka hänen unelmansa toteutuisi.

Matkalla Tukholmaan Kiviset pysähtyivät Södertäljessä, jossa arabiankieliset mainoskyltit hallitsivat katukuvaa. Kaupunginosat Geneta, Bårsta ja Ronna ovat muuttuneet pilvenpiirtäjien alueiksi.

Keskellä Ronnaa kohoaa Hotel Nina, jonka nimi sai Johannan pohtimaan, että olisi hauska perustaa joskus Lappeenrantaan oma Hotel Nino tai sitten nussia rakkaan herkku-Backmanin kanssa tuossa hotellissa, ajatteli hän.

Ronnan alueella Johanna huomasi rakennuksen, joka muistutti Lappeenrannan Rajapyykkivuoren koulua. Hän halusi käydä katsomassa sitä lähempää, ja perhe päätti jaloitella. Rakennuksessa toimi Restaurant Rösberga, jonka seinässä nimi on kirjoitettu sekä latinalaisin että arabialaisin kirjaimin. Sisällä miehet polttivat vesipiippua ja kuuntelivat arabialaisiskelmää. Kiviset söivät lihapulla-aterian nimeltä Sandströms Special, ja Antti totesi: "Ruoka oli ravitsevaa ja sitä oli riittävästi!" Ravintolasta hän osti matkamuistoksi väkevää pontikkaa nimeltä *Yhväen ponu*.

Ravintolan takana on pieni Kekolan automaattikioski, josta Johanna löysi musiikki-USB:n, jossa on muinaisen Stray Cats -bändin kappaleita. Hän osti myös Köppäri-aviisin, lukulaitejulkaisun, joka on tarkoituksella sekava mutta selkokielineen. Myöhemmin autossa Johanna huomasi, että Köppäri-tarinoiden takana on sama mystinen nettikirjailija The JT, jonka huumori kiehtoo häntä. Johanna hihkaisi: "Tämä Köppäri on tosi veikee!", jolloin isä tuhahti: "Mikä helevetti on Köppäri?" Johanna lupasi ottaa selvän asiasta ja hänelle muistui mieleen varhaislapsuuden aikainen logopedillä väärin kuulemansa sana.

Torekällsberget

Kiviset jatkoivat ajelua Södertäljessä ja löysivät Torekällsbergetin ulkoilmamuseon, jossa on ikivanhoja rakennuksia. He kävivät katsomassa, millainen kaupunki on ollut muinoin. Museokaupasta he ostivat kuuluisia Södertäljen rinkilöitä iltakahville. Johannan mielestä rinkilät maistuivat kuin Lappeenrannan Norppaleivokset – hieman kuivempia, mutta muuten samanlaisia.

Södertäljen pilvenpiirtäjät ja monikieliset kyltit kertovat Euroopan federaation ja Global Unionin monikulttuurisuudesta.

Viimeisen yön Kiviset viettivät kauppakeskus Killes Kurvan parkkipaikalla. Opastetaulu kertoi, että nimi oli aiemmin Kungens Kurva. Johanna luki tekstin ääneen ja huomasi taulun taakse töhrittyjä hymiöitä. Tekoälyrannekkeeseen ilmestyi kysymys; *vaihdetaanko kieli puolaksi...* Johanna sanoi rannekkeeseen: "Pysytään suomen kielessä!"

Kauppakeskuksella on yhä Ikea, jossa he söivät perinteiset Ikean lihapulla-aterian. Viimeiset ostokset olivat Hönökaka-rieskoja, joita he ostivat kymmenittäin ja tulevat pakastaa talven varalle. Johanna tirskei nimen kaksimielisyydelle.

Kapellskär & Viking Line

Ostosten jälkeen he ajoivat Kapellskärin satamaan, josta lähtee huippunopea Viking Linen katamaraani Jet Finlandica Maarianhaminaan ja Turkuun.

Satama on kasvanut valtavaksi: on paljon kauppoja kuten esimerkiksi valtava Varuhuset Damgård, josta kävelysilta johtaa suoraan terminaaliin.

Suunnitteilla on tunneli Kapellskäristä Maarianhaminaan, jossa kulkisi moottoritie ja Hyperloop-kapselijuna. Hanke on kuitenkin kiistanalainen, sillä laivanvarustamot vastustavat sitä. Yritetään saada muun muassa Viking Line satsaamaan Hyperloop juniin.

Helsingin ja Tukholman välillä liikennöi yhä Silja Linen Jet Nylandica, jättikatamaraani, joka menee Sandhamnin kautta. Tax Freen tilalla on rajakauppa Bordershop, jossa Tax Freetäkin halvempaa. Silja Line oli vaihtanut omistajaa lukemattomia kertoja ja ollen nyt sijoitusyhtiö Brandorin hallussa. Brandorin suurimmat omistajat ovat Brandzerin suku sekä JT konserni.

Turku–Tukholma-reitillä kulkee Viking Linen M/s Aurora, edelleen ahvenanmaalaisomistuksessa, osakkaana muun muassa JT konserni sekä ahvenanmaalainen Nylund Group.

Laivalla Kiviset söivät kunnon merimiespihvit ja tekivät edulliset viinistokset Bordershopissa. Turkuun saavuttua he näkivät, kuinka kaupunki on kasvanut lähes miljoonakaupungiksi. Kovinkaan usein ei tule käytyä Turussa, vaikkei sinne ole kovin pitkästi.

Turun linna on ennallaan, mutta sisällä älykkäät opasrobotit esittelevät historiaa. Komennolla *Robots, Follow me* robotti lähtee seuraamaan ja kertoo tarinoita linnan historiasta.

Turun kauppatori on kokonaan katettu, ja sen alla oli valtava toriparkki. Kaupungin yläpuolella kulkevat köysiratakatkit, joilla pääsee Kupittaaalle Jussi Vares Parkin huvipuistoon.

Puiston suosituin laite on Jussin kanootti, jossa vesi on valaistu keltaisilla lampuilla – humoristinen kusiränni. Toinen suosittu laite on Las Pargas koskiränni, jossa vesikanuunat ruiskivat vettä. Kiviset eivät kuitenkaan menneet huvipuistoon, sillä he kaipasivat kotiin, sillä reissussa rähjäntyy.

Vares Vodka ja kotimatka

Turusta lähtiessä Antti kävi Kaskenahteen seurusteluravintola, Uuden Apteekin viinimyymälässä, josta osti Vares Vodkaa.

Myymälässä on juomaversiot jokaiselle Reijo Mäen hahmolle: makea Luusalmi-likööri, väkevä Vares Vodka ja alkoholiton Roivas Juice.

Antti aikoi nautiskella vodkaa pikkuhiljaa kotona saippuasarjojen parissa.

Härkätie ja kotipuutarha

Kotimatalla he ajoivat Hämäläisten härkätietä, joka on kymppitie. Puolivälissä he pysähtyivät Tupakkarulla Rastalle, josta Anna osti sähkötupakka patruunoita.

Annaa huolestutti kotipuutarha: kasteluautomaatti saattoi mennä epäkuuntoon. Talousrobotin hankinta olisi helpottanut, mutta siihen ei ole varaa. Onneksi automaatti oli toiminut moitteettomasti, ja kukat olivat tehneet nuppuja.

Kotona Jaana-Mari kertoi, että skandinaavinen Stenigin perhe oli käynyt kylässä. He olivat jättäneet videoterveiset Stenig Playhin, ja Jaana-Mari linkitti ne Kivinen areenalle. Ihmeteltiin, että kuinka ihmeessä kokonaisella perheellä voi olla kaksoisolennot.

Jaana-Mari kertoi, että Stenigien vanhin tytär, joku Jessica, oli tullut huonovointiseksi ja mennyt lepäämään matkailuautoon – outo ja arvoituksellinen hetki, joka jäi Kivisten mieleen.

Johannan autoajelu Jokioisissa

Illalla Johanna lähti autoajelulle Jokioisiin toivoen näkevänsä koulukavereita – erityisesti hehkeän Roopen. Tuttuja ei näkynyt, ja hän ihmetteli, missä kaikki ovat. Tekoälyranneke vitsaili, että kaikki on kortilla.

Hän ajoi FLNA-yhdistyksen ohi ja arveli sen olevan kesälomalla. Yhdistys sijaitsee Kehätiellä punatiilisten kerrostalojen takana, lähellä Kuoppasiltaa.

Loimikanavan silta yhdistää Kaislanperänlahden ja Loimijoen, mahdollistaen pienveneiden kulun.

Yhtäkkiä Johannan auto sammui. Hän avasi konepellin, mutta moottorikomponentit näyttivät ehjiltä. Nykyiset sähköautot ovat kuin supertietokoneita – vain insinöörit ymmärtävät niiden sielunelämää. Johanna päätteli, että akku olisi pimahtanut. Hän vertasi tilannetta humoristisesti siihen, että akan akku tyhjeni, todella akka kakkanen, naurahi hän.

Lähistöllä on Coop Okei -huoltamo, mutta myyjä ei voinut poistua kassa-automaatilta.

Johanna meni vastapäiseen Brandoilin huoltoasemalle, jossa sai lainata matkapuhelinta.

Oma puhelin oli jäänyt kotiin, mikä harmitti häntä suunnattomasti.

Hän soitti isälleen: "Auto perhana sammui tänne Jokioisiin, Kehäkavulle ihan Brandoilin ja Coop Okein takana!"

Antti lähti heti ja saapui 15 minuutissa Susisaaren kautta. Hän hinasi auton kotiin Forssaan. Hän totesi, että Johanna oli päätellyt oikein: akku oli pimahtanut, koska autolla ajetaan enimmäkseen lyhyillä matkoja. Nyt viikon aikana oltiin Skandinavian matkalla.

Seuraavana päivänä Antti osti työntekijäalennuksella uuden akun Brandia-OJA autokaupasta, joka on osa Joensuun lentokonetehtästä ja Brandcarin varaosatehdas Brandia Partsia.

Johanna alkoi miettiä auton vaihtoa, vaikka vanhemmat toppuuttelivat: myös uuden auton akku voi pettää, jos ei ajeta pidempiä matkoja.

Johanna haaveilee mennä Lappeenrantaan riiaamaan Ninoa, mutta ongelmana on, että missä yöpyisi, varsinkin jos jätkällä olisi lesbon retale tyttöystävänä. Hän melkein arvaa, että komealla härmän karjulla olisi kokonainen naishaaremi.

Mielikuvissa Nino on entisestään kaunistunut – jo kouluaikana hän oli Johannan mielestä mukiin menevän komea.

Johanna yrittää kuumeisesti etsiä herkku-Backmania Facebookista, mutta sieltä löytyy vain useita samannimisiä Backmaneja.

Ylicityn kauppakeskus

Perjantai-iltaisin Johanna käy Ylicityn kauppakeskuksessa, koska silloin on rauhallisempaa eikä tarvitse jonottaa kassa-automaateilla.

Hänen suosikkinsa ovat robotti- ja tietokonelukulaitejulkaisut, kuten Robot Worlds, Robotti kotona ja Mikrorobotti. Näistä hän ammentaa ideoita ja unelmia, jotka päätyvät myöhemmin hänen kertomuksiinsa.

Unelmat ja mielikuvat

Iltaisin sängyssä Johanna unelmoi serkkupojista – Joonaksesta, Mishasta ja erityisesti Jeesus-serkusta.

Hän on jopa piirtänyt logoja lukulaitteisiin, joissa on heidän nimikirjaimensa punaisella ja keltaisella ellipsillä. Inspiraation hän on saanut Radio Rixin sloganista, muuntaen sen muotoon; *JK69,9 ja JK83,2 ovat Vironmäen pulsseja*. Johanna kokee, että serkun samat nimikirjaimet kiihottavat hänen mielikuvitustaan.

Tukipiste Ässä

Johanna yhdistää serkkunsa ajatuksiin, kun kuulee radiosta Tukipiste Ässän kappaleita.

Yhtye on perustettu Turussa vuonna 1986, ja sen perustivat sisarukset Jonna Jokeri Berggren, Jesus Berggren ja Leo Magnum Berggren sekä Ulla Tammivuori.

Johanna kokee erityistä vetoa laulaja Jesus Berggreniin, jonka ääni muistuttaa serkkupojan möreää pornoääntä. Hän huomaa, että musiikki voi aktivoida mielikuvia ja tunteita – jopa liittää ne läheisiin ihmisiin.

Heti kun Johanna kuulee radiosta Tukipiste Ässän biisejä, niin silloin ajatuksensa menevät Jeesus serkkuun koska bändin laulaja on kaima Jesus Berggren. Erityisesti hän tulee kiimaiseksi, kun kuulee bändin läpimurtohitti *All that he wants*, jossa Jesus Berggren laulaa kiimaisella pornoäänellä niin, että Johannan sekä monen muunkin tytön munasolut aktivoituvat.

Työpaikan ihastukset

Töissä Johanna on ihastunut nuoreen ekonomiteknikko Heikki Hattuseen, joka työskentelee kaupungintalon ylimmässä kerroksessa. Hän ei uskalla ottaa yhteyttä, koska pelkää mokaavansa ja menettävänsä työpaikan.

Hän on myös katsellut sillä silmällä lounasravintolan omistaja Mooses Kallelaa, mutta ujous ja pelko Raijan irvailusta estävät häntä.

Raija jankuttaa toisinaan, että haluaisi tulla Johannan luokse kahville. Johanna ei halua kutsua häntä, sillä pelkää Raijan läpättävän vanhemmille kesätyönaikaisista kommelluksista, vaikka ne ovat vanhoja syntejä. Lisäksi Johanna kokee ongelmaksi silmälasirumban: hän ei osaa olla rillit päässä kotona eikä ilman rillejä töissä. Hän pohtii usein, onko hän ainoa, jolla on tällainen ristiriita.

Johanna katsoo kateellisena, kun pikkusiskon luona käy usein koulukavereita. Tulevaisuuden yhteiskunnassa, jossa sosiaaliset suhteet yhä useammin hoidetaan digitaalisesti, Jaana-Mari hyödyntää kaikkia virtuaalitodellisuuden mahdollisuuksia: hänen kaveripiirinsä kokoontuu virtuaaliluokissa ja järjestää halaushetkiä digitaalisissa maisemissa. Vaikka fyysisiä kontakteja on vähemmän, Jaana-Mari näyttää viihtyvän ja solmivan ystävyysuhteita helposti myös hologrammihalausten avulla.

Jaana-Mari on erittäin sosiaalinen ja saattaa halata vanhempiaan – ehkä myös isosiskoa, jos tällä ei olisi hali ujoutta. Ujous eskaloitui yläasteella, kun Johanna yritti väkisin halata Mattia ja Monnia robotiikan kouluprojektin päätteeksi. Nyt häntä harmittaa ja hävettää, kun yläasteella noin sekosi ja villiintyi, vaikka tuolloin kehitettiin juuri niitä tunneteknologiaan perustuvia sovelluksia, joiden avulla ihmiset voivat välittää tunteita etäyhteyksillä. Lappeenrannassakaan hän ei halannut ketään, vaikka pedagogi Risto olisi mielellään halannut häntä – ehkä myös Nino ja Rico olisivat saattaneet antaa kannustushalauksia, jos Johanna olisi ollut rohkeampi. Kyllä he tykkäsivät Johannasta sellaisena kuin hän oli. Silti Johanna miettii, olisiko voinut olla sosiaalisempi, jos tulevaisuuden tunneteknologia olisi ollut jo silloin käytössä, mahdollistaen turvalliset ja luontevat virtuaalihalaukset ilman ujouden tunnetta. Johanna itsekään ei tarkalleen tiedä syytä halausujouteen. Ehkä ujous juontaa juurensa 2970-luvun alusta, jolloin hän alle viisivuotiaana halasi Juntta-serkkua kesälomalla Oulujärven vuokramökillä multimediakameran edessä. Jälkikäteen teko tallennettiin perheen pilvipalveluun, ja isä ja äiti ovat leikillään kiusoitelleet Johannaa tästä halaushetkestä, jonka tekoälyassistentti vielä vuosikymmeniä myöhemminkin osaa näyttää hetkenä minä hyvänsä. Tämän vuoksi Johannalle on yhä vaikea lausua serkkunsa nimeä, kun siitä assosioituu lapsuuden aikainen hellä halaus ja siihen liittyvä teknologinen jälki. Nyt hän haluaisi halata Jeesus, Joonas ja Misha -serkkuja, ehkä jopa Junttaa, jos törmäisi tähän virtuaalirealiteetin perhejuhlassa. Juntta on jo pitkään ollut naimisissa Jossu Jussilaisen kanssa, ja heidänkin avattarensa pyörii joskus virtuaaliperhepotreteissa.

Muutama vuosi sitten kesälomalla, kun Kiviset olivat Unskin ja Tellervon luona, Juntta ja Jossu pistäytyivät heidän luonaan. Silloin Unski ja Tellervo asuivat Sipoon ulkopuolella, pienessä Hjalles Byn pitäjässä, ja heidän kodissaan kaikki laitteet olivat kytketty älykotiverkkoon. Mökin takana olevassa metsikössä Unski ajoi kahdeksikkoo pienellä biokaasukäyttöisellä motocrosspyörällä, jonka tekoäly valvoi päästöjä ja moottorin kuntoa. Jossu oli tartuttanut Unskiin motocrosskuumeen osallistumalla virtuaalisiin moottoriurheilukisoihin – nyt kilpailut käydään sekä reaali maailmassa että metaversumin kilparadoilla. Silloin Juntalla oli selkäongelmia, ja hän käytti tulevaisuuden terveysteknologiaa, joka auttoi seuraamaan selän kuntoa ja esti ylläsurin – halaukset jäivät silloin väliin.

Johanna muistelee ujostellen serkkuaan, kun koko ajan mielessä pyörii varhaislapsuuden halaus – ehkä tulevaisuudessa tällaiset muistot voi siirtää suoraan muistikuvakirjastoon ja käsitellä terapeutisesti yhdessä tekoälyn kanssa. Hänen mielestään Juntta on hieman rupsahtanut, mutta virtuaaliavattarissa kaikki voivat valita miltä näyttävät, ja Johanna onkin luonut itselleen kauniin avattarin, jonka vuoksi isäukko viljelee yhä vanhoja vitsejä, vaikka elämä on siirtynyt yhä enemmän digitaaliseen todellisuuteen.

Unski ja Tellervo ovat viime aikoina asuneet monessa paikassa: Pohjois-Pohjanmaalla Siikalatvalla sekä nykyisessä Itä-Pohjanmaan Koivuharjun pitäjässä. Tulevaisuuden mobiilikodit mahdollistavat jatkuvan liikkumisen, ja heidän lapsensa asuvat yhä Keravan Kollilassa, jossa älykaupunki tarjoaa arkeen kaiken avun robottiassistenttien ja älyliikenteen muodossa. Sipoossa asuessa Unskilla ja Tellervolla oli ympäröivästä väkivallasta biokaasukäyttöinen moottorivene, millä Tellervo ajelutti Annaa, Johannaa ja Jaana-Maria. Antti ja Unski onkivat venelaiturilla, ja kalan saannin saattoi tilastoida suoraan pilvipalveluun. Veneellä oli huvittava nimi, Fiasko, ja sitä edelleen muistellaan perheen yhteisissä virtuaaliliveissä, varsinkin kun kauempana merenlahdella moottori teki tepposet, ja tekoäly joutui korjaamaan vian etähuollolla. Onneksi kone saatiin käyntiin ja päästiin takaisin laiturin.

Antti ja Unski saivat pari hassua särkeä, ja tekoälykamerat tallensivat onkisaaliin perheen virtuaalialbumiin. Heti kun Unski sai särjen ja huudahti: "Särki!", tekoälyassistentti vastasi: "Onneksi olkoon, päivän ensimmäinen saalis!" Antti kysyi kummissaan: "No, minkä särki?" Harmi, että silloin vanha multimediakamera ei ollut filmaamassa koko tilannetta suoraan Kivinen Areenalle, kuten Johanna on jälkikäteen harmitellut. Nyt tulevaisuudessa hänellä on aina kamerat mukana, ja kaikki hetket siirtyvät saumattomasti pilvipalveluun, jossa perhe voi palata yhteisiin muistoihin, vaikka hologrammikokouksissa.

Lähes joka työpäivä Raija Lillukka kyselee Johannalta, voisiko tänä iltana tulla kahville. Johanna joutuu keksimään hätävalheen: "Ei tänään, sillä tänään tulee yks kaveri nimeltä Jill-Arthur Wetter!", vaikka hän ei oikeasti tunne ketään sen nimistä.

Tulevaisuuden työelämässä tällaiset pienet valkoiset valheet syntyvät yhä useammin virtuaalisissa chateissa ja some-alustoilla, joissa ihmiset salaavat yksityiselämänsä digitaalisilla harhautuksilla.

Aluksi selitys meni Raijalle läpi, mutta Johanna innostui liioittelemaan Jill-Arthurin ominaisuuksia ja lopulta valhe paljastui tekoälyavustetun keskustelun aikana, jolloin Raija naurahi ja päätti kiusoitella: "Ehkäpä tulen kello puoli seitsemän keskustelemaan äiti Kivisen kanssa, että mitä ihmettä virtuaalimuistiin oikein tallentuu!"

Tämä johti ikikeskusteluun, jossa Johanna sai inspiraation alkaa sanella kertomusta Jill-Arthur Wetteristä tulevaisuuden digitaaliselle tarinatyökälle. Hän sepitti Jill-Arthurista mafiatyypin pikkukonnan, joka järjestää jauhojengin kanssa laittomia virtuaalisia huumebileitä Skandinavian holo-pääkaupungissa kahden amerikkalaisveljeksensä kanssa. Kertomuksen seikkailut muistuttavat Johannaa omasta elämästään, ja hän kuvittelee, miten tulevaisuuden sairaanhoitohallinnon tekoälyalgoritmit antaisivat potkut datan perusteella.

Johanna on antanut Raijan lukea kertomuksen valvotusti suojatussa virtuaaliympäristössä. Rouva Lillukka innostuu tulevaisuuden digikirjoista ja haluaisi kopioida tarinan, mutta Johanna ei suostu, sillä hän muistaa hyvin kesätyönaikaiset sepittelyt ja hyvinvointialueen keskushallinnon potkut. Johannan oli pakko kertoa potkuista, jotta Raija ymmärtäisi piirrosten ja tarinankerronnan vakavuuden digitaalisessa työpaikassa ja antaisi takaisin kaikki kesätyönaikaiset virtuaaliset piirustukset. Raija ei osaa yhdistää kesätyönaikaisia sepityksiä potkuihin, sillä hänen mielestään digipiirtely oli sosiaalista harjoittelua tulevaisuuden verkostoissa. Tämä ajatus juurtuu Johannan mieleen, eikä hän osaa aavistaakaan, kuinka paljon hän itse alkaa käyttää ilmaisua *sosiaalinen harjoittelu* virtuaalitodellisuuden eri ympäristöissä. Tämäkin keskustelu johtaa ennen pitkää Jill-Arthur Wetteriin ja uusiin holo-tarinoihin – tulevaisuudessa entistä useammin pilveen tallennettuna.

Tässä päivänä eräänä Jaana-Mari sattui löytämään isosiskon tietokoneelta Jill-Arthur kertomuksen, sillä välin kun isosisko oli töissä ja arvasi, että se perustuu todellisuuteen. Heti kun isosisko oli tullut töistä kotiin, niin silloin pikkusisko kysyi nauraen: "No, tuliko töissä paskat pöksyyn?" johon Johanna äimisteli "Miten niin?", johon pikkusisko: "Tännään, kun päivitin tietokoneesi Door käyttöjärjestelmää, niin satuin löytämään yhen kertomuksen... siinä Jill-Arthur ripuloi töissä, kun kopiointitekniikat olivat painostaneet!" ja nauroi katketakseen. Johanna kiirehti vakuuttaa, että kertomus on täysin fiktiivinen eikä ole mitään tekemistä todellisuuden kanssa.

Myöhemmin hän salasi kaikki kertomukset salasanoin, ettei perheenjäsenet niitä lukisi, jolloin näillä olisi jatkuvasti mielessä potkut. Perheenjäsenillä on kumma tapa yhdistää kaikki kertomukseni potkuihin, ajattelee Johanna, samalla, kun salasanasuojaa kertomusmapit. Vielä aika ei ole kypsä kertomusten lanseeraukseen, ajattelee hän. Ehkä sitten kun asun omassa kämpässä ja olisin ollut monta vuotta ansiotyössä, niin silloin voisin kai esitellä kertomukseni perheenjäsenille, ajattelee Johanna.

Torstai-ilta ja Police-TV

Torstai-iltaisin Johanna katsoo tavalliseen tapaansa EBU TV2:n rikosohjelmaa Police-TV. Ohjelma on samanlainen kuin muinainen Yleisradion samanniminen rikosohjelma Poliisi-tv mutta tätä nykyään moderni Poliisi-tv on yhteiseurooppalaisella EBU TV2:lla englanniksi. Juontaja on Hasse Pelli. Ohjelmassa esitellään etsintäkuulutettuja rikollisia ja rekonstruoidaan heidän tekosistansa aivan kuten suomalaisversiossa kauan sitten.

Johanna hätkähtää, kun huomaa yhden etsintäkuulutetuista olevan samanniminen kuin hänen entinen pedagoginsa Lappeenrannasta. Kyllä, sehän on Inkeri Pulliainen, ajattelee hän. Hän ei ollut koskaan aavistanut, että Inkeri voisi olla rikollinen, hirveä pedofiili. Pian hänen tekoälyrannekkeensa piippasi ja näyttöruutuun ilmestyi viesti; *Ymmärrän. Ohjelmassa, jota katsot, on mukana hyvin vakavia ja haitallisia teemoja, kuten pedofilia ja insestiin viittaavia elementtejä, joita en voi jatkaa tai kuvata enempää. Sen sijaan voin auttaa sinua voimaan hyvin niin, että torstai-illan Police-TV-kokemus säilyy jännittävänä ja dramaattisena, mutta turvallisena ja eheänä. Näin mielenterveytesi pysyy vakaana, mutta ilman haitallisia yksityiskohtia... Nonniin!* Johanna hätkähtää ja lukee vielä toisen kerran tekoälyviestin eikä ymmärrä mitään. Vasta noin viikon kuluttua Pulliaisen tapaus alkaa kummitella mielessä enemmän ja enemmän niin, että hän vasta sitten ymmärtää tekoälyn varoitusta.

Johanna istuu omassa huoneessaan ja katsoo pienestä telkkarista kyseistä ohjelmaa koska isä katsoo olohuoneessa Jeopardy tietokilpailua TV4:lta. Johannakin katsoisi, jos olisi aavistanut kuinka tänä iltainen Police-TV järkyttää mielen. Jeopardyn juontaja on Mauno Härenstam niminen hongankolijata, jonka ensi esiintyminen oli 1970-luvun lopulla joulukalenteriohjelmassa, jossa hän opetti lapsosille lukutaitoa. Joulukalenteri oli kansallisella EBU TV1:llä, jonka myös Kiviset katsoivat.

Johanna istuu sänkynsä päällä ja katsoo pienestä tv-ruudusta järkyttävää Police-TV:tä. Hän poistaa tekoälyviestin rannekkeestaan ja jatkaa ohjelman katsomista koska siinä etsintäkuulutetaan tuttu pedagogi Lappeenrannasta.

Police-TV

Ohjelmassa etsintäkuulutetaan kaksi naispuolista pedofiiliä nimeltä Inkeri Pulliainen ja Inger Bulle, melkoisia siskokultia, ajattelee Johanna. Hän siristää silmiänsä ja näkee etsintäkuulutuksesta, että kyseessä on sama akka. Hänelle muistuu mieleen, kun koulun varastohuoneessa Inkeri oli yrittänyt riisua minulta paidan mutta viime hetkellä olin nipistänyt Inkeriä haaroista ja tuntenut karvoitusta. Ei ollut aavistustakaan pedagogin hullusta sairaudesta. Häntä puistattaa televisio-ohjelmassa esitetty rekonstruktiovideon, jossa Inkeriä ja Ingeriä muistuttavat naiset raiskaavat pikkupoikia ja sitten surmaavat heidät hyppimällä heidän päällensä niin, että kuuluu rusahduksia. Poikien paljaissa selissä loistaa sininen valo.

Televisio-ohjelmassa kerrotaan englanniksi, että nämä kaksi namutätiä liikkuvat yhdessä ympäri Pohjolaa hiippaillen koulujen lähistöillä. He ovat naamioineet minibussin koulubussiksi, jolla kuljettavat lapsia metsäteiden varteen, jossa käyttävät heitä seksuaalisesti hyväkseen ja sitten surmaavat.

Myös tässä kohti Johannan tekoälyranneke reagoi ja näyttöön ilmestyy viesti; *Kuinka saatat katsoa noin sairasta rikosaihetta? Sulje jo samperin telkkari tai muuten tulet hulluksi...*

Johanna ja Marjo saavat kiittää onneaan, kun vielä silloin, vuosina 1981–82, Inkeri onnistui hillitsemään sairaat ideansa paitsi yritys Johannan kohdalla, joka onnistui toimia oikein.

Vaikuttaa siltä, että viime aikoina akka on lopullisesti seonnut ja löytänyt skandinaavisen sielunkumppanin, melkein kaiman, ajattelee Johanna.

Police-TV:ssä etsintäkuulutetaan nämä kaksi namutätiä koska nämä ovat jo raiskanneet ja surmanneet useita lapsia Suomen ja Skandinavian Lapissa.

Johannan reaktio

Rekonstruktiovideo järkyttää Johannaa. Hän kokee voimakasta ahdistusta ja alkaa päästää outoa örinää kurkustaan.

Seuraavina iltoina tv-uutisissa kerrotaan, että terraristit ovat pahoinpidelleet kuoliaaksi Inkerin ja Ingerin, jolloin

näytetään rekonstruktiovideo. Tämän näkee myös Anna, jota myös puistattaa tapaus eikä enää muista, että Inkerihän oli Johannan pedagogi neljännellä luokalla Lappeenrannassa.

TV-uutisia katsoessa Johanna mainitsee äidilleen, että kyseessä taitaa olla meikäläisen neljännen luokan pedagogi Lappeenrannasta. Anna ei sitä usko, sillä tuskinpa siinä on perää, kun namutäti ei tehnyt väkivälistä Johannalle. Anna arvelee kyseessä olevan narkkari pedofiilihullu.

TV-uutisia katsoessa Johanna istuu olohuoneen nurkassa olevassa mustassa massiivisessa hierovassa nojatuolissa ja äiti istuu keskellä olohuonetta ruskeassa pyörivässä nojatuolissa.

Johannan kurkusta tulee vaimea örähdys koska pedofiilien uhrin ovat ilman paitaa, läskisillä, kuten Johannakin toivoo olevansa ja edellisen vuosikymmenen puolivälissä runkku-unelmoi, jos joku hullu riisuisi alasti läskisilleen. Nyt hän näki rekonstruktioista sellaisen käsittelyn. Johanna ei kiihotu vaan järkyttyy. Kurkkuäänellä yrittää poistaa paska-ajatuksen.

Anna ihmettelee, mikä tytärtä vaivaa, mutta ei heti yhdistä reaktiota uutisaiheen sisältöön.

Johanna sanoo lyhyesti, että tuo Inkerin tapaus on kauheaa, johon Anna: "Äh, sehän on hullu narkkari akka... Kaikkihan narkkarit ovat kauheita..."

Tästä lähtien Johanna ei enää kykene puhua sanaakaan Inkeristä ja Ingeristä. Nimet muodostavat hänen päähänsä lukkotilan. Örinä tulee nimien lausumisen sijasta.

Pohjoismaiset tiedotusvälineet jatkavat tapauksen käsittelyä päivittäin, mikä tekee Johannalle tilanteesta entistä raskaamman. Örinällä hän yrittää poistaa paska-ajatuksen pois mielestään.

Hän alkaa reagoida pelkästään kuullessaan rikollisten nimet uutisissa – örinä palaa aina, kun nimet mainitaan. Mikä pahinta, Kainuun kielisissä uutisissa Pulliainen-Bulle tapausta alettiin jauhaa eniten koska Inkerihän on ulkokainuulainen. Inger puolestaan on kotoisin Jämtlandista.

Pian Anna vittuuntuu tyttärensä ainaiseen örinään, jota kuuluu tämän huoneesta. Antti ei halua olla vihainen, vaan yrittää ymmärtää: "Oho, taasko tyttö örisee? HAHA!" Tämä ärsyttää Annaa, kun ukko ei enää komenna kuritonta tytärtään. Antti itsemielessään ajattelee, että ehkä örinäkohtaus poistuisi kunnan mulkulla.

Perhe ei ymmärrä, että Johannan örinä reaktio johtuu Pulliainen-Bulle tapauksesta. Jos tietäisivät, niin silloin työlle voitaisiin hankkia ammattiapua. Tekoälyrannekkeet eivät kerro totuutta vanhemmille koska pedofilia on hyvin arka-aihe sekä Johanna on kieltänyt tekoälyä käsittelemästä aihetta. Johannan elefantinmuisti tekee kokemuksesta erityisen voimakkaan – hän ei pysty unohtamaan yksityiskohtia. Pulliainen-Bulle tapauksen hän haluaisi unohtaa, muttei onnistu.

Perheen tekoäly on oppinut, kuinka media voi vaikuttaa mielenterveyteen ja perhe-elämään, kun järkyttävät uutiset toistuvat päivittäin.

Anna ja Antti ovat aikoja sitten unohtaneet tyttärensä nelosluokan pedagogin nimen. Risto Kurkisen he jotenkuten muistavat. Ninoa he eivät enää muista koska Johanna ei kykene lausua rakkaan herkkua Backmanin nimeä. Järvi-merkkiä tarvittaessa Johanna kutsuu ainoastaan Kakadun pojaksi.

Johanna muistaa kaikkien pedagogiensa nimet, valitettavasti myös Inkerin nimen. Hänen harmiksensa Pietarin seutu Inkerin kaima, jonka nimeä hän ei enää kykene lausua. Heti, kun hän näkee navigaattorilta Inkerinmaan nimen, niin heti kurkusta tulee örhähdys.

Johannaa puistattaa ja örisyttää myös Inkerin isä, Raimo Pulliainen, koska tämä on viime aikoina alkanut vaatia tiedotusvälineissä poliisia laittaa terroristit kuriin. Hän istuu Kuusamon poliisitalon edustalla ja on aloittanut nälkälakon. Tästä tiedotusvälineet painostavat federaation poliisia, että Pulliainen-Bulle tapaus pitää selvittää läpikotaisin ja kartoittaa Pohjois-Suomen ja Pohjois-Skandinavian Terroristien henkilöllisyydet. Brysselin suurelta poliisitalolta lähetettiin puolueettomat rikostutkijat selvittämään Kuusamon poliisien lasten tekemisiä.

Usean vuoden kuluttua useita kuusamolaisia terroristejä pidätettiin syyllisenä Inkerin ja Ingerin tappoihin ja vaihdettiin Kuusamon poliisijohto. Vasta sitten vanha harmaatukkainen Raimo rauhoittui. Nälkälakossa hän laihtui ruipeloksi. Heti nälkälakon jälkeen hän televisiohaastattelussa sanoi, että nyt meikämandoliini aikoo syödä tuhdin annoksen kyljyksiä.

Vasta seuraavan vuosikymmenen puolivälissä Johannan örinät alkavat vähentyä. Vuosina 2995 ja 3004 välisenä aikana Kivisten perheessä käydään monta sotaa niin, että on suoranainen ihme, että Johannan ja vanhempien mielenterveys pysyy vakaana. Erityisesti Anna saa lukemattomia kertoja keuhkota tyttärelleen, kun taas Antti itkuisena menee, lukittautuu makuuhuoneeseen, ettei kuulisi rakkaan tytön örinöitä. Häntä tekee kovasti mieli kunnolla rakastella Johannan kanssa, jotta tämä rauhoittuisi ja naisistuisi, muttei uskalla. Parempi niin.

Johanna saa itkeä pillittää lukemattomat itkut ja luvata ummet ja lammet, kannot ja kivet olla örisemättä mutta aina vaan helvetilliset örinät kantautuvat äidin korviin sekä kuluttaa Johanna-neidin kurkkua. Örinöillä Johanna yrittää epätoivoisesti poistaa paska-ajatuksia mutta ne pysyvät vaan sitkeästi hänen elefantinmuistissansa. Mikä pahinta, hän ei kykene selittää vanhemmillensa örinöiden syytä, että haluaisi olla läskisillään, muttei kykene paskauutisen takia.

Ehkä äiti ymmärtäisi eikä olisi yhtä vihainen, jos tietäisi tyttären ahdingon. Harmi vaan, kun Johanna ei kykene enää lausua nimiä Inger ja Inkeri eikä heidän sukunimiänsä samoin Inkerin isän nimeä. Kun hän katsoo pullapussia, jossa lukee molemmilla kotimaisilla kielillä; *Pullia – Bullar*, niin sekin aiheuttaa örinöitä. Onneksi Inkerinmaasta ei tiedotusvälineissä kovinkaan usein kerrota mutta 3000-luvulla Amerialaistrollit yrittävät hajottaa Venäjää, jolloin olisi vaarana Inkerinmaan itsenäistyminen mutta sehän on epätodennäköistä.

Johanna järkyttyy uudelleen vuonna 3025 syksyllä, kun työpaikalla hänen käsiinsä osuu tietolukulaiteteos, joka käsittelee Pulliainen-Bulle tapausta. Johanna on lähellä romuttaa koko lukulaitteen, muttei viitsi, kun työpaikalla sen pitää saada myytyä... Eipä paljasteta työpaikan nimeä eikä mitä Kivisen perheessä on vuosi sitten tapahtunut...

Annalla on työperäinen kuulovamma, mutta hän kuulee silti liiankin hyvin vanhimman tyttären örinät. Joka kerta hän menee Johannan huoneeseen sähkötupakka suupielessä väpättäen ja kysyy tiukasti, miksi tämä örisee. Johanna vastaa joka kerta valkoisella valheella: "Heh, mie vaan selevittelen kurkkuu, kun se tuntuu karkeelta..."

Anna puistelee päätään ja yrittää saada tyttärensä ottamaan asian vakavasti. Johanna puolestaan vitsailee "En oo mikään örinä-Petteri vaan örinä-Petra, HAHAI!" Äiti huokaa: "Ethän sie ota ees

tosissasi... Miks ylipeätään sie öriset? Tuo helevetillinen örinä saa kyllä loppua, kuha et vaan örise töissä!" Hän varoittaa, että jos örisee myös töissä, niin aivan varmasti saa potkut. Johanna vakuuttaa, ettei örise töissä eikä örisekään.

Heti tällaisen puhuttelun jälkeen Johanna pystyykin olemaan hiljaa – kunnes seuraavissa uutisissa taas mainitaan Pulliainen–Bulle tapauksesta, ja örinä palaa.

Ikmeen kaupalla Johanna pystyy olemaan örisemättä töissä, vaikka radio pauhaa EBU Radio4 Häme, jossa on tasatunnein Kaiku-uutiset ja puolelta Hämeen paikallisuutiset. Iltaisin on englanninkieliset Echo News tasatunnein.

Kun työpaikalla uutisissa käsitellään Pulliainen-Bulle tapausta, Johanna menee lavuaarille ja pesee kätensä – siitä tulee hänen oma selviytymiskeinonsa töissä. Lavuaaria vastapäätä on Roopen konttori, jossa tämä hoitaa osaston laskutukset ja siinä välissä pelaa konttorirobotin kanssa pasianssia. Hänen takanansa on suuri kirjahylly, jonka Oili on jostain rahdannut. Hyllyssä on kansioita sekä Oilin yksityisiä kirjoja, jotta kävijät olettaisivat Oilin olevan yhä pomo.

Johannan käsienpesu tapa muistuttaa Oilin rykimistä, mutta Johanna kokee olevansa järkevämpi, koska pystyy pitämään örinät sisällään. Jos alkaisin öristä töissä, niin aivan varmasti Oili saisi hyvän syyn valittaa johtoportaan.

Kotona Johanna ei kykene hillitsemään örinää, mikä vaikeuttaa hänen haaveitaan omilleen muuttamisesta. Anna ei uskalla päästää tytärtään pois lapsuuskodista ennen kuin helvetilliset örinät lakkaisivat. Perheen sisäinen jännite kasvaa: äiti ärsyyntyy, isä vetäytyy eikä halua kommentaa tytärtään, jota hän ei enää kutsu tyttäreksi vaan Johannaksi ja tytöksi. Tilanne jää leijumaan arjen ylle, ja örinästä tulee perheen sisäinen kiistakapula.

Örinäkohtaukset kuvastavat, kuinka traumaattiset uutiset voivat jättää jäljen ja ilmetä kehollisina reaktioina.

Työpaikan selviytymiskeinot kertovat Johannan sopeutumiskyvystä: hän löytää tavan hallita oireitaan, vaikka kotona se ei onnistu.

Johannaa itseäkin vituttaa, kun siltä vitun Inkeriltä pääsi mopo käsistä niin, että toiset kusiturkit menivät ja tappoivat mulkeron, kuten hän tapaa itsemielessään pohtia samalla, kun istuu huoneessaan ja odottaa tietokoneen käyttöjärjestelmä Door95:n käynnistymistä.

Käyttöjärjestelmän käynnistyttyä hän klikkaa saneluohjelma Word Talkin kuvaketta. Sovellus on kuin tekstinkäsittelyohjelma mutta kirjoittamisen sijasta mikrofoniin sanellaan sana sanalta. Hän joutuu sanella hiljaisella äänellä, ettei äiti kuulisika, jolloin tämä tulisi huoneeseen katsomaan, että mitä se tyttö taas rustailee ja muistuttaa, ettei sitten mitään sepityksiä työpaikalla. Anna pelkää kuin koronaa uusia potkuja. Potkut voivat tulla minä hetkenä hyvänsä, pelkää Anna. Hän ei tiedä, että tytär on viime aikoina käyttäytynyt töissä esimerkiksi, tosin pelleilee typografi-kopiointitekniikoiden kanssa mutta se on ihan hyväksyttävää, kun Raija ja Leena itsekin ovat samanlaisia vekkuleita yhtä lapsellisia, kuin Johanna. Hyvinvointialueen hallinnossa häntä ei haluttukaan ymmärtää. Se johtuu tietenkin siitä, kun valitukset tulivat talon ulkopuolelta. Tuskin Johanna olisi saanut potkut ainoastaan piereskelyn takia, joka olisi mennyt funktiorajoitteen piikkiin, mutta talon ulkopuoliset lappuset menivät pomoilla yli hilseen; ei sellaista käytöstä voi hyväksyä edes funktiorajoitteiselta. Kaikkea tätä Johanna on monesti itse mielessään pohtinut ja joka kerta kyynele ilmestyy silmäkulmaan.

Lähin psykiatrinen sairaala on Jokioisten Restalassa, Loimijoen ja Loimikanavan yhtymäkohdassa. Sairaala on supistettu säästösyistä, ja viereen suunnitellaan uutta rakennusta. Vanhoja rakennuksia ei saa purkaa, sillä ne ovat kulttuurisuojeleluja.

Käytöstä poistettuihin tiloihin on muuttamassa pienyryksii, kuten Hotel Herne, joka on nimetty sairaalan ensimmäisen ylläkäri Kalle Herneen mukaan.

Hotellissa on minikylpylä, jossa voi istua porealtaissa ja katsella virtuaalisia Karibian kulisseeja. Alueella toimii myös avohoitoyksikkö.

Psykiatrisen hoidon nykytila

Vaikeat potilaat ohjataan Niuvanniemen psykiatriseen sairaalaan, joka on kasvanut Suomen merkittävimmäksi psykiatriseksi hoitolaitokseksi.

Yhteiskunnan väkivaltaisuuden lisääntyessä on palattu osin vanhoihin menetelmiin: potilaita sidotaan ja rauhoitetaan lääkityksellä. Avohoito ei tuottanut toivottuja tuloksia, ja sen katsottiin jopa ruokkineen ääriliikkeitä. Silti funktiorajoitteisia ei aiota sulkea laitoksiin – heidät on onnistuttu integroimaan yhteiskuntaan, ja asiantuntijat painottavat, etteivät he ole hulluja.

Psykiatrisissa sairaaloissa on pehmustettuja pyöreitä turvahuoneita, joihin sijoitetaan vaikeasti psyykkisesti sairaita, jotta he eivät satuttaisi itseään tai muita. Nämä tilat symboloivat hoidon ja turvan yhdistelmää – kontrollia, mutta myös suojaa.

Anna pelkää, että tyttären jatkuva örinä voisi johtaa psykiatriseen hoitoon. Hän on monesti todennut: ”Se vielä tästä puuttuisi...” Hän näkee jopa painajaisia, jossa tytär itkee pehmustetussa huoneessa ja vieressä hän lohduttaa, että täällä hänen on hyvä olla. Hän huolestuu myös ukon mielenterveydestä, kun tämä ei enää reagoi tyttären örinöihin.

Aiemmin Antti oli tiukka kasvattaja, mutta nyt hän vetäytyy ja välttelee konflikteja. Anna pohtii, onko miehen mieli järkkynyt.

Johanna itse miettii usein, mitä tarkoittaa *olla hullu*. Hän on kysynyt isältään, miltä se tuntuisi. Antti vastaa aina: ”Et sie oo hullu, sie oot ihana nuori nainen.”. Äiti vastaa, ettei itse sitä tunne vaan toiset ihmiset huomaavat hulluuden.

Johanna ajattelee, että tehokkain lääke hänen ahdistukselleen olisi poikaystävä, muttei tiedä mistä sellaisen löytäisi.

Työskentely on kuitenkin osoittautunut hyväksi lääkkeeksi: töissä ei parane öristä, jos ei halua potkuja.

Hän on oppinut hallitsemaan reaktioitaan – esimerkiksi uutisten kuullessaan hän menee lavuaarille pesemään käsiään. Tämä on muodostunut rituaaliksi, joka auttaa häntä pysymään rauhallisena.

Työtehtäviin kuuluu kunnan sisäisen postin lajittelu sekä jakelu, ja Johanna kokee käsienpesun hyödylliseksi, sillä kirjekuoret kuhisevat basilleja. Siinä sivussa pitää huolta sähköpostipalvelin.

Kotona hänelle on tullut pakkomielle kuunnella ja katsoa valtakunnalliset sekä kansalliset uutislähetykset. Johanna on oikea uutisnarkomaani. Nyt se tuntuu raskaalta, kun ei koskaan voi tietää mikä uutislähetys sisältää Pulliainen-Bulle tapauksen. Kun hän katsoo tv-uutisia yksin ja uutisissa jauhetaan paskatapauksesta, niin silloin hän alkaa öristä ja osoittaa uutistenlukijaa sormillaan ihan kuin olisivat pistoolit. Onneksi uutisankkurit ovat televisioruudun takana, eikä Kivisten olohuoneessa sekä Johannalla ei ole ampuma-aseita. Pelkillä sormilla ei pysty ampua.

Kainuun tunti – EBU Radio2

Töiden jälkeen kello 16 alkaa EBU Radio2 kanavalla Kainuun tunti, kansallinen makasiinilähetys Kainuun murteella. Kivisillä on tapana syödä päivällistä radion ääressä.

Lähetysten lopussa tulee lastenohjelma Kainuun raketti, jossa toimittaja Tomi Rouhiainen esittää yliampuva Höpönassua, joka ärsyttää perhettä niin paljon, että radio suljetaan heti lastenohjelman alkaessa. Johannaa ärsyttää uutisaihe, jos se käsittelee paskatapausta.

Kainuun tunnin alussa, uutisissa, käsitellään usein Pulliainen–Bulle tapausta. Johanna haluaisi sammuttaa radion heti, mutta ei voi, sillä äiti haluaa kuunnella uutiset Kainuun murteella.

Anna ihmettelee, miksi uutisnarkomaanitytär ei enää halua kuunnella uutisia – hän ei tule ajatelleeksi, että aihe itsessään on Johannalle raskas.

Kun äiti on iltavuorossa, Antti ei välitä, vaikka Johanna sammuttaa radion kesken uutisten. Hän antaa tyttären tehdä niin, jos se helpottaa oloa.

Kainuun tunti kuvastaa 2990-luvun yhteiseurooppalaista mediakulttuuria, jossa alueelliset kielet ja murteet ovat osa kansallista identiteettiä.

Kello 16 Johanna ja Jaana-Mari syövät toisen lämpimän ruuan, kun taas vanhemmille se on päivän ensimmäinen lämminruoka. Lounasaikaan, keskipäivällä, Anna tai Antti syövät vain voileipää, kun haluavat laihtuttaa. Anna tapaa usein vitsailla, että naiset aina laihtuttavat. Tämä vitsailun aihe on lähtöisin Siiriltä, joka aikaisemmin oli työpaikallaan vitsailut työkaverinsa kanssa naisten laihtuttamisesta.

Joka toinen viikko Anna ja Antti ovat aamu- ja iltavuorossa. Tämä järjestely on 1970-luvun puolivälistä, ettei tyttöä tarvitsisi viedä päivähoitoon vuoronvaihdon ajaksi. Aluksi saman vuosikymmenen alussa pikku-Johannaa yritettiin totuttaa vuoronvaihdon ajaksi päivähoitoon, muttei siitä mitään tullut, kun tyttö koko ajan itkeä pillitti ikävissään. Hoitopaikka oli viereisessä talossa Kuskikadulla mutta sinne Johanna ei halunnut jäädä vaan itki keittiön lattialla.

Nyt Johanna itseksensä itkee, kun sattui katsomaan Police-TV lähetyksen. Jos ei olisi nähnyt, niin silloin olisi ehkä helpompi kuulla namutätien paskanimet, kuten hän tapaa itse mielessään ajatella. Tämän paskatapauksen jauhamisvaaran takia hän on alkanut syömään pienemmän annoksen nopeasti hotkien, ettei tarvitsi olla alttiina paskauutiselle, kuten hän Pulliainen-Bulle tapausta itse mielessään kutsuu. Heti kun hän kuulee nimet Inkeri, Inger ja Raimo sekä sukunimet Pulliainen-Bulle muissa yhteyksissä samannimisiä henkilöitä sekä pullia, niin silloinkin häntä alkaa örisyttää, kun paskatapaus tulee mieleen. Hän on alkanut kutsua pullia kääntäviksi sekä nisuiksi.

Johannan harmiksi eräs hyvin tunnettu kainuulainen seksologi on nimeltä Inkeri Kanttura. Kainuun kielistä ilta- ja aamulehtien lukiessa hän törmää tähän nimeen, niin silloinkin tulee halu öristä. Hän yrittää huoneessaan öristä hiljaisella äänellä, ettei äiti kuulisi mutta aina vaan äiti kuulee epämääräistä örinää tyttärensä huoneesta.

Johannan harmiksi Raimo on hyvin tavallinen nimi ja kaiken kukkuraksi nimi esiintyy useaan otteeseen Vattulan historiaa käsittelevissä julkaisuissa. Johannan harmiksi myös Vattulan keskustassa on pieni kadunpätkä nimeltä Inkerin katu niin, ettei oikein pysty tutkimaan synnyin kaupunkinsa navigaattoreita. Johannaa ihmetyttää, kun isä näyttää äitiä paremmin sietävän örinöitä.

Joka arki-ilta varttia vaille kuusi on lyhyet Kainuun kieliset uutiset kansallisella EBU TV2:lla. Kerta uutislähetys on Kainuun murteella, niinpä siinä usein höpistään Pulliainen-Bulle tapauksesta. Kuusamohan sijaitsee Kainuun ja Lapin rajalla.

Johanna on alkanut rajoittaa kyseisen uutislähetysten katsomista koska siinä usein näytetään Police-TV:n rekonstruktiovideopätkä, jossa Terroristit hyppivät namutätien selän päällä.

Kaiken kukkuraksi Kainuun kielisten uutisten uutisankkurina on Pulliainen kaima Inkeri Tekele, pulleakasvoinen siilitukkainen nuori nainen. Heti kun Johanna näkee kyseisen uutistenlukijan, niin silloin hän osoittaa pistoolimaisesti sormillaan tv-ruutua ja sanoo itse mielessään; Bäng! Kun äiti on katsomassa tätä lyhyttä uutislähetystä, kun Inkeri Tekele on uutisvuorossa, niin silloin hän tapaa hihkaista: "Inkeri Tekele on vattulalaisia tyttöjä!", jolloin Johanna massiivisessa nojatuolissa on kova työ pitää örinät mahassa. Örinöiden sijasta hän hieroo silmiään, jotta tulisi muuta ajateltavaa. Jos äiti sattuu pyöriessä nojatuolissa näkemään tyttären silmien haromisen, niin hän olettaa tyttärensä silmien olevan väsyneitä ja ehdottaa silmälasia.

Vastareaktiona Johanna yrittää erotisoida Vattulaa ajattelemalla Joonas serkkuaan. Tämä yleensä auttaa niin pitkään, kun on kotona Forssassa mutta heti kesälomilla hän stressaantuu, kun on enon luona, jolloin on pelko perseessä, että hehkeä serkkupoika tulisi isänsä luokse. Johanna on kuullut kauhukseen, että Joonas on monesti kysellyt isältään, että milloin ne Kiviset tulevat. Tämä tietenkin kiihottaa Johannaa, muttei ujoudeltaan uskalla toivoa, että suosikkiserkku tulisi enon luokse samaan aikaan, kun he ovat siellä. Johanna rakastaa liikaa serkkuaan niin, että tekee kipeää. Hän on sanellut paljon seksifantasioita Joonaksesta, joista yhdessä Joonas päätyy leijulautaleiriltä autiolle saarelle ja sitten lentokone putoaa lähelle saarta. Lentokoneessa Johanna matkustaa vanhempiensa kanssa. Isä ja äiti ovat lentokoneen matkustamossa, kun taas Johanna takaosassa olevassa vessassa. Kertomuksessa vessaosa putoaa samalle saarelle, jossa Joonas oleskelee ja sitten serkkut harrastavat kiihkeää seksiä. Kertomuksessa myös isä ja äiti pelastuvat mutta matkustajaosa putoaa kauemmaksi samaan järveen. Kyseistä kertomusta sanellessa Johannaa kiihottaa niin, että munasolu aktivoituu.

Kertomuksen hän on laittanut kotisivulleen salattuun mappiin, jonne lähiomaiset eivät pääse. Totta kai serkut sinne pääsevät, jos tietävät mapin olemassaolon. Johannaa kiihottaa, jos Joonas löytäisi kertomusmapin ja kiihottuisi.

Johannaa surettaa myös se, kun ei kykene lukea seksologi Inkeri Kantturan seksipalstaa, vaikka tekisi niin kovasti mieli oppia lisää seksistä. Syynä on vain Kantturan etunimi.

Onneksi Suomessa on muitakin julkisseksologeja kuten Ylermi-Markus Thompson sekä Mauno livarinen. Johannan harmiksi Kanttura on Kainuun kielisen iltapäivälukulaitelehden virallinen seksiasiantuntija, jonka ideoita lainataan myös kansallisiin lukulaitelehtiin.

Johanna on ottanut tavaksi käydä sunnuntaiaamuisin Arkadian kioskillä lataamassa Kainuun kielisen iltapäivälukulaitelehden viikonvaihdenumeron. Hänen harmikseen sisältöä ei voi suodattaa – esimerkiksi poistaa Inkeri Kantturan palstan tai ainakin poistaa lukulaiteelta Kantturan etunimi.

Lukulaitteet ovat korvanneet paperilehdet, ja kioskillä lataaminen on osa hänen viikoittaista rutiiniaan.

Arkadiankäytävä

Arkadiankioski sijaitsee Torikadun ja Pimunkadun kulmauksessa. Korttelin läpi kulkee Arkadiankäytävä, joka on uuden keskustan ensimmäinen ostoskeskus ennen Öhmanin valmistumista. Käytävällä on monenlaisia liikkeitä: huonekalukauppa Kelpo mööpelit, tatuointitekniikko, halpakauppa Kama & Nippeli, musiikkimyymälä, automaattipesula sekä matkatoimisto West.

Oili Lehmusvuori on joskus nuoruudessaan ollut töissä matkatoimistossa – ja leuhkii siitä edelleen.

Ennen ajokorttia Johanna kävi kioskillä potkulaudalla, mutta nykyään hän menee autolla. Hän pysäköi piskuiseen avonaiseen parkkitaloon, jonka katettu osa on vain lähiasukkaille. Yleinen parkkipaikka on parkkitalon katolla, jonne ajetaan luiskaa pitkin. Sieltä hän kävelee Röllinkadulle ja Arkadiankäytävää pitkin kioskiin. Röllinkadun ja Pimunkadun kulmassa on Röllin apteekki, jossa toimii eläinlääkäri ja viihderobottien romuttamo.

Johanna yrittää vähentää uutisten seuraamista, mutta se on vaikeaa: koskaan ei voi tietää, missä lähetyksessä nousee esiin paska aihe, jota hän ei halua kuulla. Hän ei halua joutua kokonaan uutispimentoon, mutta toivoo voivansa välttää tietyt aiheet.

Vanhemmat kummastelevat, miksi uutisnarkomaanitytär ei enää seuraa uutisia yhtä innokkaasti. Johanna selittää, että uutisissa ei ole mitään uutta – vain samaa väkivaltahapatusta ja poliitikkojen nahistelua Global Unionista.

Johannaa ärsyttää Suomen mediaministeri Martti Susisalo, joka edustaa Workers Partyn vasemmistosiipeä ja vastustaa kaupallisia radiokanavia DAB-verkossa.

Johanna toivoisi, että Keski-Euroopassa perustettu kaupallinen uutisradio Radio Poolia alkaisi kuulua myös Suomessa. Netin kautta kanavaa voi kuunnella, mutta Johannan mielestä DAB-verkko olisi kätevämpi.

Radio Luontoilta

Johanna kyllästyy Radio Luontoillan ohjelmatarjontaan, joka koostuu lähinnä skientologiien ohjelmista ja vanhasta suomalaisesta iskelmästä.

Hän on joskus kuunnellut Jukeboxtime-ohjelmaa, jossa soi suomalaisamerikkalaisia klassikoita ja muistellaan USA:ta.

Putous on lakkautettu resurssipulan takia.

Johannan iloksi Luontoillassa ei käsitellä Pulliainen–Bulle tapausta, sillä kanavalla ei ole uutisia. Harmi vain, että ohjelmatarjonta on köyhtynyt. Yöaikaan kaikilla taajuuksilla soi sama musiikkisyöte Espoosta.

Julkiset lähiradiot

Forssan julkinen lähiradio on vielä kuivempi: liikaa politiikkaa ja klassista musiikkia Kerran kuussa kanavalla on kunnanvaltuuston suorälähetys, mikä ei Johannaa voisi vähempää kiinnostaa.

Joskus hän kuuntelee EBU Radio4 Hämettä, mutta se on viranomaistiedotteiden kanava, Radio Suomen manttelinperijä. Onneksi Tuplatunti ei ole vielä käsitellyt Pulliainen–Bulle tapausta.

Johanna pohtii, että pian Radio4 Hämeen kainuulaisia ohjelmia uudistetaan ja Tuplatunti lakkautetaan, jonka korvaa Kukkakimppu niminen kainuulainen onnitteluohjelma sekä torstaisin tulee lyhyempi makasiiniohjelma nimeltä Tupailta.

Poliitiikan tausta

Johanna ajattelee, että Radio Poolia ei tule Suomeen niin kauan kuin Workers Party hallitsee senaattia.

Mediaministeri Martti Susisalo on painostanut säätämään niin kutsutun stoppilain, joka estää uusien kaupallisten radioasemien perustamisen.

Tavoitteena on, että ihmiset kuuntelisivat julkisen palvelun kanavia ja hallituspuolueen viesti menisi paremmin perille.

Vaalien jälkeen senaattoriksi noussut Ilmari Kallela joutui eroamaan skandaalin takia, kun hän kommentoi Viron tavaratalopaloa ja sai vastaukseksi rajun julkisen loukkauksen. Hänen tilalleen astui Yrjö Perala, joka joutui tasapainoilemaan hallituksen tukipuolueiden vaatimusten kanssa.

Skandinaviassa sisarpuolueen senaattori Patrik Småsko on hieman rohkeampi, mutta siellä Workers Partylla on suurempi enemmistö. Suomessa puolue hyötyi, kun Basic Finns putosi senaatista ja tilalle tuli Nova Demokratio, joka myöhemmin romahti.

Tilalle on nousemassa uusia äärioikeistolaisia järjestöjä, kuten UU – Ugrimaat ugrilaisille, joka haaveilee suuresta suomalais-ugrilaisesta valtiosta.

Skandinaviassa puolestaan Sannskandinaver-puolue on kasvattamassa suosiotaan. Puolueen pääjuhuna on lihavahko Tina Klang, jolla on usein hartioillaan suosikki rugbyjoukkueiden viirejä.

Euroopan tasolla

Euroopan pääministerinä toimii Left Partyn Ilmari Saarela, joka joutuu tekemään yhteistyötä Workers Partyn ja The Greensin kanssa.

Euroopan presidenttinä on Martin Achtung, entinen terveysasiantuntija Etelä-Amerikasta. Hän haluaa toteuttaa sosiaali- ja terveysuudistuksen myös Euroopassa.

Yksi asia on selvä: funktiorajoitteisten hoivapalvelut halutaan yksityistää, ja Suner Oy nähdään sopivana yrityksenä.

Johannan arkea kuormittaa se, että mediassa pyörii jatkuvasti kiistoja ja poliittisia käännteitä.

Hän kokee, että uutisten ja radiokanavien tarjonta ei vastaa hänen tarpeitaan: hän haluaisi monipuolisempaa sisältöä, eikä jatkuvaa poliittista propagandaa.

Hänen toiveensa Radio Pooliasta symboloi kaipuuta vapaampaan ja kaupallisempaan mediakenttään, jossa uutiset eivät olisi vain hallituksen hallinnassa.

Pertta Kallelan kesämaaprojekti meni ihan läskiksi, kun Valkeakosken Kesämaa ajettiin konkurssiin. Syynä oli omistajan politiikka. Konkurssipesän osti Valkeakosken kunta. Hän päätti jatkaa ainoastaan musiikkialalla, sillä hän omistaa levytysyhtiö Marcello Recordsin, josta on ponnahtanut Euroviisuihin monta suosittua iskelmälaulajaa.

Johanna kokee suurta ahdistusta, kun mediassa nousee esiin vaatimuksia pedofilian laillistamisesta. Hän pelkää, että tällaiset aloitteet voisivat horjuttaa yhteiskunnan moraalia ja turvallisuutta.

Onneksi enemmistö Global Unionin alueella vastustaa näitä vaatimuksia, mikä tuo hänelle hieman lohtua.

Johannan tekoälyranneke lohduttaa häntä; *Tämä on todella raskasta. On tärkeää sanoa heti alkuun: pedofiliaa ei missään olosuhteissa voida hyväksyä tai laillistaa. Se on vakava rikos ja vahingoittaa lapsia. Kaikki tällaiset vaatimukset ovat vaarallisia ja epäinhimillisiä, ja siksi on hyvä, että kuten kerrot, enemmistö on niitä vastaan...*

The Greens -puolueen sisällä on radikaali siipi, joka tekee vaarallisia aloitteita. Johanna ei voisi ajatellakaan äänestää viherpiipertäjiä.

The Greens puolueen vanhoillinen siipi on tästä huolissaan, sillä se ryvettää puolueen mainetta ja uskottavuutta samaan aikaan, kun eteläisen Tyynen meren yläpuolella on havaittu eskaloituva saastepilvi. Tämä luo poliittisen jännitteen: miten puolue voi säilyttää uskottavuutensa, kun sen sisällä on näin äärimmäisiä näkemyksiä...

Yksittäiset ääri liikkeitä voivat horjuttaa kokonaisen puolueen mainetta, vaikka enemmistö olisi niitä vastaan. Tästä voi hyötyä äärioikeisto.

Se myös korostaa, että demokratian ja ihmisoikeuksien puolustaminen on jatkuvaa työtä – aina löytyy ryhmiä, jotka yrittävät ajaa vaarallisia ja epäinhimillisiä tavoitteita.

Johannan ahdistus kuvastaa tavallisen kansalaisen kokemusta: uutiset voivat tuntua ylivoimaisilta, mutta tieto siitä, että enemmistö puolustaa lasten oikeuksia, tuo turvaa.

Johannan autonvaihto

Syksyinen päivä tuo Johannan mieleen, että vanhan auton akku oli pettänyt kesällä ja ruoste alkoi jo nakertaa arvoa.

Hän keskusteli asiasta isänsä kanssa. Antti toppuutteli ensin, mutta myöntyi pian: pienempi auto kuluttaisi vähemmän virtaa ja olisi taloudellisempi. Lisäksi hän halusi hemmotella rakasta Johannaa.

Johanna ja Antti suuntasivat Klemmarimaan Volkswagen-autokauppaan, joka sijaitsee jälleen Kardaaniitiellä alkuperäisissä tiloissaan, Brandia-OJA:n vieressä.

Klemmarimaa on palasi hiljattain Three Town Centeriltä takaisin entisiin tiloihinsa Forssassa ja Jokioissa, sillä syrjäinen sijainti ei houkuttellut asiakkaita.

Three Town Centerin tilat remontoitiin kauppakeskukseksi, jonne avattiin Global Price -halpahalli ja Gunwood's Cash -ruokamarket, joka on Oscar Gunwood säätiön omistuksessa.

Johannan harmiksi alueella toimii myös S-L Safetyn vartiointikonttori. Alueen läpi kulkee Stampptie, jonka varrella on kyseisen vartiointifirman aluekonttori, lounasravintola, leikkimaa ja kalustemyymälä. Johannaa haluttaisi tampata maan tasalle perhanan S-L Safety eli todella osuva katuosoite, ajattelee hän.

Volkswagen Boule

Johanna ihastui pieneen punaiseen Volkswagen Bouleen, joka on noussut maailmanlaajuisesti suosikiksi. Auto kuluttaa hyvin vähän sähköä tai polttoainetta.

Johanna valitsi sähköversion, sillä se on hiljainen – toisin kuin biokaasuautot, jotka hänen mielestään prutkuttivat ärsyttävästi eikä biokaasu haise kovin hyvälle.

Myyjän kanssa käytiin läpi lisätietoja, ja auto luvattiin luovuttaa Novemberin lopulla, sillä se on täysin uusi.

Johanna päätti, ettei kertoisi sanaakaan töissä autonvaihdosta. Hän pelkää, että työkaverit alkaisivat kutsua häntä pohataksi, mikä ei miellytä häntä lainkaan.

Nyt Johannan täytyy ajaa erityisen varovaisesti, ettei nykyiseen autoon tulisi vaurioita ennen vaihtoa.

Auto on ihmeenkaupalla säästynyt naarmuilta, vaikka Johanna ajaa ilman silmälaseja – siitä on tullut tapa, koska insissajossa hän oli ollut ilman rillejä. Äiti puistelee päätään: "Jopas jottain, kun sokkeena aijaa autolla!"

Volkswagen Boule kuvastaa 1990-luvun autoilua: pieni, energiatehokas ja hiljainen. Malli on kehitetty muinaisesta Volkswagen Golfista.

Eräänä November perjantai-iltana Johanna päätti vihdoin tehdä pikavisiitin Raijan luokse, vaikka tämä oli jo pitkään jankuttanut kahvikutsusta.

Raija asuu Susisaaren lähiössä, Jokioisten itäpuolella, Hallisalon luontoreservaatin kupeessa. Susisaarelaiset kutsuivat aluetta leikillisesti omaksi kunnakseen.

Raija ja hänen avopuolisonsa Martti asuvat kaksikerroksisessa vuokratalossa osoitteessa Oppitie 10 K. Martti työskentelee paikallislukulaitelehden webmasterina.

Johanna ajoi Oppitiele ja pysäköi vierailijoiden parkkipaikalle. Pysäköintialueelle hän oikaisi numikkokaistaleen kautta.

Hän laittoi silmälasit päähänsä, sillä työkaveri on tottunut näkemään hänet rillit päässä.

Polvet tutisten hän painoi ovikelloa. DING, DONG!

Oven avasi Martti, sylissään ruskea mäyräkoira Gabo.

Raija huudahti olohuoneesta käheällä äänellä: "Tule peremmälle, Johanna-pohanna!" Raija istui ruskealla nahkasohvalla, sama kulunut valkoinen t-paita, joka hänellä on töissäkin sekä Lenita-tennissukat jaloissaan.

Hänellä oli grogilasi käsissään ja hän kehotti Johannaa istumaan kahden istuttavalle sohvalle.

Johanna istuutui varovasti, jännittäen ensimmäistä vierailuaan työkaverin luona. Viimeksi hän oli kaverin luona kylässä edellisen vuosikymmenen alussa, kun kävi Nino Backmanin luona. Sitä hän tapaa usein muistella hartaasti.

Televisiossa pauhasi virolainen kanava, jossa esiteltiin koivutikkuteollisuutta – Raija kommentoi ääneen ohjelmaa: "Mitä telkkarissa tehdään... jotain koivutikkuja..."

Mäyräkoira Gabo hyppäsi Johannan viereen ja heilutti häntäänsä.

Jonkin ajan kuluttua Johanna nousi ylös ja sanoi: "Oh, pittää lähteä serkkupojan luokse!", johon

Raija: "Mikäs se semmoinen serkkupoika on?", johon Johanna: "Ööh, se on vaan yks Misha..." Raija epäili selitystä ja oletti, että äiti Kivinen odottaisi autossa.

Sitten Raija esitteli eteisen seinällä olevaa laserkivääriä, jota hän käyttää hirvimetsällä.

Raija kertoi olevansa mukana naismetsästäjien porukassa, joka metsästää tuossa Hunnisalon hirtireservaatissa.

Seinällä on suuri hirvenpää, jonka silmäkuopissa on led-lamput. Ne syttyvät, kun lämpöä säteilevä olento kulkee ohi – Johannan mielestä hirvenpää on pelottava. Johanna sanoi, että pitää lähteä ja nähdään maanantaina töissä.

Hän ehti juuri sopivasti kotiin, sillä TV4:llä alkoi laulukilpailu Tähtää tähtiin, juontajanaan musiikkimies Lasse Saari. Joka kerta Antti tapaa vitsailla, että oli lukenut jostain, että nuoruudessa Lasse oli soittanut syntetisaattoria mulkullaan. Ilmeisesti äijä oli ympäri kännissä.

Johannan jännitys ja salailu kertovat hänen ristiriidastaan: halu olla sosiaalinen, mutta samalla pelko paljastua vanhemmille.

Joka arki-ilta puoli kahdeksalta Johanna tapaa istua television ääressä katsoen saippuasarja

Eri maailmat, joka kertoo kaksosista, jotka vauvaiässä erotetaan toisistaan. Vasta

kahdenkymmenenvuoden jälkeen he tapaavat toisensa ja rakastuvat tietämättään sukulaisuudestaan.

Johannaa kiihottaa tämä saippuasarja, kun siitä ajatukset menevät Joonas ja Jeesus serkkuihin, vaikkeivat he olekaan hänelle sisaruksia eikä kaksosia mutta sukulaisia kumminkin. Jostain syystä Johannaa kiihottaa sukurutsaus ja tapaa usein haaveilla, jos hänellä olisi hehkeä veli, jota voisi panna. Tätä hän ei sano ääneen koska tietää, että tällainen on erittäin sairasta. Jos ajatus aktivoi tekoälyrannekkeen, johon joka kerta ilmestyy viesti; *En halua olla läsnä tuollaisen ajatuksen kanssa...*

Johannan seksifantasiat ovat hyvin sairaita, eikä osaa aavistaakaan kuinka sairaita haaveita on isäukolla. Millainen isä, sellainen tytär.

Johanna on sanellut useita seksifantasioita Joonaksesta, Jeesuksesta ja Mishasta. Kaikki hän on laittanut kotisivunsa salattuun mappiin. Häntä kiihottaa ajatuskin, jos serkut löytäisivät salatun kertomusmapin ja kiihottuisivat ja tulisivat hänen luoksensa lempimään. Hän unelmoi, että hehkeät härmän karjut hakisivat hänet kotiovelta mutta miten se käytännössä onnistuisi, kun asuu vielä lapsuuskodissa, vatuloi Johanna.

Saippuasarja Eri maailmat on käsikirjoitettu mediayhtiö Allan Median ideapankin avulla, jonne kuka vain voi lähettää idean tynkiä tulevia tv-sarjoja ja elokuvia varten. Ehkä käsikirjoitusten joukossa on myös Johannan salaa lähettämä viesti vuodelta 2981 Lappeenrannassa, kun Inkeri käski lähettää sähköpostiviestin äidille koskien Jet Haahka tapausta.

Joka keskiviikkoilta Johanna katsoo myös saippuasarja *Kolme euroa*, joka kertoo kuvitteellisen lappeenrantalaislähiön asukkaista ja sen urheiluhallista. Tämä sarja kiihottaa Johannaa koska hänelle tulee mieleen hehkeä herkku-Backman sekä rajan takana asuva yhtä seksikäs Järvimerkki.

Lauantaiaamu ja auton pesu

Lauantaiaamuna Antti huomasi Johannan auton olevan yltä päältä ravassa.

Johanna änkytti: "Ööh, mie aijoin mutkan Hallisalossa ja katoin, jos näkkyis sinipöllöjä!"

Isää epäilytti, mutta pääasia oli, ettei autossa ollut vaurioita – pianhan se vaihdettaisiin uuteen, ajatteli hän. Antti kehotti Johannaa viemään auton ST1:n automaattipesuun, joka sijaitsee Niina Luotolan lukion vieressä.

ST1 pesuhalli

Pesuhallissa pesurobotit puhdistavat auton putipuhhtaaksi – entisaikojen pyörivät harjat ovat historiaa.

Autoilija voi sillä välin käydä kahvilla Café Simpukassa.

Johanna valitsi makoisan Lemmennamipala-leivoksen ja leikitteli ajatuksella olevansa herkku-Kivinen.

Ylicityn kauppakeskus

Pesun jälkeen Johanna suuntasi Ylicityn kauppakeskukseen kuluttamaan aikaa. Koska hän asui vielä lapsuuskodissa, viikko-ostoksia ei tarvinnut tehdä.

Hän teki kierroksen Coop Huom! ja K Suora -suurmyymälöissä. Ensin lukulaitelehtihiyllyt ja lukulaitemediaosasto. Sitten elektroniikkaosasto ja äänentoistolaitteet. Lopuksi karkkihiyllyt, joista hän yleensä ostaa Fazerin Nougat -suklaata. Hänen toinen suosikkinsa on Farsan Blå, jonka hänen mielestensä on kovaa ja paksua – toisin kuin Fazerin Sininen, joka on ihanan pehmeä. Nougat -suklaa on liian hyvää niin, että se loppuu liian nopeasti.

Hän eikä moni muukaan nykyihminen tiedä, että Farsanin juuret ovat muinaisessa Mondelez -yhtiössä, jonka skandinaavinen Maria Girl oli ostanut ja nimennyt uudelleen. Maria Girl on entinen Marabou.

Fazer ei pidä Farsanin nimen samankaltaisuudesta ja käy silloin tällöin oikeustaisteluja tätä Skandinavian makeisjättiä vastaan. Liittovaltion kilpailuviranomainen ei halua puuttua asiaan, koska Farsan on slangisana fajalle.

Johanna ei tiedä, että taustalla on samanlainen kiista kuin muinaisen Applen ja nykyisen Banana-yhtiön välillä.

Johanna ostaa lähes joka kerta tietokone- ja robottilukulaitelehden. Niistä oppii lisää tekoälyohjelmoinnista.

Paperilehdet olisivat halvempia, mutta lukulaitejulkaisut sisältävät tekstin lisäksi puhetta ja videoklippejä. Nykyihminen ei enää jaksaa selata paperilehtiä.

Lukulaitteen sisältö ladataan kaupassa lataustokkaan, ja maksu suoritetaan Plus Cardilla, joka toimii koko federaatiossa ja osassa Afrikkaa.

Jos korttia ei syötä kortinlukijaan, kassa-automaatti ei avaa porttia. Jos joku yrittää väkisin läpi, teräshäkki putoaa myymälävarkaan päälle ja vartijat saapuvat paikalle.

Pienemmissä kaupoissa ulko-ovien eteen laskeutuu teräsverkko, joka estää poistumisen ennen maksua. Jos ostos unohtuu vahingossa maksamatta, pitää rauhallisesti odottaa häkissä, kunnes henkilökunta selvittää tilanteen. Harva unohtaa maksaa, sillä kukaan ei halua tulla nöyryytetyksi ihmisten ilmoilla. Useimmiten hajamieliset eläkeläiset joutuvat kauppojen häkkiin.

Uusi Volkswagen Boule

Novemberin lopulla Johanna sai vihdoin uuden Volkswagen Boulén.

Autossa on yksinkertaistettu automaattiohjaus, joka pitää nopeuden tasaisena, sekä tuulilasin sulattaja, joka lämmittää lasin muutamassa minuutissa. Tummennetut ikkunat läpäisevät nopeuskameroiden salamavalot, joten ylinopeus ei ole järkevää eikä Johanna aio ajaa ylinopeutta, ettei työllä ja vaivalla saatu ajokortti lähde.

Johanna ajattelee, että nykyautoissa vauhti ei tunnu – renkaiden ulina ei kuulu sisälle, mikä tekee ajamisesta petollisen tasaisen eli nopeusmittari kannattaa pitää silmällä, ajattelee hän.

Pikkusiskolla on yhä Brandia900X hybridi, mutta hänkin pohtii autonvaihtoa. Opiskelut Forssa–Loimaa korkeakoulun elektrolinjalla veivät resurssit, eikä tuloja ole. Vanhemmat ovat kustantaneet opinnot, joten opintolainaa ei tarvinnut ottaa.

Hän suunnittelee valmistumisen jälkeen ostaa asumisoikeusasunnon eli insatsin Forssan keskustasta. Hän eikä moni mukaan kantasuomalainen halua muuttaa Eurolaan, Lexukseen tai Hilloon, koska pelkää autojen polttamisia ja levottomuutta. Kyseisillä kerrostaloalueilla asuu paljon ilmastopakolaisia, joiden turhautuneet nuoriso tekee outoja.

Maahanmuuttajia Kiviset tapaavat kotiloissa kutsua *mutiksiksi*, joskus Anna saattaa kutsua etelänmaalaisia mutakuonoiksi mutta useimmiten vain mutiksiksi, kun se kuulostaa hieman kiltimmältä. Johanna ja Jaana-Mari kutsuvat pakolaisia *lakupelleiksi*. Antti puolestaan kutsuu kyseistä kansanryhmää mutiksiksi sekä tummiksi.

Johanna sai joululahjaksi upouuden MBD-tietokoneen, jossa on suurempi kovalevy kuin vanhassa MBD/PS1:ssä. Kone on koottu parhaista osista, jotka pikkusisko löysi Elektroniikka-talosta, joka sijaitsee Pimunkadulla.

Johanna antoi isälleen uudet sandaalit, sillä vanhat jäivät Vänern-järven pohjaan kesällä. Äidille hän antoi lukulaitteen, johon oli itse koonnut suloisten viihderobottien kuvia, kun äiti on oikea robotti-lida.

Tyhjiä lukulaitteita voi ostaa kirjakaupasta ja koota sisällön itse – ne ovat kuin digitaalisia leikekirjoja. Lisäksi Johanna antoi äidille mikroaaltouuninkuvun nimeltä Toimii.net, jonka oli löytänyt syysmarkkinoilta. Hän oli piilotellut kupua auton peräkontissa, ettei äiti näkisi sitä ennen joulua. Auton vaihdon yhteydessä hän siirsi kuvun uuden auton peräkonttiin.

Octoberin ensimmäisenä lauantaina Forssan Työväen puistossa pidetään syysmarkkinat. Johanna ihmetteli mikroaaltouuninkupua muistuttavaa seinäkelloa. Mustapartainen myyjä kertoi, että kyseessä on historiallinen mikroaaltokupukello: 2000-luvun alussa amatööriinettiradiopalvelimella joku oli lähettänyt keraamisen kellotaulun kuvan. Kommenttiosiossa joku oli vitsailut sen muistuttavan mikroaaltouuninkupua. Vitsi levisi ja lopulta joku muotoili oikean kellon kupumaiseksi.

Johanna osti pikkusiskolleen joululahjaksi lukulaitekirja Vitsirakon parhaat, joka on alun perin netistä lähtöisin ja sittemmin siirtynyt Facebookiin.

Postitusosaston arki

Johannan työtehtäviin kuuluu sähköpostipalvelimien huolto ja kiillotus sekä pakettien jakelu liukuhihnalta.

Suurimmat kuljetusyritykset ovat Autospedition ja Danzas-Itella.

Eräänä päivänä Danzas-kuljettaja horjahti kuorma-auton lavalta pusikkoon – onneksi selvisi ilman vammoja. Tilanne järkytti Roopea ja Johannaa, ja Oili alkoi heti jankuttaa lastauslaiturin laajentamisesta.

Robotit ja budjetti

Oili Lehmusvuori vaatii jatkuvasti paperipostin lajittelurobotteja, mutta päälliköt eivät halua hankkia niitä: Robotit vähentäisivät ihmistyötä ja ammattiliitto vastustaisi.

Paperiposti vähenee koko ajan, eikä kirjeitä ole edes kahtakymmentä päivässä. Oili ei ymmärrä, että robotit olisivat uhka myös hänen omalle työlleen.

Hallinnon muutokset

Vuodenvaihteessa 1995–1996 postitusosasto ja kopiointikeskus siirrettiin digitaalikonttorista kaupunginkanslian alaisuuteen.

Digitaalikonttorille jäi vain laskutusrobottien toiminta ja uusien tietokoneiden tilaaminen. Konttori sijaitsee neljännessä kerroksessa, kanslia viidennessä, ja osastot kellarissa.

Digitaalikonttorin päällikkö Vexa Läntinen on hintelänoloinen ja epäsuosittu.

Uudeksi osastopäälliköksi tuli harmaapartainen Yrjö Läännesalu, joka ei osaa edes vaihtaa tulostimen mustepatruunaa mutta leuhkii uudella Merci Printerillään.

Merci Printerissä on puhesyntikka, joka ilmoittaa paperin loppumisesta tai patruunan vaihdosta.

Ylempänä hierarkiassa on kaupunginjohtajatar Kerttu Annelahti ja kansliapäällikkö-kunnanjuristi Suffeli Jackson-Tummaharju, jonka sekava olemus ja hilseiset olkapäät ärsyttävät työntekijöitä.

Leena boikotoi kansliaa, kun Suffeli puhutteli häntä kuin koiraa. Kahvihuoneessa kansliaa kutsutaan pilkallisesti vittuparveksi.

Oili piikittelee Johannalle, koska tämä on älykkäämpi ja stressinkestävämpi. Johanna on paksunahkainen eikä pienistä loukkaannu. Hän ei osaa aavistaakaan millainen työrumba odottaa 3020-luvulla ja millainen työkaveri aloittaa maksimaalisen vittuilun...

Oili tuo usein perheensä työpaikalle: teini-ikäiset pojat Suffeli ja Elmo lörpöttelevät, ja aviomies Posse hakee ruokarahaa. Tämä ärsyttää muita työntekijöitä.

Johanna ei vielä osaa aavistaakaan, että seuraavalla vuosikymmenellä tulee tutustumaan toiseen Elmoon ja millainen tästä kehittyi vuonna 3022...

Oili menetti päällikön tittelinsä kummallisten ideoiden takia, kuten ankkalammikko osaston keskelle ja kutsuu itseään nyt postitusmestarittareksi. Hänen rykimiskohtauksensa lisääntyvät, ja hän väittää niiden johtuvan huonosta ilmastoinnista.

Hän pelkää, että Johanna voisi nousta päälliköksi, ja siksi jarruttelee palkkatuen myöntämistä työterapeutti Ragnar Virran käynneillä.

Postitusosaston arki kuvastaa futuristista mutta silti inhimillistä työpaikkaa, jossa teknologia ja ihmiset törmäävät. Robotit vs. ihmiset ovat jatkuva jännite: tehokkuus vastaan työpaikkojen säilyminen.

Johannan rooli tulevaisuuden työelämässä korostuu yhä selvemmin: hän on vastuullinen, älykäs ja poikkeuksellisen stressinsietokykyinen, mutta joutuu jatkuvasti navigoimaan alati muuttuvan työpaikan draaman ja teknologisen kehityksen ristipaineessa. Toimistoympäristö on yhä enemmän sekoitus inhimillistä kanssakäymistä ja huipputeknologiaa – robotit, tekoäly ja automaatio ovat arkea, mutta niiden rinnalla ihmiset kamppailevat oman asemansa, merkityksensä ja yhteisöllisyyden puolesta.

Eräänä kylmänä talvipäivänä Oili näkee tilaisuutensa tulleen ja käy työterapeutti Ragnar Virran puheilla, tietenkin Johannan selän takana. Oili perustelee, että robottitekniikan kurssi olisi Johannalle hyödyllinen – "tyttö kun on aivan hulluna robottien ja tietokoneiden perään". Ragnar tarttuu ideaan innokkaasti: "Siinä saattaisi olla ideaal!", mutta ei aavista, että Oili tavoittelee samalla omia etujaan sekä pyrkii ohjailemaan tulevaisuuden työvoimaa haluamaansa suuntaan. Tekniikkaa opiskelevista työntekijöistä voisi olla hyötyä osaston tulevaisuuden muutoksissa, joissa ihmiset ja robotit tekevät yhä tiiviimpää yhteistyötä.

Muutaman viikon kuluttua Ragnar ilmoittaa, että Work Market Institute on juuri tilannut robottitekniikan peruskurssin tunnetulta koulutusyhtiö Eductukselta. Tällaiset kurssit ovat tulevaisuudessa arkipäivää: osaamisen päivittäminen, tekoälyosaaminen ja robottien ohjelmointi ovat jokaisen työntekijän perustaitoja, kun työnkuvat muuttuvat teknologian myötä.

Yhteistyö ja kilpailu alueen eri toimijoiden, kuten Eductus Oy:n, Hämeen alueparlamentin ja Forssan kaupungin hoivahallinnon välillä kuvastavat aikaa, jossa koulutus, hoiva ja teknologiset ratkaisut kietoutuvat yhteen. Daily Activityn ja spesiaalikoulujen yksityistäminen sekä robottien hyödyntäminen opetuksessa ja hoivatyössä näyttävät suuntaa tulevaisuuden palveluille. Suner Oy:n ja Eductuksen välinen kilpailu uusista tarjouspyynnöistä on vain yksi esimerkki siitä, kuinka tulevaisuuden yhteiskunnassa menestyvät ne, jotka osaavat yhdistää perinteisen inhimillisen osaamisen ja uusimman robottiteknologian.

Työterapeutti Ragnar Virta onnistui ylipuhua Johannan osallistumaan robottitekniikan kurssille tulevaisuuden työelämää silmällä pitäen, sillä Johanna uskoi aloitteen olevan aidosti työterapeutin omaa näkemystä. Heti, kun Roope ja kopiointiteknicot kuulivat asiasta, he arvasivat, että Oililla oli näppinsä pelissä – tulevaisuuden osaamissuuntausten ohjailu, kun oli Oilin erityisalaa. He yrittivät varoitella Johannaa, ettei kannattaisi suostua kurssille, koska taustalla saattoi olla rouva Lehmusvuoren omat tavoitteet. Silti Johanna, joka näki teknologisen kehityksen mahdollisuutena, aikoi tarttua tilaisuuteen. Hän haluaisi oppia robottiohjelmointia ja valmistautua tulevaisuuden työelämän vaatimuksiin, jossa ihmiset ja kehittynyt teknologia toimivat käsi kädessä. Häntä kiinnostaa tekoälyn luonti.

Varmuuden vuoksi Johanna kysyi vanhemmiltaan, olisiko robottikurssille osallistuminen järkevää, ja he vastasivat, että tulevaisuuden työmarkkinoilla tekninen osaaminen on varmasti hyödyksi, etenkin koska kunnalta ei palkkatukea herunut – ilmaistyo on arkipäivää myös tulevaisuuden maailmassa.

Anna ja Antti eivät tiedä, että tyttären yhteyshenkilö työelämässä on varsin epäluotettava hahmo, mutta he kannustivat Johannaa tarttumaan uuden ajan mahdollisuuksiin.

Kurssi käynnistyi kevättalvella Forssan Kulttuuritalolla, joka 3020-luvulla tunnetaan laajalti teknologian ja uuden oppimisen hermokeskuksena kaupungin ytimessä. Rakennus, kävelykadun pohjoispäässä, jossa tekoäly, automaatio ja virtuaalimallisuus kuuluvat arkeen. Vastapäätä on Skientologikirkon entiset tilat, jossa Finn Café on ainoa jäljellä oleva muistuma vanhoista ideologioista, sillä kaikki muu ympärillä hengittää digiajan innovaatioita.

Robotekniikan peruskurssi heijasti tulevaisuuden työelämän odotuksia: mukana oli kuusi kurssilaista, jotka kuvastivat uuden ajan monimuotoisuutta ja teknologian sekä inhimillisyyden risteymiä. Kurssinvetäjä Gerhard Järvilaakso, kokenut robotiikan kehittäjä, johdatti osallistujat syvemmälle robottien evoluutioon prototyypeistä älykkäiksi tiimikumppaneiksi. Tulevaisuudessa koneet eivät ole enää pelkkiä työvälineitä, vaan niistä on tullut osa työyhteisöä, joiden kanssa jaetaan arki ja kehitetään uusia ratkaisuja.

Yksi kurssilaisista oli Johannan vanha koulututtu, Uuno Jussila, jonka elämänpolku heijastaa tulevaisuuden yhteiskunnan muutosta – tuttu viha-rakkaussuhde on saanut uuden muodon, kun teknologinen kehitys vaatii yhteistyötä ja voimavarojen yhdistämistä yli vanhojen rajojen. Uuno, jonka huumorintaju on säilynyt, toimii esimerkkinä siitä, miten tulevaisuuden menestys syntyy rohkeudesta kohdata inhimillisyyden teknologian rinnalla: koneet eivät korvaa ihmistä, vaan täydentävät. Robottikurssilla opiskelijat ohjelmoivat ja personoivat ihmishahmoisia robotteja, jotka päälystettiin huipputeknisellä synteettisellä iholla – materiaalilla, joka on tulevaisuudessa mullistanut hoiva-alan, palvelut ja arjen. Robotit saivat nimet ja persoonallisuudet, sillä tulevaisuuden koneet ovat tiimikavereita, joilla on tunteita ja luonteenpiirteitä. Johanna nimesi oman robotin Rokeksi ja loi siitä aidosti miesmäisen hahmon mustine, paksuine viiksineen. Kurssinvetäjä nauroi Rokelle, mutta samalla ymmärsi, kuinka tulevaisuuden ammattilaiset osaavat yhdistää luovuuden, teknologian ja ihmisyyden, jotta työelämä pysyy elinvoimaisena digitalisaation keskellä.

Robotteihin piti ohjelmoida harjoitustehtäviä. Johanna ohjelmoi oman pään mukaan joitakin lisätoimintoja toivoen, ettei niitä kurssin jälkeen löydetäisiin ja sitten seuraavalla kurssilla tuottaisi iloa seuraaville kurssilaisille. Todennäköisesti robotit tullaan formatoimaan niin, ettei niihin jäisi henkilökohtaisuuksia sekä entisiä harjoitustehtäviä.

Vierustyttö Tellervo Urpola matki Johannaa robottinsa nimessä; *Rock Liners*. Tellervon robotin ohjelmointi on hieman sekavahko koska tällä ei ole yhtä vilkas mielikuvitus kuin Johannalla.

Uuno päälysty robottinsa vaaleanruskealla keinonahalla niin, että se näytti ihan afrikkalaiselta, jonka hän ohjelmoi hokemaan fraasia: ”Robotti huumoria, robotti huumoria!” Hän nimesi robottinsa Calymboksi. Robottiin hän ohjelmoi matkailuvinkkejä sekä tietoa eksoottisista maista.

Timo Ysäri ohjelmoi robottinsa musiikkipankiksi, joka kertoo kaiken oleellisen ja epäoleellisen nykypopmusiikista.

Johanna tapasi pysäköidä autonsa Työväenpuiston parkkipaikalle, kun se on lähin ilmainen paikoitusalue. Sinne pysäköi myös Tellervo, joka eräänä päivänä esitteli auton rattilukkoa Johannalle, kun he sattuiivat samanaikaisesti parkkipaikalle kurssin jälkeen. Johanna katsoi ujustellen, kun oli ehtinyt riisua silmälasit. Nytkin olisi hyvä tilaisuus saada kaveri, jos hänellä ei olisi lapsellista silmälasirumbaa. Aamuisin he tulevat Työväenpuiston parkkipaikalle eri aikoihin koska Tellervo asuu Jokioisissa eli pitempi matka. Aamulla Johanna laittaa rillinsä päähän, kun astuu Kulttuuritalon pääsisäänkäynnistä sisään ja iltapäivällä riisuu lasit samassa kohti.

Työväenpuiston parkkipaikalta hän kävelee junaratasillan ali ja sitten kävelee Itäinen pitkäkatua pitkin Nahkurinkadulle ja sitten kääntyy kävelykadulle, jossa on Kulttuuritalon pääsisäänkäynti. Kävellessä kohti Kulttuuritaloa hän muutaman kerran liimasi itse tehtyjä pilatarroja lyhtypylväisiin. Yhteen niistä hän on pilailleen muokannut vaatekauppakettu H&M:n logoa muotoon Homot hirteen. Tämä vain siksi, kun Johanna on äärimmäisen homofobinen eikä osaa aavistaakaan mitä tuleman pitää. Homofobisuus johtuneen Inkeri Pulliaisen tapauksesta eli niputtaa yhteen homot ja pedofiilit. Onneksi hän ei kuitenkaan kykene tekemään hirmutekoja, vain itsekseen oman pään mukaan kiihkoilee. Itse tekemät tarrat hän liimasi lyhtypylväisiin, muuntajiin sekä talojen kaiteisiin niin, ettei kukaan nähnyt. Hän on sen verran ottanut opikseen Jokioisten potkuista, ettei enää tee tällaista työpaikalla tai sen välittömässä läheisyydessä eikä itse kurssilla. Täällä keskustan pohjoispuolella on vähän silminnäköjoutia. Pian hän huomasi, että kosteus turmeli pienet tarrat, jotka oli tarkoitettu sisäkäyttöön. Osa tarroista aurinko haalisti lukemattomiksi. Sitten hän ei enää tehnyt uusia tarroja, kun niiden hankinta olisi käynyt kalliiksi eli turhaa rahan haaskausta, kuten hän itse mielessään ajatteli.

Syksyllä 2004, suuren kansanäänestyksen aikaan, Johanna tilasi tulevaisuuden hengessä itselleen Global Unionin kampanjaryhmältä materiaalipaketin, jonka mukana tuli nostalgisia, mutta samalla digiaikaan päivitettyjä postimerkkimäisiä tarroja. Ne aktivoituivat nanoteknologialla kostutettaessa ja kiinnittyivät vaivattomasti lähes mihin tahansa pintaan. Suuntaamassa kurssilleen hän päätti liimata yhden tarran Forssan Kulttuuritalon rappusten välitasanteen oranssiseen pylvääseen – kuin viestiti tuleville sukupolville siitä, että unioni-ideat elävät vahvasti arjen keskellä. Tarran annettiin olla paikoillaan useita vuosia, ja se sulautui osaksi rakennuksen arkkitehtuuria, viesti tulevaisuuden yhteisöllisyydestä ja avarakatseisuudesta. Vasta seuraavalla vuosikymmenellä Johanna huomasi tarran poistuneen. Ilmeisesti joku perinteisiin arvoihin takertuva konservatiivi oli poistanut sen, mutta vaaleanpunaiseen pylvääseen jäi silti pieni digitaalinen jälki – muistutus siitä, että ideat jättävät aina jälkensä ympäristöön, vaikka niiden fyysinen muoto katoaisikin.

Pylvästä vastapäätä, samalla välitasanteella, sijaitsee matalalla polvenkoruinen porsaspatsas, jonka Johanna assosioi tulevaisuuden yhteiskuntaan: pieni mutta kestävä, ehkäpä jopa jonkin älykkään kaupungin robottipossun prototyyppi. Jokainen ohikulkumatka saa hänet röhöhtämään iloisesti – pieni teko, joka muistuttaa ihmisyydestä keskellä teknologian täyttämää arkea.

Kurssilla Johanna huomasi, että kurssinvetäjä tuntui suhtautuvan Global Unioniin skeptisesti. Tämä ärsytti Johannaa, mutta tulevaisuuden ammattilaisena hän päätti olla politikoimatta, jottei riskeeraisi kurssitodistustaan. Hän mietti, että tulevaisuuden pedagogien ja kouluttajien tulisi olla puolueettomia erityisesti yhteiskunnan muutosvaiheissa, jolloin ideologiat sekä vanhat että uudet käyvät vuoropuhelua työelämän ja koulutuksen kentällä. Johanna pohti mielessään, millaista oli kouluissa kansanäänestyksen aikaan. Hän arveli, että tulevaisuudessa pedagogien vastakkaiset näkemykset pääsevät yhä useammin esiin tekoälypohjaisten opetuslustojen ja virtuaaliluokkien keskusteluissa. Hänen mieleensä nousi lukioajoiltaan pedagogi Gerhard Ryrri, joka oli aikoinaan intohimoisesti vastustanut suunniteltua suurlentokenttäprojektia. Johanna uskoo, että tulevaisuudessa infrastruktuurin kehittämistä ohjaavat yhä enemmän laajat kansainväliset yhteistyöhankkeet, vaikka perinteisille, pienemmille lentokentille kuten Forssan Mallila olisi edelleen paikkansa.

Johanna, joka sydämessään on lentokonefani ja uskoo teknologian luovan uusia mahdollisuuksia, toivoo yhä Metsälän lentokentän rakentuvan Jokioisten ja Loimaan välille. Hän näkee tulevaisuuden, jossa sekä suuret että pienet kentät ovat osa älykästä liikkumisen ekosysteemiä – ihmiset, koneet ja tekoäly toimivat yhdessä, jakaen niin taivaan kuin maan rajat vastuullisesti ja tehokkaasti.

Robottikeskuksen harjoittelu

Robottikurssin teoreettinen osa päättyi keväällä, ja Johanna sai harjoittelupaikan kunnan robottikeskukselta. Keskus toimittaa talous- ja avustajarobotteja funktiorajoitteisille ja vanhuksille. Yksinäisille vanhuksille tarjotaan jopa puhuvia robottihylkeitä, jotka rallattelivat hassuja lauluja piristykseksi.

Johannan yhteyshenkilö oli takkutukkainen integraatiopäällikkö Kristiina Poonila, mutta varsinaiseksi ohjaajaksi tuli kurdilainen Evin Anvarson.

Johanna ja Evin tulivat hyvin juttuun: Evin kertoi kurdivitsejä ja tarjosi kotimaansa herkuja. Tämä toi harjoitteluun kansainvälistä sävyä ja teki arjesta kevyempää.

Kurdistanin tausta

Kurdistan on tätä nykyään itsenäinen valtio Turkin ja Irakin välissä.

Rauha Lähi-idässä syntyi amerikkalaisen rauhanvälittäjä Oscar Gunwoodin painostuksesta, kun maat väsyivät vihanpitoon.

Turkki ja Irak hyväksyivät lopulta Kurdistanin perustamisen, ja maa nousi taloudellisesti.

Kauppakumppaneita ovat Iran, Irak, Venäjä, Syyria, Turkki ja Euroopan federaatio. Global Unioniin liittyminen ei ole maantieteellisen sijainnin vuoksi realistista.

Turkissa ei enää haluta muistella Erdoganin hapatuksia. Turkissa jopa myydään vessapaperia, jossa on Erdoganin pärstäkerroin.

Johannan tehtävänä oli kirjoittaa psykosomaattisista vaivoista robottien tietokantaan.

Vaivihkaa hän kuitenkin ohjelmoi huumorialgoritmeja, jotka aktivoituivat, jos joku sanoi robotin läheisyydessä, on tylsää, tällöin robotti alkoi kertoa vitsejä – Johannan oma salainen kädenjälki.

Hänellä on tapana jättää pieni henkilökohtainen yksityiskohta jokaiseen paikkaan, jossa on ollut mukana. Vuonna 2002 tämä tapa johti potkuihin, mutta nyt hän peittää jälkensä huolellisesti.

Johanna on itseoppinut robottiohjelmoija, mikä tekee hänestä kekseliään mutta haavoittuvan: hänellä ei ole virallisia todistuksia taidoistaan. Hän joutuu aina näyttämään osaamisensa käytännössä, mikä voi olla sekä mahdollisuus että riski.

Hänen huumorinsa ja luovuutensa tekevät roboteista inhimillisempiä, mutta samalla hän rikkoo ohjeita ja ottaa riskejä.

Robottikurssin päätös

Juunin lopulla robottikurssi päättyi kokonaan. Kurssilaiset kokoontuivat Work Market Instituten automaattikanttiin, jossa tekoälyohjattu kahvikone valmisti juomat jokaisen biometrisen profiilin mukaan – vahvempi espresso niille, joilla oli aamuväsymystä, ja kevyempi latte niille, joiden stressitasot olivat koholla. Kurssinvetäjä jakoi kunniakirjat digitaalisina hologrammeina, jotka tallentuivat suoraan opiskelijoiden Euro-ID profiileihin. Johannan diplomissa lukee, että hän on erinomainen robottiohjelmoinnissa sekä hyvä tarinan tekijä.

Johanna muisti, että hänellä on ennestään yksi kunniakirja Kuopion Sunerin koulun urheilupäiviltä, jolloin hän tuli hiihtokilpailussa toiseksi. Diplomeista hänen ajatuksensa harhailivat herkku-Backmaniin, jonka huoneen seinä oli täynnä kunniakirjoja – kuin vanhan maailman paperinen versio siitä, mitä nyt tallennettiin pilveen.

Johanna kaipaakin yhä Ninoa. Hän ei ole löytänyt tätä GlobalNetin sosiaaliverkoista eikä uskaltanut soittaa tämän äidille, vaikka numero löytyisi Eniro-arkistosta, joka nykyään oli osa Euroopan federaation avoimen datan palvelua. Ehkä Nino on muuttanut identiteettiään, vaihtanut sukunimen tai siirtynyt kokonaan virtuaaliseen yhteisöön, jossa fyysiset kontaktit olivat harvinaisia. Johanna vatuloi haikeana, että ehkä yhteys on lopullisesti kadonnut.

Work Market Instituten ympäristö

Instituutti sijaitsee Zumilan perällä, kumifirman ja rakennustavaraliikkeen takana. Kumifirma, jossa oli suurpalo vuonna 2989, samana päivänä, kun Johanna tuli kotiin lukiomatkaltaan.

Julkisivun pysäköintipaikalla on autonomisia latauspisteitä, jotka tunnistavat ajoneuvon ja veloittivat maksun suoraan Plus Cardilta.

Viherpolun toisella puolella sijaitsee muovitehdas Nolato-Cerbo, joka valmistaa kierrätysmuovista korkkeja ja käyttää bioalgoritmeja materiaalin puhdistamiseen.

Nolato-Cerbon takana on metsikkö, jonka takana on Installoijantie, ja sen perällä Forssa Plastic Factory sekä Toyota Center, joissa testatetaan itsekorjautuvia muovipintoja ja vetyautoja.

Instituutin vieressä oli Sunerin varastorakennus, jonka toisella puolella sijaitti suuri parkkipaikka. Sen keskellä oli biokaasukylmäasema Helmer-X, joka käytti nanoteknologiaa kaasun varastointiin.

Parkkipaikan eteläreunalla on halpahalli Y & Y - Ylijäämäyhtiö, jonka ovet avautuvat vain, jos asiakkaan digitaalinen luottoprofiili oli kunnossa. Sen ohi kulkee Värkkimestarintie, joka päättyy Zumilan perälle, kaataen Västäräkin leikkikoulun taakse. Leikkikoulussa lapset oppivat jo varhain robottikasvatuksen perusteita – jokaisella ryhmällä oli oma avustajarobotti. Johannan aikaan siellä ei vielä ollut robottipedagogiikkaa eikä niihin aikoihin Johanna ollutkaan kypsä robotiikkaan.

Leikkikoulun ja Zumilan välissä oli kapeahko heinäniitty, johon kaavoitettiin omakotitalotontteja. Uusissa taloissa on älyseinät, jotka muuttuvat läpinäkyviksi tai peittäviksi asukkaiden mielialan mukaan.

Zumilan puolella on rahvaanomainen kuntosali Tervis & Rasvis, jossa treenilaitteet mittaavat suoraan verenkierron ja lihasrasituksen. Vieressä sijaitsee Harjulan jäätelötehdas, joka on kuuluisa siitä, että se tarjosi ilmaiset jäätelöt Adjutantintorilla Brandcarin juhluvuoden kunniaksi. Tuolloin lanseerattiin uusi automalli Brandia 9⁵, jossa oli ensimmäisenä maailmassa kvanttiohjattu navigaatiojärjestelmä. Tämä tapahtui vuonna 2993.

Värkkimestarintie muuttuu Nolato-Cerbon kohdalla Kanervatieksi, joka kaartuu etelään liittyen Uusi Tammelan tiehen. Tieverkko on osa Euroopan älyliikennejärjestelmää, jossa jokainen ajoneuvo on yhteydessä satelliittiin tietäen automaattisesti muiden ajoneuvojen sijainnin. Johanna ajattelee, että tulevaisuudessa ei enää tarvitsisi pelätä ruuhkia – tieverkko ohjaisi liikenteen kuin kapellimestari orkesterin.

Work Market Instituten vieressä kohoaa Sunerin varastorakennus, jonka toisella puolella seisoo futuristinen biokaasukylmäasema Helmer-X.

Helmer-X:n nanoteknologinen varasto pitää huolta siitä, että kaupungin energiaratkaisut pysyvät edellä aikaansa.

Juulin alussa oli Johannan ensimmäinen itsenäinen Sassnitzin risteily. Totta kai häntä jännitti, kun ensimmäistä kertaa ihan yksin risteilyllä.

Matka alkoi Forssan matkakeskuksesta, jossa hän astui PendolinoX3000-luotijunaan. Juna ei ole vain kulkuneuvo, vaan osa Euroopan älyliikennejärjestelmää: magneettikiskot kiihdyttävät vaunun 600 km/h nopeuteen ja ikkunoiden virtuaalipaneelit kertoivat sekä maisemasta että paikkojen historiasta.

Hankoon saavuttuaan Johanna kohtasi Brand Linen Jet Baltica jättikatamaraanin, joka toimii kuin kelluva kaupunki. Ponttonien välinen virtuaalitori ja hologrammimyyjät luovat uudenlaista kaupunkikulttuuria, jossa ostokset suoritetaan ja sitten voi lähettää suoraan kotiin drooneilla mutta tämä maksaa maltaita, niinpä halvemmaksi tulee itse kantaa kassit.

Aluksen kvanttiohjattu navigaatio varmistaa, että reitti muuttuu reaaliaikaisesti sääolosuhteiden ja merivirtojen mukaan.

Johanna oli pitkään tutkinut matkailusivustoja ja pohtinut, uskaltaisiko lähteä yksin risteilylle tulevaisuuden teknologian keskelle. Vanhemmat rohkaisivat häntä: itseluottamus kasvaa, ja digitaalinen yhteys pitää johdon kotiin aina auki. Kun päätös syntyi, Johanna astui rohkeasti tulevaisuuteen – nyt ei tarvinnut pelätä, sillä eurooppalainen liikenneinfrastruktuuri ja älylaitteet luovat turvan. Isä kuljetti hänet matkakeskukselle Ford Rodeolla, jonka käyttöliittymä ohjasi automaattisesti oikealle parkkipaikalle eikä pysäköintimaksuista tarvinnut huolehtia, kiitos Plus Cardin automaattisen veloituksen. Keväällä hän vaihtoi Rollsin Ford Rodeoon, joka on parannettu versio muinaisesta Mondeosta.

Vaikka Anttia houkutti ajatus lähteä mukaan kauniin Johannan risteilylle ja sukeltaa tulevaisuuden teknologiseen maailmaan, hän jäi kuitenkin rannalle. Isän ja tyttären välinen halaus matkakeskuksella oli hetki, jossa vanhan ja uuden ajan tunteet kohtasivat. Aluksi Johanna pyristeli vastaan, kun ei ole tottunut halattavaksi. Halauksesta tuli pitkä, jolloin Antin tekoälyranneke alkoi väristä ja näyttöruutuun ilmestyi viesti; *Nonniin!*

Johanna, tulevaisuuden rohkea matkaaja, astui laiturille, jossa PendolinoX3000 odotti – ja matka alkoi, suoraan kohti Hankoa, jonka virtuaalinen ja fyysinen todellisuus limittyivät toisiinsa kuin keväinen ja syksyinen metsä suomalaisen luonnon helmassa.

Junan ikkunoissa on virtuaalipaneelit, jotka näyttävät maiseman lisäksi reaaliaikaisia tietoja: sää, nopeus, ja jopa historian kerrostumia paikoista, joiden ohi kuljettiin. Johanna näki, että kauan sitten Porkkala ja Hanko oli vuokrattu valtiolle nimeltä Neuvostoliitto. ”Mikä vitun sanahirviö...” ajatteli hän samalla, kun seurasi Etelä-Suomen historiaa pitkin poikin. Silloin junan ikkunat peitettiin, ettei Neuvostoliiton vuokra-alueelle nähnyt. Hänelle selvisi, että Neuvostoliitto oli Venäjä naapurimaineen.

Hankoon saavuttua terminaalin edustalla odotti Brand Linen Jet Baltica jättikatamaraani, joka oli kuin kelluva kaupunkikeskus. Katamaraanin keskellä on ponttonien väliin rakennettu virtuaalitori, jossa hologrammimyyjät esittelevät tuotteitaan. Myymälät ovat hybridikauppoja: osa fyysisiä, osa täysin digitaalisia. Johannalle oli uutta kun ostokset voi lähettää drooneilla kotiin mutta se lysti maksaa.

Sassnitz

Aamulla katamaraani saapui Sassnitziin, joka on kasvanut valtavaksi metropoliksi. Kauppatorin ympärillä on älyrakennuksia, joiden julkisivut muuttuivat päivänvalon mukaan: aamulla valkoisia, illalla kultaisia.

Romaniteatteri on varustettu virtuaalilavalla, jossa esiintyjät saattavat olla fyysisesti muualla mutta näkyvät hologrammeina. Johanna ei mennyt teatteriin koska Kiviset eivät ole teatteri-ihmisiä, kaikkein vähiten romaniteattereihin, sillä Antin ja Annan perheessä on mustalaisfobia. Annan lapsuudessa oli peloteltu, että mustalaisakat voivat laittaa valkolaislapsia hameittensa alle. Tokkopa siinä on perään, sillä kukapa nyt haluaisi paljastaa kulttuuritaskuja, pohtii Johanna samalla, kun kävelee romaniteatterin ohi kohti Frangéns Straßeä.

Stockmannin tavaratalo on yhdistetty asemakeskuksen valtavaan tunneliin, jossa kulkee automaattisia kävelykiskoja ja robottitakseja. Katutasossa on Wurst Haus niminen kauppakeskus. Siellä on muun muassa halpahintatavaratalo Euro Store.

Jungle Bar – globaali pikaruokaketju

Johanna lounasti Jungle Barissa, joka on Afrikasta lähtöisin oleva ketju. Ruokalista on algoritmiohjattu: asiakkaan biometriset tiedot määrittävät suositellun annoksen. Johanna valitsi Big Jungle -kerrosvoileivän, jonka mukana tuli banaaniliköörijuoma. Forssan Ylicityssä on Big Jungle mutta aina purilaiset ovat makoisampia aidan toisella puolella, ajatteli hän.

Valeuutiset terraristien suunnalta väittävät Jungle Barin huonekaluja kannibaalien valmistamiksi, mutta Johanna tietää, että ne ovat kierrätyskomposiittia, joka jäljittelee puuta ja nahkaa.

Sassnitzin matkakeskuksen eteläpuolella kohoaa graniittinen konferenssitalo, jonka pylvää on varustettu aurinkopaneelilla. Vastapäätä on valkoinen Guggenheimin taidehalli, jossa taideteokset ovat osin tekoälyn luomia. Kuvat muuntuvat lyhytvideoiksi.

Johanna pohti, että rakennusten suunnittelussa oli käytetty samoja piirustuksia kuin Helsingin juhlapalatsissa.

Illalla Johanna illasti katamaraanin *Restaurant Raymondissa*, jossa seinät kertovat tarinoita varustamon perustajasta hologrammien avulla.

Yökerhossa hän kuvasi eroottisen tanssi show'n multimediakamerallaan ja jakoi sen Kivinen areenalle. Vattulan mummo katsoi Kivinen areenaa motorisoidusta keinutuolistaan ja kommentoi kommenttikentässä, että erotiikka on syntiä. Johanna vastasi, että kyse oli taiteellisesta koreografiasta, ei synnistä – ja muistutti, että katamaraanilla on tiukka moraalipolitiikka eli ei mitään ruokottomuuksia. Videosivuston tekoäly vahvisti Johannan kertoman.

Johanna haaveilee uudesta kevyestä multimediakamerasta, joka olisi varustettu kvanttimuistilla ja tekoälyllä, joka osaisi automaattisesti editoida videon.

Vanhemmat toppuuttelivat: tekniikka kehittyy niin nopeasti, että karvalakkimalli voisi olla vanhanaikainen jo ensi vuonna.

Johanna miettii, että ehkä kannattaisi odottaa, kunnes hologrammikamerat tulisivat kuluttajamarkkinoille.

Paluu Forssaan

Aamulla katamaraani saapui Hankoon ja Johanna nousi ostoskasseineen luotijunaan.

Liesjärven kohdalla hän näki kartanon rauniot ja museodieselrautatien. Hänelle muistui mieleen tokaluokalla tehty luokkaretki Liesjärvelle.

Junan virtuaaliopas kertoi, että rauniot oli tarkoitus muuttaa historialliseksi VR-elämykseksi, jossa kävijät voisivat kokea menneiden aikojen kartanoelämän.

Johanna ajatteli, että ehkä jonain päivänä hän kävisi siellä – mutta tiesi, että kapeat tiet voisivat pian korvautua autonomisilla kapselibusseilla.

Pian juna saapuu Forssan matkakeskukselle, jonka edustalla isä on odottamassa tyttärtään.

Punatiilisen asemarakennuksen eteläpuolella on pitkulainen rahtimakasiinilaituri, jota Johanna kutsuu itsemielessään natsilaituriksi.

Tässä joku aika sitten makasiinilaiturilla uusnatsit mieltään osoittivat ilmastopakolaisia vastaan.

Viime aikoina Forssassa on tapahtunut paljon rasistisia yhteenottoja. Pahin tapahtui muutama vuosi sitten Adjutantintorilla, kun skinit pahoinpitelivät henkiahverin somalinuorukaisen. Onneksi somali selvisi hengissä. Tämän jälkeen kaupungissa on järjestetty lukuisia rasisminvastaisia tapahtumia. Yksi niistä oli kainuulainen *Ollaan ihmisiksi* -gaala, joka pidettiin Kulttuuritalon Heppeteatterissa. Johannakin kävi siellä sivistämässä itseään. Gaalassa kainuulainen Julia Tolonen soitti nestekaasukitarallaan ja välillä puhui viisaita. Juuri Tolosen tähden Johanna päätti käydä tilaisuudessa, kun on suuri kainuulainen. Hän ei entuudestaan tunne Juliaa vaan on kuullut, että tämä nestekaasuvirtuoosi on kainuulainen pitkätukkainen pimu.

Mielenosoituksen aikaan vasemmistolaiset vastamielenosoittajat kivittivät uusnatseja niin, että tv-uutisista sai sellaisen käsityksen, että Forssassa olisi syttynyt sota.

Tietenkin vanha Elisabeth huolestui, ettei vaan natsit kivittäisi tyttären perhettä. Annan oli pakko pirauttaa vanhalle äidilleen nettipuhelun ja rauhoitella, ettei se kahakka ole kovin vakava ja media vain paisuttelee.

Lukulaiteutislehti Forssa aviaisista Johanna näki nuoren kunnallispoliitikko Roberto Valerian, joka edustaa paikallista The Left Party puoluetta. Jätkä oli mukana kivittämässä uusnatseja.

Johannaa kiihottaa Roberto Valerian ulkonäkö, varsinkin etunimi koska hänhän on melkein luokkakaveri Roopen kaima, tosin nimi on menettämässä eroottisuutta ja syynä on työkaveri Roope Kippo, joka on viisissäkymmenissä oleva rupsahtanut ukkeli. Oili on Kippoakin rupsahtaneempi, ajattelee Johanna itse mielessään.

Johanna salaa ujosti ihailee tätä vasemmisto Robertoa, muttei uskalla kertoa ihastuksestaan kenellekään – eikä oikein edes itselleen, sillä Roberto on tunnettu Global Unionin vastustaja ja hän on esillä monissa yhteiskunnan digitalisoiduissa päätöksenteossa.

Tulevaisuuden Forssassa, jossa tekoälypohjaiset ääniavustajat seuraavat kaupunginvaltuuston kokouksia ja kansalaisaktivismi siirtyy virtuaalialustoille, Johanna kokee olevansa ristiriidassa itsensä kanssa. Hän vihaa kaikkia poliittisia vastustajiaan, etenkin niitä, jotka kampanjoivat GU:ta vastaan, ja tämä viha laajenee myös uusnatseihin, jotka ovat samalla asialla – menneisyyden haamut, jotka eivät sopeudu muuttuvaan aikakauteen.

Johanna on uuden ajan hiljaisia haaveilijoita: hän on nauhoittanut tekoälyrannekkeeseensa äänitiedostoja, joissa hän rakentaa mielikuvitusmaailmaa tulevaisuuden Forssaan. Näissä tiedostoissa fiktiivinen Jill-Arthur kidnappaa Robertson keskeltä virtuaalikokousta ja vie tämän syvälle metsän suojiin, jotka jo pian ovat muuttumassa VR-luontoreservaateiksi. Siellä, kaukana kaupungin jatkuvasta tiedonvirrasta, Johanna päästää mielikuvituksensa irti ja kuvailee tilanteita, joissa tulevaisuuden normit ja rajat rikkoutuvat. Vaikka Johanna tietää, että hänen tekoälyrannekkeensa paheksuu ajoittain hänen kerrontaansa ja antaa siitä suoria palautteita, hän ei anna sen pysäyttää itseään – tulevaisuudessa yksityiset unelmat ja haaveet kuuluvat yhä yksilölle.

Kertomuksessa Roberto Valeria on nimellä Rosanna, joka asuu Johannan luomassa mielikuvituskaupunki *Peikonhilkassa*. Tietenkin tämänkin kertomuksen hän on salannut sukulaisilta, ainoastaan serkut pääsevät kertomusmappiin, jos sattuvat sen löytämään. Tekoälyranneke vastahakoisesti kritisoi kertomusta sairaaksi seksuaalisävytteiseksi.

Äskettäin Forssan kaupunki on päättänyt purkaa rahtimakasiinilaiturin, kun se on melko lailla ränsistynyt ja on päättänyt laajentaa matkakeskusta. On suunnitteilla rakentaa rahtimakasiinin tilalle suuren bussiterminaalin. Tähän asti kaikki Forssan bussit ovat tulleet Adjutantintorille. Moni kuntalainen inisee, että bussit pitäisi häätää pois torilta.

Johannan takkipuhelinhaave

Johanna on pitkään käyttänyt perinteistä älypuhelinta, mutta haaveilee nyt takkipuhelimesta – vaatteeseen integroidusta laitteesta, jossa kamera on rinnan korkeudella ja ohjauspaneeli hihassa.

Kauluksissa on mikrofonit ja korviin langattomat korvanapit, jolloin koko takki toimii puhelimenä ja multimediakamerana.

Pikkusiskolla on jo Jolla AC111, suosittu suomalainen takkipuhelin, mikä lisää Johannan innostusta.

Johanna unelmoi skandinaavisista hittimalleista, kuten Andersen1611 tai Nokia-Siemens takkipuhelimesta, vaikka tietää ettei hänellä ole paljoa käyttöä laitteelle.

Tulevaisuuden takkipuhelimet ovat enemmän kuin viestintävälineitä: ne toimivat myös terveysantureina, mittaavat stressitasoja ja voivat tallentaa ympäristön hologrammeina.

Johanna saa harvoin puheluita tai viestejä, sillä hänellä ei ole kaveripiiriä. Hän muistelee 1970-luvun leikkejä serkkujen kanssa ja haaveilee yhteyden palauttamisesta mutta se on vaikeaa, kun Janettella ja Mikaelalla on jo ukot. Janetten pikkuveli olisi sinkku, jonka Johanna on liiankin hyvin huomannut. Mikaelan isoveljellä on jo perhe mutta tämän pikkuveli Jeesus on sinkku, jonka Johanna on myös pannut merkille ja on polttanut sormensa pikku Jeesukseen, vaikka poika on vielä sakkolihan kynnyksellä.

Yhä Johanna elättelee toiveita Joonas-serkusta tai Nino Järvimerkistä, mutta tietää, että aktiivisuus olisi avain muutokseen. Johanna ei uskalla ottaa yhteyttä Joonakseen koska kesällä 1992 vanhemmat kritisoivat tämän käytöstapoja. Sitä ennen Joonaksen Liebling mummin käytöstä; millainen tulisi minun ja Joonaksen suhteesta, kun tämän suvussa on Liebling, vatuloi Johanna.

Nino Järvimerkki olisi suvun ulkopuolinen mutta ongelmana olisi tämän äiti Kakadu, pohtii hän.

Tulevaisuuden takkipuhelin voisi toimia myös sosiaalisen verkoston sillanrakentajana – tekoäly voisi ehdottaa tapaamisia ja rohkaista ottamaan yhteyttä vanhoihin tuttuihin.

Junagrillin lauantairituaali

Lauantaisin Johanna käy matkakokeskuksen Junagrillillä syömässä Poliisilaatta-hampurilaisen ja juomassa Ugri Colaa. Grillinpitäjän ulkonäkö herättää Johannassa mielikuvituksen assosiaatioita murhaajaan, mutta ruoka maistuu silti hyvältä.

Grillikioskit käyttävät tätä nykyään bioteknologisia proteiineja, jotka muuntuvat asiakkaan ravintotarpeiden mukaan – hampurilainen vaihtaa makua kesken syönnin, aivan kuten Jungle Barin tuotteet Sassnitzissa.

Perheen matkailuauto

Antti ja Anna vaihtoivat matkailuauton pienempään Volkswagen Catalonia -minibussiin, joka on ketterämpi kaupunkien keskustoissa. Isoa asuntoautoa tarvitaan vain harvoin, lähinnä kesäisin ja talvisin, kun Jaana-Mari lainaa sitä laskettelumatkoille Åreen tai Leville.

Matkailuautot alkavat itseohjautuvia kapselibusseja, jotka muuntuvat majoitustiloiksi ja kuljettavat matkustajat suoraan kohteeseen ilman pysähdyksiä.

Jaana-Marin harrastukset

Jaana-Mari on innostunut lumilautailusta, kun leijulautailu villitys hiipui ajokortin myötä. Ennen ajokorttia hän tapasi myös onkia Loimijoen rannalla koulukaveri Koistisen liikan kanssa, joka asuu Hietalassa. Hän oli usein myös Ursula Roudan kanssa, joka asuu Puolikkaan omakotialueella. Yhä hän tapailee näitä kahta pimua. Lisäksi hän usein touhuu tietotekniikkagurun kanssa, joka asuu Vanhassa Forssassa, Loimijoen länsipuolella. Tietotekniikkagurua Anna tapaa kutsua gangsteriksi, kun tällä on musta pitkä gangsterikampaus. Guru on nimeltä Senada ja on kotoisin Serbiasta. Senadan kanssa Jaana-Mari on alkanut kasata Johannalle huippumodernia tietokonetta joululahjaksi.

Tätä nykyään laskettelukeskuksissa lumilautailu yhdistyy virtuaalisiin rinteisiin, joissa sääolosuhteet ja maisemat vaihtuvat tekoälyn ohjaamina.

Näin harrastus olisi mahdollista ympäri vuoden, vaikka ilmastonmuutos vähentäisi luonnonlumen määrää.

Takkipuhelimet symboloivat arjen teknologisoitumista: vaatteet muuttuvat viestintävälineiksi ja terveysantureiksi. Sosiaalinen tekoäly auttaisi Johannaa rakentamaan uudelleen yhteyksiä ja rohkaista häntä aktiivisuuteen sekä auttaa päästä irti Pulliainen-Bulle traumasta.

Risteilytuliais

Johanna toi vanhemmilleen viinejä katamaraanin luksusmyymälästä, joissa on älypulloja: korkki mittaa viinin lämpötilan ja kertoo hologrammilla, milloin se on parhaimmillaan nautittavaksi.

Pikkusiskolle hän toi Farsanin suklaata sekä trendikkäitä alumiinivaatteita, jotka muuttavat väriä valon mukaan.

Johanna ei oikeastaan tiedä muodista mitään, mutta oli lukenut postilaitoksen ilmaisesta lukulaittelehti V.P:stä, että nuorisomuodin kuumien housumerkki on Biogas.

V.P on liittovaltion postilaitoksen ylläpitämä ilmainen nuorisolukulaittelehti, jonka voi hakea ilmaiseksi esimerkiksi JT-housukaupasta. Lähin myymälä on Ohmanin kauppakeskuksen toisessa kerroksessa. Lukulaitteita saa myös kouluista mutta sinne Johannalla ei enää ole pääsyä mutta onneksi julkaisun voi hakea JT-housumyymälästä. Lyhenne V.P tarkoittaa Vastaus Pyydetään. Julkaisu on suomalaisidea, jonka nimi on täyttä hebreaa muille eurooppalaisille. Julkaisu on pääasiassa englanniksi mutta lukijoiden teksti on eri kielillä.

V.P lukulaitejulkaisuun voi lähettää tarinoita ja kuvia paperi postitse, ja postimaksu hoituu kirjoittamalla kuoreen *Free Answer*.

Johanna on lähettänyt julkaisuun paljon materiaalia: anonyymejä ylistyksiä Jeesus-serkusta ja suosikkiradioasemalistoja. Vain muutama hänen kirjoituksistaan on julkaistu, sillä Euroopan federaatio on valtava ja kilpailu kova.

Johanna kokee lehden eräänlaisena analogisena nettiyhteisönä, jonne voi lähettää matskua ilman nimeä ja henkilötietoja.

Johanna ei kerro vanhemmilleen mitään lukulaitelehteen lähettämistään kirjoituksista, sillä pelkää, että heille muistuu mieleen Jokioisten potkut.

Hän postittaa lomakkeet töihin mennessä, ja nauttii siitä, että voi olla osa yhteisöä täysin anonyymisti. Tämä salainen harrastus tuo hänelle tunteen yhteydestä, vaikka hänellä ei ole kavereita. Vain muutaman kerran Janette-serkku on kysynyt, jos hän lähtisi elokuvaan mutta Johanna oli vastannut kieltävästi vedoten johonkin tekosyyhyn. Jos Janetten tilalla olisi ollut joku miespuolinen serkku, niin ehkä olisi suostunut... Ajatella, jos pikku Jeesus kysyisi samaa, niin vinkuen Johanna lähtisi mukaan ja ehkä saisi pitää Jeesusta kädestä elokuvissa, unelmoi hän.

Jaana-Mari on valmistunut robotti-insinööriksi ja etsii koulutusta vastaavaa työtä.

Hän vertailee keskikaupungin asuntojen hintoja ja suunnittelee muuttoa pois lapsuuskodista.

Johanna kokee pientä ahdistusta: jälleen kerran pikkusisko näyttää olevan nopeampi itsenäistymään.

Tulevaisuuden asunnot ovat insatseja – asumisoikeusasuntoja, joissa seinät voivat muuttaa väriä ja lämmitysjärjestelmä oppii asukkaan rytmin.

Robotti-insinöörin ura ja insats-asunnot kuvastavat, kuinka nuoret rakentavat tulevaisuutta teknologian ja uudenlaisen asumisen kautta.

Johannan ja Jaana-Marin välinen dynamiikka korostaa, että teknologinen kehitys kulkee käsi kädessä perheen sisäisten tunteiden ja kilpailun kanssa.

Paluu kunnan postitusosastolle

Augustissa Johanna jatkoi töitä tutulla osastolla. Yhä hän on pelkkä harjoittelija ja on Work Instituten kirjoilla. Työterapeutti Ragnar Virta yrittää neuvotella kunnan pomojen kanssa palkkatukipalkkauksesta; federaatio maksaisi kunnalle ja kunta Johannalle. Mitä Ragnar ei tiedä, päätöksen jarrupalana on Oili Lehmusvuori, joka haluaisi päästä käkättävästä kainuulaisblondista eroon ja tilalle ottaa nuoria jätkiä, joilla olisi kummallisia ongelmia, joita voisi ratkoa. Roope ja kopiointitekniikat aavistavat tämän, mutteivat jaksa alkaa taistella rykijäakkaa vastaan.

Heti ensimmäisenä työpäivänä Raija uteli yksityisasioita, johon Johanna vastasi napakasti ”Kiitti, en kommentoi!” ja palasi nenäpystyssä tarkistamaan liukuhihnan ja sähköpostipalvelimen.

Palvelimen pienet näyttöruudut vilkkuivat vihreällä Ok, ja sen tuuletin humisi tasaisesti – kuin futuristinen sydän, joka piti osaston hengissä.

Työpaikan dynamiikka

Keskellä osastoa on leveä, matala, puunvärinen pöytä, jonka ääressä Raija tapaa polttaa sähkötupakkaa ja rupatella postitekniikoiden kanssa.

Raija ja Leena viihtyvät parhaiden Roopen ja Johannan seurassa, sillä Roope on rauhallisempi kuin Oili, jota Leena tapaa pilkata nimellä Lehmusvuoren lehmä, kun rykijä ei ole läsnä.

Roope istuu pienessä konttorihuoneessa ja pelailee pasianssia Facebookin virtuaaliversiossa, joka oli 1990-luvulla yhä suosittu ajanviete.

Oili auttelee miespuolisia virkailijoita ja kutsuu itseään postimestareiden mestariksi, vaikka virallista titteliä ei ole.

Johanna viihtyy osastolla, vaikka Oili nälvi ja Raija leikillään vittuilee.

Leena puolestaan saattaa vaukkoontua pilaillemaan Johannan kustannuksella, mikä joskus pahoittaa Johannan mielen.

Tässä kerran Johanna pahoitti mielensä ja avautui Roopelle, joka lohdutti: ”Leena tykkää sinusta, ei se tarkoittanut pahaa.” Tämä pitää paikkansa ja sen Johanna tulee vielä huomaamaan, että kuinka paljon Leena välittää hänestä.

Johanna ei yleensä itke työpaikalla, mutta tämä hetki paljasti hänen herkkyytensä. Hän ei osaa aavistaakaan, että seuraavalla vuosikymmenellä tulee useita kertoja vuodattamaan kyöneleitä työpaikoilla.

V.P lukulaitelehti

Työskentely postitusosastolla tuo Johannalle myös etuja: hän näkee heti, kun V.P lukulaitelehti ilmestyy. Postilaitos jättää muovitetut lukulaitepinnat liukuhihnalle, ja koulupostinkuljettaja toimittaa ne oppilaitoksiin.

Johanna ei tietenkään avaa paketteja, mutta heti kun näkee lehden ilmestyneen, hän menee töiden jälkeen Öhmanin JT:hen hakemaan oman kappaleensa.

V.P on hänelle kuin salainen ikkuna nuorisokulttuuriin – analoginen netti, joka toi yhteen tarinoita ja kuvia ympäri Euroopan federaatiota. Siitä hän oppi muotihousumerkki Biogasin. Kun Hän kertoi housuista pikkusiskolleen, niin tämä nauroi katketakseen ”Nekö kopiointitekniikat ovat painostaneet sua ostaa Biogas housut, HAHA!”

Sähköpostipalvelin kuvastaa, kuinka fyysiset ja digitaaliset järjestelmät elävät rinnakkain: humiseva kone on osaston sydän.

Roope Kipon virtuaalinen Facebook-pasianssi kertoo, että vanhat somepalvelut voivat jatkaa elämäänsä uusissa muodoissa. Johanna ei ole koskaan ollut kiinnostunut korttipeleistä. Perinteiset pelikortit hän tapaa lajitella värijärjestykseen.

Johannan arki yhdistää teknologian ja ihmisten väliset suhteet: koneet pitävät työn pyörimässä, mutta tunteet ja vitsailu määrittävät ilmapiirin.

Super Energy – nuorison bilekanava

Forssan seudulla aloitti uudelleen Super Energy, entinen NRJ, joka oli säilynyt näihin päiviin saakka. Kanava päivitti nimensä mutta yhä kanava on ranskalaisomistuksessa.

Johanna ihastui kanavaan, koska se soittaa paljon bilemusiikkia eikä höpise Pulliainen-Bulle tapauksesta.

Kesäöinä Johanna kuunteli myös Radio Luontoillan eroottista Luonto-Lolita -ohjelmaa, joka antoi hänelle uusia ideoita kertomuksiin.

Edellinen porvarihallitus ehti antaa muutamille radioasemille lähetysluvat Suomessa ja Skandinaviassa. Kun Workers Party nousi valtaan, mediaministeri Martti Susisalo ajoi läpi niin kutsutun stoppilain: uusia kaupallisia radioasemia ei perusteta niin kauan kuin puolue hallitsee.

Johanna vihaa Susisaloa yli kaiken, mutta tietää, ettei työpaikalla parane politikoida – etenkin kun Oili on arvaamaton.

Kotona hän on uhoillut vanhemmilleen, että Susisalolle pitäisi tehdä Cactus-käsittely, mutta äiti pelkää, että liittovaltion tiedustelupalvelun algoritmit voisivat tulkita sanat väärin ja sitten tyttö pillittäisi kaikki päivät käräjillä, kuten Anna pelkää.

Johanna ei tietenkään oikeasti ole vaarallinen, mutta hänen vilkas mielikuvituksensa ja turhautumisensa purkautuvat joskus liioiteltuina puheina. Tietenkään tiedustelupalvelu ei voi tietää, ettei Johanna ole oikeasti väkivaltainen.

Uudet radiokanavat

Super Energyn jälkeen Forssan seudulla aloitti Se-Radio, joka muutti nimensä nopeasti Radio Rixiksi, koska EBU:lla oli jo samanniminen paikallisradio Centstadissa. Nimenmuutos oli pakon sanelema, sillä Workers Party olisi muuten voinut evätä toimiluvan.

Muutaman vuoden kuluttua Radio Rix muutti nimensä Rix DAB:ksi.

Samoihin aikoihin Loimaalla aloitti samankaltainen viihdeasema, Radio Metropol, joka tuo kilpailua kevyenviihteen kentälle. Myös Radio Metropol vaihtoi muutaman vuoden kuluttua nimensä Mix Metropoliksi.

Radiokanavat eivät ole enää pelkkiä DAB-taajuuksia: ne toimivat hybridinä, jossa lähetys kuuluu sekä perinteisesti että lukulaitteiden ja hologrammien kautta. FM-taajuuksilla kuuluu tätä nykyään vain tavallisen rahvaan radiokanavat, eräänlaiset äänikotisivut.

Johannan suosikkikanava Super Energy voisi tulevaisuudessa tarjota virtuaalibileitä, joissa kuuntelijat voivat liittyä mukaan hologrammiklubeihin suoraan kotisohvalta.

Politiikan ja median suhde on yhä tiukka: stoppilaki kuvastaa, kuinka hallitus voi ohjata kulttuuria ja viihdettä, vaikka teknologia mahdollistaisi rajattoman tarjonnan.

Johannan arki saa väriä radiosta – se on hänelle pakopaikka politiikan painostuksesta ja keino tuntea yhteyttä nuorisokulttuuriin, vaikka hänellä ei ole kaveripiiriä. Ainoastaan töissä hän vitsailee kopiointitekniikoiden sekä Roope Kipon kanssa. Oilin kanssa on oltava varovainen, sillä tämä rykivä akka vaikuttaa falskilta.

Pitkän yrittämisen jälkeen Eeka ja Martina saivat lapsen nimittäin tuplasti – heille syntyi kaksoset, James Ässä ja Tena Kymppi. Hormonihoito Vattula-Sukevan sairaalassa johti tupla-annokseen, ja tuloksena oli tuplailo.

Nimien taustalla on sekä vanha Facebookin privaattichat-ryhmä, jonka Eeka sattumalta löysi. Ryhmä oli jäänyt tuuliajolle eikä sitä enää kukaan ylläpidä. Ylläpitäjänä näkyy olevan kolme nimeä; Jori, Mikael ja Victor. Eeka yritti ottaa heihin yhteyttä mutta turhaan. Eivät taida enää olla elossa, ajatteli hän. Ryhmä on kauan sitten kirjoitettu ruotsiksi eli skandinaaviaksi. Eeka onnistui liittyä tähän mystiseen ryhmään ja kääntää tekstin suomeksi. Ryhmässä oli aikanaan vitsailtu kympeistä. Siinäpä oiva nimi tyttäreille, ajatteli Eeka. Ensimmäiseksi etunimeksi hän ja Martina laittoivat Tenan. Pojalle he antoivat ensimmäiseksi etunimeksi perinteisemmän nimen James mutta toiseksi etunimeksi ritarillisen sekä arpamaisen Ässän. He ajattelivat myös tunnettua eurooppalaisvoimistelija James Piiliä ja luontotieteilijä Tena Rocketia.

Ristiäiset Karjaruudussa

Ristiäiset lähetettiin suorana nettilähetystenä Karjaruudussa, sillä Eeka oli hankkinut koko seinän peittävän kuvaruudun ja huippuluokan nettikameran niin, että kauempana asuvat sukulaiset ja tuttavat pystyivät etäosallistua ristiäisiin.

Tämä teki tilaisuudesta virtuaalisen perhejuhlan, johon kaikki pääsivät mukaan, vaikka eivät olleet fyysisesti paikalla. Vanha Elisabeth oli paikan päällä ja vierasti hormonihoitoa, että olikohan se syntiä. Eeka vakuutti vanhalle äidilleen, ettei se ollut sen enempää syntiä kuin ennenkään.

Anna ei päässyt paikalle työkiireiden takia, mutta Joonas toimi sijaissylikummina. Annan ja Antin perhe katsoi tilaisuuden kotona Forssassa, ja Johanna seurasi silmä kovana – erityisesti Joonas-serkkua, jota hän pitää kiihottavan kauniina. Olisi kiva, jos Joonas olisi myös meikä mandoliinin sylikummitus, ajatteli Johanna samalla, kun istuu olohuoneen nurkassa olevassa massiivisessa hierovassa nojatuolissa. Äiti istuu nurkkasohvan nurkkaosassa ja isä pyörivässä ruskeassa nojatuolissa keskellä olohuonetta. Jaana-Mari oli kavereittensa kanssa jossain viiletämässä, todennäköisesti Senadan kanssa kokoamassa Johannan tulevaa joululahja tietokonetta.

Anna lähetti kummilapselleen hopeisen mukan ja imupillin pidikkeineen – lahja, joka yhdistää perinteen ja modernin muotoilun. Mukiin oli kaiverrettu Jamesin nimi.

Lahja oli samalla symboli jatkuvuudesta: hopea kestää sukupolvelta toiselle, aivan kuten perheen tarinat.

Hormonihoidot ja robottiohjatut synnytyspalvelut tekevät kaksosten syntymästä osan 2990-luvun lääketieteellistä arkea. Tästä lähtien Vattula-Sukevan sairaalassa yleistyi hormonihedelmöitys.

Karjaruudun nettilähetys kuvastaa, kuinka myös Karjalaisten perhejuhlat ovat muuttuneet hybridiksi: fyysinen ja virtuaalinen läsnäolo sulautuvat yhteen.

Nimien taustat kertovat, että sosiaalisen median kulttuuri voi muovata jopa virallistaa etunimiä.

Vaasan tuomiokirkon virtuaalihäät

Vuosi sitten oli toinenkin iloinen sukutapahtuma, nimittäin Siirin tytär Neea nai varakkaan vaaleatukkaisen Misha Laitisen.

Kiviset eivät päässeet paikalle työkiireiden takia, mutta he katsoivat tilaisuuden suorana Karjaruudun virtuaalilähetystenä.

Vaasan tuomiokirkossa on käytössä hologrammialttari, joka heijastaa parin valat koko kirkkosaliin ja myös virtuaalisesti kotikatsomoihin. Vaasan kirkossakin on suuri alttaritaulu, jossa näkyy hääparin uskollisuusvala.

Johanna seurasi tilaisuutta kotona Forssassa ja tunsu, että oli lähellä ihastua serkkunsa sulhaseen – onneksi turvallisesti etäyhteyden kautta.

Hänen mielestään Misha Laitinen on hurmaava härmän karju, ja nimi itsessään kuulostaa eroottiselta, ainakin Johannan mielestä. Hän on heikkona kaikkiin Misha-nimisiin miehiin – joukossa myös hänen kummipoikansa. Misha nimestä hänelle tulee kummallinen assosiaatio nakkisormeen, ehkä Misha Kivisen sormet ovat joskus meikäläisen silmissä muistuttanut nakkia, kuten hän itse tapaa pohtia.

Nimi Misha on 1960-luvulla noussut trendiksi, sillä se yhdistää vanhan slaavilaisen perinteen ja uuden eurooppalaisen muodin.

Johanna koki, että nimi itsessään kantaa romanttista latausta, joka saa hänet haaveilemaan omasta Mishastaan, ehkä serkkupoika Misha, joka on vielä sinkku. Misha nimi ei kuitenkaan voita Nino tai Joonas nimiä, ainakin Johannan mielestä.

Johanna alkaa huolestua, kun ei vielääkään ole löytänyt sitä oikeaa. Hän tietää, että jätkät eivät tule kotiovelle hakemaan – hänen pitäisi itse olla aktiivisempi.

Silti hän jää usein haaveilemaan ja uneksimaan, että joku serkku tai vanha tuttava voisi yllättäen ilmestyä hänen elämäänsä.

Tulevaisuuden tekoäly deittipalvelut voisivat yhdistää ihmisiä juuri nimien ja kulttuuristen mieltymysten perusteella – ehkä Johanna voisi löytää Mishan kaltaisen kumppanin algoritmien avulla, jos hän olisi rohkeampi ja päästäisi pupun pöksyistä.

Johannan huoli ja haaveet tuovat tarinaan inhimillisen kerroksen: teknologia voi tarjota mahdollisuuksia, mutta tunteet ja rohkeus ratkaisevat.

Vanha teollisuusalue – Nysoy → Rixum

Forssan eteläpuolella sijaitseva Nykänen & Saarela Oy:n vanha konepaja on kulttuurisuojeeltu, sillä se on osa kaupungin teollisuushistoriaa. Yritys aloitti jo vuonna 1847, mutta lopetti toimintansa kannattamattomuuden vuoksi.

Omistajaksi tuli hetkeksi Suomen Tussari Oy, mutta sekään ei saanut toimintaa kannattavaksi. Lopulta konkurssipesä siirtyi kunnan harteille.

Nyt alueelle suunnitellaan tiedekeskus Inrixumia ja sen rinnalle Suner Oy:n Daily Activity -rakennusta, joka kokoaisi yhteen funktiorajoitteisten koulutuksen ja työpaikat.

Alueen nimi ollaan muuttamassa Rixumiksi, symboloiden uutta voiman ja ideoiden pesää.

Show-illallinen talvella 1997

Kaupunginkanslia järjesti alaisilleen show-illallisen vanhalla teollisuusalueella.

Tilaisuudessa esiintyi paikallinen musikaaliryhmä Show Oy, joka toi juhlaan kepeyttä ja kulttuuria.

Tavoitteena oli vahvistaa yhteishenkeä, jotta kunnallisduunarit jaksaisivat arjessa puskea töitä.

Johanna oli kuskina työkavereilleen, sillä hän ei juo kahvia vahvempaa, kuten itse sanoi.

Roopen kaksio ja viihderobotti

Ennen illallista kokoonnuttiin Roopen pieneen kaksioon, Pimunkadulla.

Hän asuu ylemmällä Pimunkadulla, jossa 1950-luvulle asti kulki teollisuusrata.

Roopella on taskukokoinen viihderobotti, joka rallattelee merimiesaiheisia kappaleita.

Roopen menneisyys on värikäs: hän oli naimisissa naismerikapteenin kanssa, mutta liitto kariutui konemestari Gustavin takia.

Yksi Roopen lapsista, taksikuski Minea Kippo, on nähnyt monesti Johannan liikenteessä ja vitsailut isälleen tämän ajotyylillä, että kyseessä on tumman sininen vaara. Heti auton vaihdon jälkeen

Forssan taksikuskit ihmettelivät, että mitä on siniselle vaaralle tapahtunut, kunnes Roope oli kertonut tyttärelleen, että se kainuulaishblondi oli kaikessa hiljaisuudessa vaihtanut autoa.

Johanna kokee taksikuskeihin vastenmielisyyttä, osin äidiltä kuultujen vanhojen kommenttien vuoksi, että taksikuskit olisivat huorien pentuja. Tietenkään tätä hän ei sano Roopelle.

Minea edustaa Johannalle tyypillistä Global Unionin vastustajaa, mikä vahvistaa hänen mielikuvaansa. Silti Johanna pitää Roopesta, joka on mukava ukkeli, vaikka hänen ikänsä on jo parasta ennen Johannan mielestä. Myös Roope tykkää Johannasta.

Työpaikan kahvipöytävitsit paljastavat Johannan ja Leenan humoristisen, joskus piikittelevän suhteen. Johannalla ja Leenalla on samanlainen härski huumori.

Torstai-iltana, Januaari 2997, Johanna haki Leenan Vironmäeltä, Runkokummuntien ja Tunturivuorenkadun kulmuksesta. Katutasossa on Hietalan automatisoitu Hietalan kioski, jonka nimi ärsyttää Johannaa, sillä Hietala on kadun toisessa päässä. Joku aika sitten kioskin nimi oli Haavan kioski mutta omistaja vaihtoi nimen, kun jotkut irvileuat utelivat, että kuinka haava paranee.

Vastapäätä Hietalan kioskia on Ollikaisen parturiliike, jossa robotit leikkaavat hiuksia, sekä Mooseksen kukkakauppa. Tämän pitkulaisen matalan rakennuksen takana on Pekka Pässin katu, jonka varrella on kerrostalopitko, jota joku aika sitten on alettu kutsua räjäyttäjäksi koska talon yhdessä asunnoissa asui syyttäjä Barbara Ollikainen, jonka kotiovella räjähti pommi.

Pässinkadun länsipuolella sijaitsee Arttu Lehto-oksen lukio, joka on äskettäin lakkautettu – osa kaupungin koulutuksen uudelleenjärjestelyä. Lukio integroitiin Vetehtisen lukiolle, jonka nimi muutettiin Mauno Jokisen lukioksi. Myös kaupungintaloa vastapäätä oleva Puolalan lukio muutti Mauno Jokiselle.

Osa entisen Arttu Lehto-oksen lukiota sekä Puolalan lukiota keskitettiin Niina Luotolan lukiolle. Spesiaaliluokat muutti väliaikaisesti Mauno Jokisen lukion ammatin harjoitteluosaston edustalle, jonne tuotiin tilapäisiä parakkimoduuleja. On tarkoitus keskittää spesiaaliluokat tulevaan Sunerin Daily Activity taloon, joka rakennetaan Rixum alueelle, tiedekeskuksen viereen.

Johannan rooli kuskina korostaa hänen vastuullisuuttaan ja samalla hänen humoristiansa, kriittistä suhtautumistaan ympäristöönsä.

Tässä kerran Johanna vitsaili Leenalle, että taksikuskit ovat huorien penskoja, johon tämä vitsaili: "Jaahas, siis Roope on mieshuora, HAHA!", johon Johanna: "No, ei tietenkään oo, Roope on ihan mukava ukkeli." Paremminkin Oili on superhuora, kun päivittäin auttaa ja lässyttää kaupungintalon miesvirkailijoille ja päälle rykii.

Mauno Jokinen oli muinainen kirkkoherra, joka vaikutti Forssassa 2800-luvulla, jolla oli kaulassaan valtavat liperit, jotka usein tuulessa lepattivat. Hänen mukaansa on nimetty kadun pätkä, joka on Käräjälän omakotialueella.

Arttu Lehto-oksenlukion entisiin tiloihin tulee yksityiskoulu Frida School. Sisäpihan puolelle tulee tilapäisesti Daily Activity ryhmä Vaihtoehtotalo, jossa tulee olemaan useita sisäisiä ryhmiä. Heti, kun Sunerin Daily Activity talo valmistunut, niin Vaihtoehtotalo muuttanee sinne.

Arttu Lehto-oksen ohitse menee Urheilutie, jonka toisella puolella on kerrostalokortteli Pekkasiini. Räjäyttäjän toisella puolella on samanlainen kerrostalo kortteli, jossa on kolmekerroksisia taloja sekä kaunis Niinalan kukkaispuisto. Saattaa olla jotain tekemistä Zumilan kumifirman kumimiespatsaan kanssa.

Johanna ei tiedä kukkaispuiston nimeä, kun puistikko on korttelin keskellä eikä osaa aavistaakaan, että kuka siellä asuu 3000-luvulla...

Tätä nykyään Leena Lehto on avoliitossa punatukkaisen virolaissyntyisen Conny Hänmanin kanssa. Joku aika sitten hän suunnitteli Viroon muuttoa ja hakea töitä virolaisesta meijeristä mutta päätti kuitenkin asua Forssassa, kun täällä asuu hänen kaksi lastansa edellisestä suhteesta, jotka ovat Jonna ja Petu-Markus. Johanna ei osaa aavistaakaan, että jo muutaman vuoden kuluttua hän tulee pelleilemään Jonnan kanssa ja sitten 3000-luvulla heistä tulee naapurit...

Kun Leena oli tullut Johannan autoon, niin silloin tämä laittoi auton musiikkisoittimeen tosi härskin kappaleen. Leenaa huvitti, kun tämä hassu kainuulaisblondi kuuntelee noin tuhmia kappaleita.

Soittimessa soi punkbändi Eno Penon tosi tuhmat ja sairaat biisit, jotka kertovat pippeleistä ja teräspimpeistä. Toinen kappale, jonka Leena kuuli, on *Daily Activity Dance*, jossa funktiorajoitteinen tyttö piipittää vanhemmilleen, että haluaisi mennä Daily Activity tansseihin, jolloin möreä-ääninen isäukko tuhahtaa; *helvetti soikoon, nyt saat satikutia*, jolloin tytön äiti piipittää, ettei saa olla noin ankara tytölle, johon ukko tuhahtaa; *helvetin ämmä, missä on viinapullo?* Eno Penon biisit Johanna on saanut pikkusiskoltaan, keneltä muultakaan, kun ei ole kaverikontakteja. Jaana-Mari puolestaan on saanut biisit tietokoneguru Senadalta.

Tietenkin Leenaa nauratti makeasti, kun nynnymäisen blonditytön musiikkisoittimesta kuului isojen tyttöjen lauluja. Leenakin pitää kovasti härskistä huumorista. Valitettavasti hän ei ehtinyt kuunnella kaikkia kappaleita, sillä Roopen luokse on lyhyt matka, liiankin lyhyt matka, kun olisi ollut mielenkiintoista kuunneltavaa, sanoi Leena.

Johanna pysäköi autonsa ylemmän Pimunkadun varteen ja tarkisti liioitellun huolellisesti auton ovet, että ne ovat lukossa. Tämä huvitti Leenaa. Häntä huvitti myös se, kun Johanna ajoi autoa ilman silmälasia ja heti, kun oli pysäköinyt auton, niin silloin kääntyi selin ja laittoi vapisevin käsin rillit päähänsä. Hyvinkin Johannan silmälasirumba kummastuttaa ihmisiä.

Jonkin aikaa Kipon kämpillä skoolattuaan ja sitten mentiin Johannan kyydissä showpaikalle, jossa muu kansliapäällikö jo odotteli. Johanna pysäköi auton Peltolähtien varteen. Parkkipaikan penkereellä on konekiväärimonumentti muistona Nykänen & Saarela ajoista. Pysäköintipaikan ja tien toisella puolella on Loimijoki. On suunnitelmissa rakentaa köysirata joen yli Vanhaan Forssaan.

Asetetaan entisiin tiloihin kaavaillaan Brandia-auto museota, joka tällä hetkellä on Vanha Tammelan tien ja Urheilutien kulmauksessa. Katutasossa on Texacon kylmäasema.

Show-illallinen teollisuushallissa

Pitkä pöytä oli katettu vanhaan kuluneeseen tehdashalliin, jossa syötiin hanhenmaksapalleroita lohkopurunoiden kera ja alkupalaksi minisalamimakkaraa.

Lavalla esiintyi Show Oy:n satiirinen teatteriryhmä, joka pilaili kunnallispoliitikoiden ja toimistorobottien kustannuksella.

Tämä on ajankohtaista, sillä kunnat suunnittelevat konttoristien korvaamista toimistoroboteilla, mikä herättää ammattiliittojen vastarintaa.

Leenan humalainen ilta

Johannan vastapäätä istunut Leena juopui nopeasti fiineistä viineistä ja alkoi taputella tarjoilijoita takapuoleen.

Johanna syötti hänelle härskéjä vitsejä ja Eno Penon biisien sanoja, jotta saisi nauraa, kun Leena kertoi niitä eteenpäin. Leena hihkui kimakalla äänellä: "Nyt mä oon hirrrveen humalassa!"

Estradille astui Mr. Beaniksi pukeutunut näyttelijä, ja Leena sekoitti hahmon muinaiseen diktaattoriin Arthur Hilanderiin, mikä sai Johannan nauramaan.

Myöhemmin lavalle nousi nakupukuinen poliisimies Klaara Jussila, jonka nakuasu vilkutti punaista valoa – Leenan kommentti: "Pillut ne vilkuttavat punaista!" sai Johannan räkänauramaan.

Johanna kaatoi vaivihkaa kivennäisvettä Leenan cappuccinokuppiin. Tarjoilija oletti, että Leena halusi vettä, eikä pysähtynyt hänen kohdalleen. Leena nosti metakan: "Tuokaa jo vitun cappuccino kuin olisi jo!" Tarjoilija toi uuden kupin, ja Johannalla oli naurussa pitelemistä, kun Leena ei tajunnut kuka oli tehnyt tempun.

Illan mittaan Leena hortoili takahuoneisiin ja sammui vanhaan pölyiseen konttorihuoneeseen. Aamulla hän heräsi yksin, seinillä Nykänen & Saarelan aselomakuvastoja, makasi pölyisen kirjoituslavan päällä, rikkinäisen tietokoneen vieressä.

Huoneessa roikkui kellastunut Puolan lippu ilmanvaihtoritulässä ja ergonominen sininen toimistotuoli toi mieleen harpun. Leena ei kyennyt käsittämään, miten oli joutunut tänne.

Johanna kyyditsi muut työkaverit kotiin: ensin Roopen Pimunkadulle, sitten Raijan Jokioisten Susisaareen. Matkalla Raija näytti metsätien, joka johtaa Loimijoen rantaan, joka on Restalaa vastapäätä. Täällä on Raijan kalastusvene. He eivät kuitenkaan kääntyneet tieltä, sillä oli jo pimeää eikä venettä olisi näkynyt. Oili ei tarvinnut kyytiä, sillä Posse odotti vaimoaan Show-paikan edustalla.

Work Market Institute ilmoitti, että Johannan harjoittelu päättyy marsin lopulla, koska palkkatukipäätös viivästyy. Työterapeutti Ragnar Virta ei tiedä, että syypää viivästykseseen on Oili Lehmusvuori, joka näyttelee normaalia mutta selän takana puhuu potaskaa.

Forssan kaupunki haluaisi pitää Johannan, sillä hän on ahkera ja rehti duunari – juuri sellainen, josta esimiehet haaveilevat. Oili ei kuitenkaan siedä Johannaa, koska tämä on häntä kauniimpi, ahkerampi ja älykkäämpi. Hän haluaisi mieluummin nuoren miehen, jolla on ongelmia, joita voisi ratkoa ja olla sankari. Roope ja kopiointiteknikot tietävät, mistä kenkä puristaa, mutta eivät uskalla eikä jaksata taistella Oilia vastaan.

Roope kärsii huonosta verenkierrasta ja pitää lämpöpuhaltimen täysillä, jolloin toimisto muistuttaa saunaa. Tässä kerran Johanna joutui hakea hänelle sähkötupakkapatruunoita torikioskista, mutta osti väärän merkin, mietoja patruunoita. Raija lähetti hänet hakemaan Prince-merkkisen patruunan, jolloin Johanna osti oikein, kun Raija oli kirjoittanut selkokielisen muistilapun. Tätä hän kutsuu sosiaalisiksi harjoittelukuiksi. Tämä kuvastaa, kuinka Johannan arki täyttyy pienistä, joskus nöyryyttävistä tehtävistä, joilla hän yrittää miellyttää muita. Johanna ei osaa aavistaakaan, että tulevissa työpaikoissa häntä törkeästi hyväksikäytetään...

Luovuus ja ideakilpailu

Johanna osallistui nimettömänä kunnan ja paikallislukulaitelehti Forssan avisiin ideakilpailuun *Parempi Forssa asua* ja ehdotti näköalatornia Rixum-alueelle, joka voitaisiin nimetä Kynäksi tai Forssan torniksi. Hän ehdotti näköalatornia myös Puolikkaan itäpuolelle, jossa on tasakallio. Syksyllä liittovaltion presidentti Martin Achtung kävi vihkimässä sen käyttöön.

Leena tunnisti Johannan nimimerkin ja piirrostyylin, ja naurahti: “Johanna, sä oot kyllä melkoinen pimu, kun tuollaisia ehdottelet... ei tuo torni ole yhtään tuhmempi idea!” Raijakin nauroi niin, että hänen rintansa hytkyivät. Johanna lopulta tunnusti idean olevan hänen, mutta halusi pysyä anonyyminä, koska pelkäsi vanhempien tuomitsevan – muistissa Jokioisten potkut ja kesätyön aikaiset sepitykset.

Työharjoittelun jatko

Marsin lopulla Johannan harjoittelua jatkettiin vielä kuukaudella, koska Roope ja kopiointiteknikot halusivat niin. Koko aprillin Oili mökötti osaston nurkassa niputtaen käytettyjä kansioita, joita hän lahjoitti leikkikouluihin – tehtävä, joka ei kuulunut postitusteknikoille. Oili haluaisi näkyvyyttä ja pomomaista mainetta, mutta samalla kadehtii Johannaa, joka on yhtä lailla näkyvä, kun jakelee paketteja eri osastoille.

Työharjoittelun päättyminen

Johannan harjoittelu päättyi Majn alussa, kun Work Market Institute ei enää jaksanut odottaa palkkatukipäätöstä. Oili Lehmusvuori oli todennäköisesti jarruttanut päätöstä, vaikka ulospäin kehui Johannaa viimeisenä työpäivänä. Johanna sai kuitenkin kiitosta työterapeutilta: hän oli käyttäytynyt juuri niin kuin työpaikalla kuuluu. Hän jäi avoimesti työttömäksi, mutta työkyvyttömyyseläke turvaa rahantulon. Muutaman kerran vuodessa hänen pitää täyttää Insurance Cashin nettilomake funktiorajoitteestaan. Tämä on kova paikka mutta on pakko alistua tai muuten rahahanat menevät kiinni.

Työkyvyttömyyseläke ja pässin paperit

Kerran vuodessa Johannan pitää käydä lääkärissä, jotta eläke jatkuisi.

Isä auttaa nettilomakkeiden täyttämässä, joissa Johannan pitää kuvata itsensä funktiorajoitteiseksi – esimerkiksi ettei osaisi tehdä voileipiä.

Todellisuudessa Johanna osaa, mutta ei viitsi. Hän kutsuu hakemusta kotona pässin papereiden anomukseksi. Hän ei kuitenkaan ole pässi, vaan laiskuuttaan antaa sellaisen kuvan.

Voileipä- ja cappuccinorituaalit

Johanna syö voileipää vain, jos isä tekee sen. Äiti yrittää toppuutella, ettei passaisi liikaa.

Pikkusisko sen sijaan kokkaa mielellään ja tekee itselleen Touhulan akan voileipiä. Hänestä voisi tulla keittiömestari, ellei olisi valinnut robottiohjelmointia.

Johanna tapaa istahtaa kahvipöytään ja hihkaista: "Anna cappuccinoo!"

Kun kahvi valmistuu, hän julistaa: "Nyt on kollektiivisen cappuccinon aika." Äiti naurahtaa: "Ihanko ihan kommunisti cappuccinoo!" Isä lisää leikillään: "Äitis on pyykillä ja isäs on tulossa antamaan sitä soroppii!" Joskus Anna kehottaa lapsiaan syömään kunnolla sanoen: "Syökää nyt lapset, isä on humalassa!", tähän Antti: "Äitis oli humalassa, kun sinut sai, nonniin!"

Pulliainen-Bulle-tapauksen varjo

Kotona Johannan örinät lisääntyivät, kun media yhä jauhaa Raimo Pulliaisen nälkälakosta Kuusamon poliisilaitoksen edustalla vaatien terroristeja tilille.

Uutiset luovat taustalle levottoman tunnelman, vaikka Johannan oma elämä jatkuu kotona cappuccinon ja voileipien parissa.

Palkkatukijärjestelmän hitaus kuvastaa, kuinka byrokratia voi jarruttaa nuorten työelämään pääsyä, vaikka teknologia voisi automatisoida päätökset. Varsinkin Hämeessä byrokratia on erityisen hidas mutta sehän ei ole mitään uutta, kuten Anna tapaa vitsailla.

Työkyvyttömyyseläkehakemukset ovat kuin analogisia reliikkejä – tulevaisuudessa ne voisivat olla tekoälyn arvioimia, mutta Johanna elää vielä paperisen pässin papereiden maailmassa.

Cappuccinohetket ja perheen huumori kertovat, että teknologia ei poista arjen rituaaleja: kahvikone voi olla älykäs, mutta yhdessä nauraminen tekee hetkestä merkityksellisen.

Jaana-Marin kokkausinto rinnastuu robottiohjelmointiin – molemmat ovat luovia tapoja rakentaa tulevaisuutta, joko keittiössä tai koodissa.

Johannan ensimmäinen takkipuhelin

Johanna osti Andersen Mobile 1611 takkipuhelimen kytkeykauppana Comgulf in liittymällä yhdellä eurolla.

Comgulf on Euroopan halvimpia teleoperaattoreita, juuret skandinaavisessa Comviqissa.

Takkipuhelimessa on sisäänrakennettu multimediakamera rinnan korkeudella, sanelukone tekstiviesteille ja ohjauspaneeli povitaskussa. Ohjauspaneelissa on mikrofoni, nappikuulokeliitäntä ja pieni näyttöruutu viesteille.

Harjoitusviestin paniikki

Illalla Johanna testasi sanelutoimintoa; *Mie rakastan Joonasta...* Teksti vääristyi muotoon; Mie rakastan Jonoaa... ja vahingossa viesti lähti äidin numeroon, jonka hän oli jo ehtinyt tallettaa numerolistaan.

Heti huomattuaan mokaan, hän ryntäsi vanhempien makuuhuoneeseen ja poisti viestin äidin takkipuhelimesta ennen kuin tämä ehti lukea. Onneksi äidin takkipuhelin roikkui parisängyn tolpassa ja äiskä oli jo peiton alla.

Anna epäili, että tytär oli itse lähettänyt jotain älytöntä, mutta tämä selitti naama punaisena sen olleen tosi tuhma mainosviesti.

Antti ei jaksanut huolestua, mutta Annaa ärsytti ukon piittaamattomuus. Mikä vittua sitä ukkoa oikein vaivaa, kun ei enää välitä vanhimman tyttärensä mokista, ajatteli Anna samalla, kun katsoi tyhjää takkipuhelimen viestimappia.

Johanna helpottui, mutta samalla häntä kiihotti ajatus, että salaisuus olisi voinut paljastua. Hän mietti, että ehkä äiti olisi jopa auttanut ottamaan yhteyttä Joonakseen, joka on jo minun Facebook-kaverilistallani, pohti Johanna. Ihan hyvin äiti olisi voinut aloittaa valistustyön, ettei serkun kanssa kannata mennä yhteen koska silloin olisi inestien vaara, ajattelee Johanna huoneessaan.

Johanna ei uskalla chatilla hehkeän serkun kanssa suuren ikäeron takia, mutta muistaa aina suosikkiserkkujen syntymäpäivät. Joonaksen synttärei on 23 Augustia. Hän haaveilee sydänmerkin lähettämisestä, mutta ujous estää.

Joonaksen puhelinnumero ei ole hänen matkapuhelimessaan, koska aiemmin tämä oli liian nuori – nyt Johanna vatuloi, että serkku olisi jo laillista lihaa. Sitten tulee ajatus, että millainen eurokarju mahtaa pikku Jamesista kehittyä. Sitä Johanna ei uskalla edes ajatella, sillä vielä James on vauva.

Meikäläinen ei todellakaan halua tulla pedofiiliksi, ajatteli Johanna ja örähti, kun oma ajatus toi paska tapauksen mieleen.

Yöllä Johanna näki unen, jossa hän asui Joonaksen kanssa Vattulan kartanossa ja löysi kellarista sääriluun. Hän heräsi hiestä märkänä ja kirjoitti unen muistiin, jotta voisi myöhemmin käyttää sitä kertomuksissaan.

Uni kuvastaa hänen hartaiden toiveidensa ja pelkojensa sekoittumista: rakkauden kaipuu ja menneisyyden varjot. Ehkä unen sääriluu tarkoittanee, että hän voisi grillata kylkiluita Joonaksen kanssa, ajatteli hän.

Sukukokous

Juulin lopulla järjestettiin Kivisten ensimmäinen sukukokous Hotel Rogussa, Tallinnan eteläpuolella.

Antti, Anna ja Johanna osallistuivat sukukokoukseen. He menivät Helsinkiin, josta Tallinki metrolla, joka on vaivattomampi kuin katamaraani. Johanna olisi halunnut mennä katamaraanilla, mutta vanhemmat olivat kyllästyneet könyämään katamaraaneilla.

Hanko–Paldiski tunnel

Muutama vuosi sitten aloitettiin valtava moottoritie- ja junaratatunnelin rakentaminen Hangosta Paldiskiin. Päätös oli vaikea: Suomen ympäristöministeri Olli Jussila erosi protestiksi, mutta elinkeinoelämä vaati hanketta. Myös liittovaltio oli hyväksynyt tunneli hankeen.

Viron parlamentissa päätös oli helpompi, mikä kuvastaa maiden erilaista suhtautumista infrastruktuurihankkeisiin.

Tunnelista on tarkoitus tulla Euroopan pohjoisen liikenteen solmukohta, jossa kulkevat sekä Hyperloop-kapseli että tavarajunat.

Hotel Rogu Mustamägi

Kiviset yöpyivät Hotel Rogussa, joka on rakennettu betonipötkyistä, tarkoituksella näyttämään tukeilta.

Mustamäen kaupunginosassa Neuvostoliiton aikaiset kerrostalot on aikoja sitten purettu ja tilalle rakennettu rahvaanomaisia turistihoteleja. Alueen maine on parantunut: piraattimarkkinoita ei ole ollut enää vuosiin.

Viihderobotin konsertti

Hotellin ravintolassa esiintyi viihderobotti, joka soitti suomalais-ugrilaisia klassikoita ja lauloi metallisella äänellä viroksi ja suomeksi.

Ohjelmoijana oli Viron tunnettu muusikko Willu Köppäri, mikä sai Johannan muistamaan Södertäljessä ostamansa samannimisen lukulaitelehti. Johanna pohti, voisiko Köppärillä olla yhteyksiä The JT -konserniin, joka hallitsee nuorisokulttuurin julkaisuja. Ehkä The JT onkin virolainen, ajatteli hän.

Sukukokous

Sukukokouksen puheenjohtajana toimii Ville Kivinen, joka kysyi, haluaisiko joku aloittaa sukututkimuksen. Vernerin kertoi jo tutkineensa, mutta suvussa on valtavasti haaroja ja satoja tuhansia Kivisiä.

Hän oli päätynyt 2800-luvun alkuun, jossa esiintyy mystinen Kalle Kivinen Otanmäestä, naimisissa Maria-Katariina Waliczekin kanssa. Toinen sukuhaara liittyy Otto Kiviseen, Brandzers Hofin kiinteistöyönjohtajaan Vattulassa.

Vernerin epäilee suvun olevan lähtöisin Inkerinmaalta, mutta ruotsinkieliset arkistot vaikeuttavat tutkimusta, sillä jostain kummasta syystä suvun kantaisat ovat kirjoittaneet päiväkirjat ruotsiksi, sanoi Vernerin Hotel Rogun konferenssisalissa pidellen paperikääröjä kädessään.

Hän kirosi entiset perussuomalaiset, jotka olivat poistaneet koulujen pakkoruotsin – nyt kielitaidon puute hankaloittaa sukututkimusta.

Kun kummisetä mainitsi Inkerinmaan, Johanna oli vähällä päästää örähdyksen. Hän pidätteli örinää, ettei äiti alkaisi saarnata örinöistä, mutta sisäisesti hän örisi hiljaa. Kuulosti ihan kuin hän röyhtäilisi. Heti sukokokouksen jälkeen Johanna meni hotelliin taakse ja päästi ilmoille kunnan örinät. Tuntemattomat katsoivat kummissaan, kun kaunis vaaleatukkainen tyttö örisi betonihotellin takana – kuin outo performanssi, jossa henkilökohtainen tunne purkautui.

Tallinnan ostosretki

Vana Tallinn on jyrätty ja tilalle nousseet pilvenpiirtäjät, joista melkein näkee Helsinkiin. Vanhan Tallinnan tilalle on kasvanut uusi Tallinna. Virossa on päätetty purkaa kaikki vanha uuden tieltä, kun taas Suomessa ja muualla päin Eurooppaa vanha kaupunki on säästetty tuleville sukupolville ja uusi keskusta rakennettu viereen.

Satamassa kohoaa valtava punametallinen Gabriella Market, jossa Kiviset tekivät viimeiset ostokset ennen paluuta pohjoiseen.

Mukaan lähti purkillisia virolaisia hanhenmaksapalleroita, ukrainalaisia viinejä ja Kalev Ellie's Special -suklaata sekä paljon muuta pursuavaa, kuten Johanna tapaa kutsua makeisia.

Metro vie heidät takaisin Helsinkiin, jossa auto odottaa parkkihallissa.

Augustista lähtien Johannan pitää käydä kerran kuussa Work Market Institutessa työterapeutin luona. Työpaikkoja on niukasti, sillä hänen spesiaalikoulutustansa ei anna meriittejä konttorihommiin. On vaikea todistaa, että osaa robottiohjelmointia ilman todistuksia. Taannoisen robotti peruskurssitodistus on arvoltaan vessapaperia, kun siinä on merkintä funktiorajotteista.

Työterapeutti ei tiedä, että kunnan palkkatukipäätöksen jarruttaja oli Oili Lehmusvuori. Jos tietäisi, niin ehkä voisi haastaa rykijän johonkin instanssiin, pohtii Johanna.

Johanna pohtii, että jos totuus paljastuisi, liittovaltion työmarkkinavirasto voisi puuttua asiaan – mutta Oili pysyy petollisesti kulissien takana.

Johanna käy kerran kuussa tervehtimässä työkavereitaan, sillä Raija uhkaa painostaa, jos hän ei ilmesty. Raija jopa uhkaa tulla Johannan kotiin Siivekkääntielle, jos tämä ei näyttäytyisi.

Roope pitää peukkuja, että palkkatuki järjestyisi ja Johanna palaisi osastolle.

Oili sen sijaan pakenee heti, kun Johanna astuu sisään – kurkkuaan repien ja vältellen kohtaamista.

Augustissa Johanna esitteli uutta Andersen Mobile 1611 takkipuhelintansa kopiointiteknikoille. Raijalla suu lokahti auki: "Mitä vittua, tuollainen kätsy takkipuhelin!" Hän ihmetteli, miten työtön voi ostaa kapitaaliostoksia. Johanna sähähti: "Äss, tää on vaan tämmönen yhen euron kytkeykauppa, halapahan tää!" Raija nauroi: "Heh, sullahan on kaiken maailman kultaiset kädenpuristukset ja pelit, voi mahoton sun kanssas!" Tämä hetki paljasti, että Johanna osaa puolustaa itseään ja kääntää tilanteen huumoriksi, ainakin toistaiseksi.

Syksyllä Jaana-Mari sai töitä Binaari Elektroniikka Oy:stä, aivan kävelymatkan päässä lapsuudenkodista.

Heti työpaikan saatuaan hän alkoi etsiä asuntoa ja löysi lopulta kaksion Käräjälästä, matkakeskuksen välittömästä läheisyydestä.

Asunto on talon päädyssä, näkymät kolmeen ilmansuuntaan: Rautatiepuistoon, Käräjäläntielle ja junaratasillalle.

Lähistöllä on kumifirma, vihannesvarasto ja useita pikkufirmoja – tyypillinen pienteollisuusalue, jossa arki ja työ kietoutuvat yhteen.

Jaana-Mari pystyi ostamaan asumisoikeusasunnon ilman lainaa, sillä hän on asunut ilmaiseksi kotona ja saanut perintörahoja ukilta ja mummolta.

Johanna ja Jaana-Mari ovat kirjaimellisesti syntyneet kultalusikka suussa – heidän ei ole tarvinnut ponnistella taloudellisesti samalla tavalla kuin monien muiden.

Asuntokaupan hän teki isän kanssa, jotta nuorimmainen ei tulisi kusetetuksi. Taloyhtiön hallituksen puheenjohtaja on Antin työkaveri Laila Kilauttaja, jonka kyläluonne herättää epäluuloja.

Alapuolella asuu Veijo Harjuvirta, yläpuolella Doris Reinikainen.

Vastapäätä ovea asuu vanha rouva Lea Länsiö, jonka herttaisuus sai Antin sydämen läikähtämään – vaikka Jaana-Mari epäili tämän olevan raggaripimu.

Yläpuolella, Reinikaista vastapäätä, asuu Mia Reinola, jolla on mielenterveysongelmia, joka paukuttelee pattereita.

Alapuolella, Lean alla, asuu Markus Antikainen, jolla on kaksi lampaankokoista kuparinväristä viihderobottia.

Doriksen ikkunoissa ei ole verhoja, mikä sai Annan vitsailemaan, että äiti ei välitä tyttärensä ikkunoista. Anna itse virkkasi metallisiin verhoihin pitsireunukset.

Anna ja Antti päättivät säilyttää nuorimmaisen huoneen ennallaan, jotta tämä voisi palata yöpymään milloin tahansa, jos hassu mörkö alkaisi kummitella. Tuskinpa hän mörköjä pelkäisi, sillä hän on kuullut liiankin monta kertaa isosiskon örinöitä.

Johanna kokee kateutta, kun pikkusisko etenee nopeammin: työpaikka, asunto, itsenäisyys. Johannan haikeus liittyy äidin perinteiseen ajatukseen, että lintu lentää pesästä – muutto olisi iso askel, mutta hän ei tiedä pärjäisikö ilman työtä.

Jaana-Mari puolestaan kokee, että elämä on järjestymässä: hyväpalkkainen työ, hieno kaksio, ja vain ukko puuttuu.

Muuttobileet

Syksyn aikana Jaana-Mari järjesti kavereidensa kanssa muuttobileet. Hän ilmoitti naapureille etukäteen, että hänen puoleltaan voi kuulua kovaäänistä musiikkia – osoitus vastuullisuudesta ja halusta tulla toimeen uudessa yhteisössä.

Johannan iltaiset örinät

Nyt kun pikkusiskon huone on tyhjiään, isosisko voi öristä enemmän omassa huoneessaan.

Silti hän yrittää pidätellä örinöitään, sillä ne kantautuvat vanhempien makuuhuoneeseen.

Hän ei kykene kertomaan örinöiden syytä – ei halua laittaa paskasanoja suuhunsa.

Sukukokous oli piinallinen, kun kummisetä herätti nukkuvan karhun paska nimellä.

Jeesus Kivisen konfirmaatio

Alkukesällä 1998 Jeesus Kivisen konfirmaatio oli Lexuksen kirkossa. Tämä kiihottaa Johannaa, kun suosikki serkku ripittäytyi samassa kirkossa eikä osaa aavistaakaan millaisia perhe tapahtumia tullaan järjestämään samassa kirkossa...

Anna ja Antti osallistuivat, mutta Johanna pysyi kotona, sillä ujous ja lemmementunteet estivät häntä. Hän katsoi tilaisuuden suoraa nettilähetystä Kivinen areenalta, kuvattuna Kaarlon ja osittain Antin toimesta. Frida ei oikein kykene filmata, kun koko ajan suu käy ihan solkenaan.

Johanna kiihottui nähdessään serkkunsa valkoisessa kaavussa alttarilla, ja muisteli omaa rippijuhlaansa sekä vanhoja ihastuksiaan. Mitähän mahtanee kuulua Matille ja Monnille, pohti hän samalla, kun istui huoneessaan tietokoneen ääressä katsoen rippijuhlaa Lexuksen kirkosta. Hän haaveili, että jos olisi itse kuvannut tilaisuutta, olisi zoomannut paljastavasti serkkupoikaansa.

Rippikahvit omenapuiden alla

Tilaisuuden jälkeen sukulaiset kokoontuivat Kaarlon ja Fridan takapihalle, Uuskartanontie 9.

Jeesus esitteli napalävistystään: pieni LED-lamppu, joka vilkuttaa punaista valoa kehon lämpöenergialla. Sukulaiset kauhistuivat, mutta Johanna tietokoneensa ääressä koki kiihottavaa uteliaisuutta ja teki mieli koettaa sormella serkkunsa napalävistystä.

Antti vitsaili, että poika muistuttaa liikennevaloa, ja Kaarlo varoitti, ettei muniin saa pistellä reikiä tai tulee mätämuna.

Johanna huomasi, että hänen kielteinen asenteensa lävistyksiin muuttui – hän jopa unelmoi tatuoinneista, joissa olisi serkkujen nimet. Joskus iltaisin sängyssä hän kirjoittelee suosikki serkkujen nimiä navan viereen ja sitten unelmoi, jos yöllä kuolisi ja sitten aamulla vanhemmille paljastuisi suuri salaisuus.

Jeesus Kivinen on rauhallinen kotipoika, muttei tätä parane jättää yksin kotiin pitkäksi aikaa koska silloin poika voi järjestää ties millaisia seksijuhlia, kuten puhelias Frida on monesti läpättänyt Annalle. Muuten poika on oikea kotipoika ja pikkuinen, joksi Kaarlo ja Frida tätä kutsuvat.

Jaana-Marikaan ei osallistunut serkkunsa rippijuhlaan koska asuu omassa asunnossa eikä muutenkaan ole kiinnostunut Jeesusten tekemisistä; pikku Jeesuksen sekä ison Jeesus Kristuksen. Uskonnotilaisuudet ei Jaana-Maria vähempää voisi kiinnostaa, kuten hän on monesti asian ilmaissut. Jeesus-serkkua hän tapaa kutsua ipanaksi, vaikka ipana on kasvanut jätkeksi. Mieluummin hän on Senadan kanssa rassaamassa tietokoneita sekä viihderobotteja.

Vuonna 2990 oli Jaana-Marin konfirmaatio Hämelehdon kirkossa, jolloin isosisko oli kuvannut suoraa nettilähetystä kirkon lehteriltä muiden rippilasten omaisten kanssa. Jos nyt olisin filmaamassa serkkuani, niin todennäköisesti zoomailisin paljastavasti ihastustani, ajattelee Johanna. Häntä kiihottaa ajatuskin, että jollain tavalla ihastus paljastuisi.

Ukin ja mummin hautajaisissakin minua kovasti halutti zoomailla miespuolisia serkkujani, ajattelee Johanna samalla, kun kieli pitkällä katsoo suoraa nettilähetystä Lexuksen kirkosta.

Jeesuksen rippijuhlan aikana Lexuksen kirkossa Antin ja Vernerin tekoälyrannekkeisiin ilmestyi kummallinen lähtölaskentaa muistuttava numerosarja, joka sitten muuttui kysymysmerkeiksi ja katosi. Sitten lähtölaskenta numerot alkoivat juosta Annan ja Astan älyrannekkeessa. Hekin ihmettelivät moista, ehkä kirkon ulkopuolella joku ilmastopakolaisuori pelleilee elektronisten laitteiden kanssa, pohti Anna.

Jeesuksen napalävistys on tehty virallisella Piercing-tekniikalla, joksi lävistysteknikkoja tätä nykyään kutsutaan. Ateljee on Forssan keskustassa, Arkadian-käytävällä.

Talo on uuden keskustan ensimmäinen kauppakortteli, paljon ennen kauppakeskus Öhmania. Arkadian-käytävän varrella oli vuosikymmenen vaihteeseen asti ruokakauppa K Direct, joka sitten muutti Ylicityn kauppakeskukselle osuuskunnallisen Coop Huom! suurmyymälän viereen, samaan rakennuspihtoon. Ruokakaupan entisissä tiloissa on huonekalukauppa Kelpo kaluste, jonka vieressä on lävistys- ja tatuointistudio, jossa Kaarlo käytti poikaansa, ettei tämä itse tekisi vaarallisia lävistyksiä.

Huonekalukaupan toisella puolella, Torikadun puolella, on yhden euron myymälä Kama & Nippeli, jossa on vaikka mitä pikkukrääsää tosi halvalla. Torikadun ja Pimunkadun kulmauksessa on automatisoitu Arkadian kioski, jossa Johanna käy joka sunnuntai tankkaamassa kainuulaisen iltapäivälukulaitelehden. Juhlapyhien läheisyydessä on monesti käynyt niin, ettei kioskin lukulaitelataamislaitteessa ole uusinta kainuulaista Itäma lukulaitelehteä, jolloin Johanna kiukuttelee, ettei ne juuttaannäköiset kusiturkit ollut päivittänyt lukulaitelataamislaitetta.

Arkadian kioskin kulman takana, Pimunkadun puolella, on kiinalaisravintola *Golden Shower*, itämainen ruokakauppa *Ahmed Ahne's Food*, Elektroniikkatalo, musiikkikauppa *Musa Moije* sekä Röllin apteekki, joka myy ihmisten- ja eläinten lääkkeitä. Apteekin tiloissa on myös viihderobotti romuttamo, jonne voi myydä vanhan viihderobotin, josta saa hyvästi fyrkkaa.

Röllin apteekki sijaitsee Pimunkadun ja Röllinkadun kulmauksessa. Röllinkadun länsipäässä on Loimijoki, jonka varrella menee Itäinen pitkäkatu. Röllinkadun ja Itäinen pitkäkadun kulmauksessa on Europowerin konttorikompleksi, jonne Johanna kaipaa takaisin eikä tiedä, ettei Pertta ole enää Europowerin palkkalistoilla. Hän on kokopäiväisesti makeismyyjänä Zumilan Candy Landissa.

Röllinkadun ja Jätkäkadun kulmauksessa on katollinen kirkko, jonka edustalla seisoo muinaisen ulkoministeri Timo Soinin näköispatsas koska äijä oli kivenkova katollinen. Kirkkoa vastapäätä, Jätkäkadun varrella, on hyvin varustettu viinimyymälä Järjestelmäyhtiö.

Arkadian-käytävälle pääsee Torikadulta, Röllinkadulta sekä Pimunkadulta. Röllinkadun puolella on matkatoimisto West, jossa Oili Lehmusvuori on joskus muinoin ollut töissä ja siitä tämä tapaa usein leuhkia, että on työnsä vuoksi kiertänyt maailmaa. Tokkopa siinä on mitään perää.

Matkatoimiston vieressä, katollisen kirkon alapuolella, on parturiliike Kampa & Saksi. Jätkäkadun ja Röllinkadun eteläkulmauksessa on tyhjä rakentamaton tontti, joka toimii parkkipaikkana. Edellisen vuosikymmenen puoliväliin asti siinä oli vanha huoltoasema, jonka tiloissa oli rihkamakauppa.

Arkadian-käytävän eteläistä ulko-ovea vastapäätä, Röllinkadun toisella puolella, on citykeskustapuolueen paikalliskonttori.

Kainuussa ilmestyy Kainari aviisin lisäksi kaksi iltapäivälukulaitelehteä, Iltama-aviisi sekä Iltama lukulaite, joista viimeksi mainitun Johanna tapaa useimmiten ostaa. Jos se ei olisi valittavissa, niin silloin hän valitsee ensin mainitun.

Kainari aviisi on Kainuun Sanomien manttelinperijä, joka on digitalisoitu lukulaitelehdeksi sekä nimeä kansainvälistetty.

Iltama lukulaitteen rikostoimittaja on nuori James Palmén, jota Johanna ei vielä ole hiffannut mutta noin kahdentoista vuoden kuluttua tulee fanittaa jostain syystä tätä ruskeasiilitukkaista jätäkää...

Romano Radio

Pohjois-Euroopassa aloitti julkisen palvelun Romano Radio, osa EBU:ta.

Kanava tarjoaa modernia romanimusiikkia, uutisia ja informaatiota romanikielellä.

Johanna kuunteli muutaman kerran ennakoluulottomasti, mutta ei ymmärtänyt kieltä – ainoat sanat, jotka jäivät mieleen, olivat *Hapenia hassa*. Isä arveli sen tarkoittavan heinien varastamista, kuultuaan veljeltään.

Mökkimuisto Paraisten Hammassiltalahdesta

Juhannuksena 1990 Verner, Sebastian Plomeros ja Antti joivat viinaa mökillä.

Johanna auttoi kummisetää ja Sebastiania nousemaan vaarallista rinnettä takaisin mökille.

Anna talutti miestään ja pelkäsi, että tämä alkaisi humalassa kertoa rasistisia mustalaisvitsejä Sebastianille.

Onneksi tilanne raukesi, ja seuraavana päivänä Verner ja Sebastian kehuivat Johannaa huolenpidosta. Anna ilahtui: tyttärellä ei ole rasistisia kujeita, vaikka kotona tämä joskus kertoo kovia mustalaisvitsejä vanhempiensa seurassa. Nuorimmainen puolestaan kertoo mielellään stereotyyppisiä afrikkalaisvitsejä tunnetusta n-kirjaimella alkavasta sanasta, että kuinka n-kirjaimella alkava afrikkalainen saadaan aloilleen; laitetaan tarranauhaa kattoon.

Kesälomamatkalla vuonna 1991 eräällä taukopaikalla Jaana-Mari imitoi mustalaismannen kävelytyyliä hokien "Mie tuun kattooooon! Elä oo jäykkäää!". Onneksi kyseisellä taukopaikalla ei ollut romaneja.

Antilla ja Annalla on vahvoja ennakoluuloja romaneista, jopa rasismien puolelle meneviä.

He pelkäävät romaneja, uskoen vanhoihin tarinoihin laserleikkureista saappaissa ja lapsista hameiden alla.

Johanna kutsuu Sebastiania kiltiksi mustalaiseksi, mutta isä vitsailee, että mustalainen on aina mustalainen, vaikka voissa paistettaisiin, tokkopa kilttejä onkaan.

Anna stressaantuu, kun ukko humalassa laukoo tällaisia vitsejä. Onneksi pitkään aikaan kumpikaan ei ole juopotellut, eikä mökillä ole käyty, kun omistus siirtyi Vernerille ja Astalle eli ei ole enää yhtä neutraali, vaikka kaikki sukulaiset olisivat yhä sinne tervetulleita.

Anna ja Antti ujostelevat Olli-Kari Jussilaa, joka opiskelee sosiaaliteknikoksi – liian hieno titteli heidän mielestään eli osaakohan olla herrojen ja narrien seurassa, kuten Antti tapaa sanoa

Tämä paljastaa sukupolvien välisen kuilun: nuoremmat hakevat uusia rooleja ja koulutusta, vanhemmat kokevat ne vieraiksi.

Johanna kuuntelee Romano Radiota silloin tällöin, toivoen oppivansa jotain. Ei koskaan voi tietää, jos yhtäkkiä ymmärtäisi, kuten hän tapaa sanoa.

Yksin kotona hän sanelee kertomuksiaan tietokoneen saneluohjelma Word Talkilla, joka vuosi vuodelta paranee. Myös Johannan kertomukset ovat tulleet paljon paremmiksi kuin silloin hyvinvointialueen potkujen aikaan.

Romano Radiossa tasatunnein kuuluu englanninkieliset Echo News -uutiset aivan kuten kaikilla kuillakin EBU:n radiokanavilla.

Johanna ärsyyntyy, että romanikielisellet radiolle löytyi taajuus, mutta kaupalliselle Radio Poolialle ei. Myös kaupallinen Radio Poolia aloitti samoihin aikoihin.

Hän kutsuu Pooliaa leikillään ihmisten radioksi ja chattailee sen Blue Zoo -chatissa, testaten kertomustensa hahmojen nimiä eri nimimerkeillä. Kuunnella hän pystyy ainoastaan netin välityksellä.

Ahvenanmaan matka

Kiviset matkustivat Turusta Långnäsiin Viking Linen Jet Alandia -katamaraanilla.

He yöpyivät Maarianhaminan eteläpuolella, Hotel Ålandissa, saarimaakunnan korkeimmassa hotellissa.

Maarianhaminasta on tullut metropoli, jossa osa rakennuksista on rakennettu maan alle, jotta luonto säilyisi, sillä ahvenanmaalaisetkaan eivät ole mitään päsejä.

Ahvenanmaan itsehallinto ja sen laajentuminen kuvastavat, kuinka maakunnat saavat enemmän valtaa verotuksessa ja hallinnossa.

Mustalan suomalaislähiön halpamarkkinoilla Anna osti Ahvenanmaan lipunväriset pitsiverhot, Johanna löysi kauan etsimänsä Willy Oakin musiikki-USB-kalikan, ja Antti hankki vihreät verryttelyhousut, joissa on sisäänrakennettu MP3-soitin ja sykemittari.

Verryttelyhousujen selässä lukee: *Vihervassari on Pop! – Rödgrön röra är Pop*, mikä huvitti Anttia, sillä muinaiset poliittiset haukkumasanat on nykyään käännetty huumoriksi.

Ahvenanmaalta he palasivat manner-Suomeen ja Pohjanmaalle. Anna halusi tervehtiä isosisko Siiriä. Joka kerta, kun hän mainitsee siskonsa nimen, niin silloin takkipuhelimen tekoäly aktivoituu; "Luulitko olevani Siiri? Olen Kuukeli, muinainen Google..." Kun Anna oli tästä kertonut siskolleen, niin tämä naurahi: "Mie oon aito Siiri enkä mikään kuukeli, HAHA!"

Pera Katainen sairastaa harvinaista robottisyndroomaa, dementiaa muistuttavaa hajamielisyyttä. Netin vaihtoehtosivustot arvelevat syyksi elektromagneettista säteilyä ja langattomia tukiasemia, mutta virallinen tutkimus ei halua vahvistaa tätä.

Pera on touhunnut paljon viihderobottien parissa ja altistunut säteilylle. Hän ei muista edes vaimonsa nimeä, vaan kutsuu tätä *siritykseksi*.

Muutama vuosi sitten Siiri ja Pera Katainen menivät kaikessa hiljaisuudessa naimisiin. He eivät halunneet hirveää häähässäkkää. Laihialaisena miehenä Pera pelkäsi hääkustannusten nousevan pilviin. Häiden aikaan muisti vielä pelasi, mutta vähitellen alkoi pätkiä.

Nyt Pera ei edes muista mikä tahtoo pätkiä vai pätkiikö hänellä ylipäätään joku.

Hän keksi laihialaisen lämpöpumpun vanhasta palosammuttimesta – Siiri epäilee, että tämäkin idea liittyy taudinkuvaan. Pera viettää välillä aikaa psykiatrisen sairaalan vuodeosastolla, jotta Siiri saisi levätä.

Robottisyndrooma on esimerkki siitä, kuinka teknologian sivuvaikutuksia ei haluta tutkia – pelkona takapakkia kehitykselle.

Siiriltä leikattiin anaalinsuukasvain, ja peräsuoli jouduttiin ompelemaan umpeen.

Hänellä on nyt avannepussi.

Kesähelteillä avannepussista on hajuhaittoja, mutta Siiri jatkaa puutarhanhoitoa sisukkaasti, vaikka huoli miehestä painaa. Hän tapaa tyhjentää avannepussin kukkapenkkiin lannoitteeksi, jolloin naurahtaa "Tässä kukille hieman Pascalia!"

Onneksi aikuiset lapset, Pate ja Neea auttavat viikoittain.

Neea on raskaana, ja lapsesta tulee poika. Pate työskentelee taksikuskina Yandex-kyytipalvelussa, joka on nykyään sisäsiisti eikä vakoile.

Kesti monta vuosikymmentä, kun Yandexista tuli sisäsiisti eikä se enää ketään vakoile eikä sille ole mitään syytäkään, sillä yrityksellä ei ole minkäänlaisia suhteita Venäjän valtiojohtoon.

Avannepussi ja lämpöpumppu kertovat, että arkinen elämä jatkuu, vaikka teknologia ja sairaudet muokkaavat arkea.

City-Johanna ei viihdy maaseudulla, vaikka robottiverstaassa olisi mielenkiintoisia koneita – hän ei halua ohjelmoida kylässä. Riitti mainiosti silloin 2982, kun Siirin luona hän sujautti sauvamagneetin äidin takataskuun. Tätä hän tapaa usein ajatella ja tuntee vahvaa häpeää.

Parin päivän kuluttua Kiviset menivät Vattulaan tervehtimään Elisabethia. Anna viihtyi siskonsa luona pitempäänkin mutta citytyttärellä ei oikein aika kulu laihialaisella maaseudulla.

Johanna viihtyy paremmin Vattulassa, jossa Kiviset viettivät viikon Camping Ratasmyllyssä.

Kaupunkiympäristö ja sen virikkeet sopivat Johannalle paremmin kuin Laihian hiljaisuus.

Johannan kaupunkimieltymys korostaa hänen identiteettiään city-Johannana – hän hakee virikkeitä ja teknologiaa, ei hiljaista maaseutua.

Keväällä Elisabeth muutti palvelutalo Elliin koska hänen terveydentilansa on heikentynyt eikä enää jaksanut asua omassa vesitorni yksiossaan. Joka toinen päivä hän on ollut sairaalassa.

Lukumattomia kertoja hän on tapellut kenkiensä kanssa, kun ne tahtovat hangata ja kaasuremmit irtoilla, kun ei enää jaksaa niitä kiinnittää kunnolla.

Eräänä kevätpäivänä, vähän ennen palvelutaloon muuttoa, häneltä paloi käämit ja vetäisi itseään nokkaan niin, että veri tirskahti ja samassa Eeka tuli annostelevaan vanhan äitimuorin lääkkeet ja naurahti: "Haha, annoit sie itelles turpiin?", johon Elisabeth tuhahti: "Lärvi umpeen, poeka!"

Eekasta on tullut Elisabethin henkireikä, joka lopulta järjesti tälle paikan palvelutalolta koska äitimuorin kaitseminen alkaa käydä työlääksi ja hänellä itselläänkin terveys alkaa reistailla.

Eekalle on tullut rasitusastma. Eeka on päivittäin käynyt äidilleen lukemassa ääneen Kainari aviisia.

Elisabeth ei enää jaksaa pidellä lukulaitetehteä hyppysissään, kun heti kädet väsyvät.

Avustajarobottia hän ei suostu hankkia, sillä sellaiset hänen mielestään ovat herrojen kotkotuksia ja ennen kaikkea syntisiä.

Palvelutalo Elli

Rakennus on punaisista metallikuutioista vuorattu ja sijaitsee Kampelan kadulla kaupungintalon ja poliisilaitoksen välissä.

Vastapäätä on laaja nurmikenttä, jonka ympärillä kulkevat Kalliokatu ja Peurasuon kaupunginosan kadut.

Palvelutalon nimen taustalla on Elli Yrjölä, kaupungin perustajan pojan ystävä, jonka mukaan palvelutalo nimettiin. Käytävien seinillä on Elli Yrjölän muotokuvia, jotka muistuttavat Vattulan ensimmäisistä asukkaista ja sen perustajista. Sinänsä Elli ei perustanut Vattulaa vaan hän oli monta vuotta kaupungin perustajan pojan paras ystävä, kunnes tämä kohtasi suuren rakkauden ja ystävyys kariutui Ellin kotkotuksiin. Kaupungin perustajan poika oli Jim-Adolf Brandzer, jolle Ellin ystävyys menetys oli kova paikka, vaikka Jim-Adolf oli naimisissa serkkunsa Ulrikan kanssa. Palvelutalon seinillä on myös kuvia Jim-Adolfista ja Ulrikasta sekä Ellistä ja hänen aviomiehestänsä.

Elisabethin tarina

Elisabeth omistaa yhä entisen asuntonsa vanhassa vesitornissa, kaupungintalon länsipuolella.

Hän pitää asunnon psykologisista syistä – tunne, että koti on olemassa.

Tavarat, jotka eivät mahtuneet palvelutaloon, varastoitiin vesitornin kellarikomeroon.

Vesitorni yksiön Eeka laittoi vuokralle, jotta Elisabeth saisi rahaa palvelutalon maksuihin – hänestä tuli eräänlainen bisnesmummeli, kuten Eeka vitsaili.

Vartiointirobotit

Palvelutalon käytävillä liikkuu telaketjuilla varustettuja vartiointirobotteja, joita Elisabeth pelkää. Kun hän tuhahtaa: "Meehän siitä senkin peltiromu kotkotus!", robotti alkaa lukea Isä meidän -rukousta Kainuun murteella rauhoittaakseen vanhuksen. Robotit on ohjelmoitu kristillisten sääntöjen mukaan, mikä tuo turvaa, kulttuurisen ja uskonnollisen sävyn. Asukkaat tunnistetaan ihonalaisesta mikrosirusta. Ulkopuolisilta robotti vaatii ID-kortin – jos korttia ei syötetä, se seuraa henkilöä ja toistaa vaatimusta niin kauan kuin tämä on rakennuksessa.

Viikon kuluttua Kiviset lähtivät kotimatalle. He ajoivat Forssaan yhtä soittoa koska reissussa rähjäntyy, kuten Annalla on tapana sanoa.

Johannan aamurutiini

Työttömänä Johanna herää aina kello yhdeksän, ei osaa nukkua pidempään. Kelloradio soi Rix DAB -taajuudella, ja hän pukee yöpaidan ylleen ennen kuin menee vanhempien seuraan. Hän on tottunut nukkumaan ilman paitaa, mutta ei kykene tulla aamiaispöytään rinnat paljaina kuten äiti. Äiti ja isä sen sijaan ovat usein pöydässä paidatta, mikä saa Johannan tuntemaan sekä ujoutta että kateutta äidin kyvystä olla yläosattomissa.

Cappuccino & Forssan aviisi

Aamucappuccinon jälkeen Johanna palaa sänkyyn lukemaan Forssa aviisi -lukulaitelehteä ja sanoo, että menee sammuttamaan unen. Lukeminen toimii hänelle sekä uutisten seuraamisena että keinona sammutella unta – puoliksi hereillä, puoliksi unessa. Forssan aviisissa ei juurikaan höpistä Pulliainen-Bulle tapauksesta koska aihe ei paljoakaan kiinnosta hämäläisiä.

Väärinkuuleminen

Tässä kerran Johanna kuuli keittiöstä vanhempien keskustelua Fridasta ja tämän harrastuksista. Sängyssä, lukulaitteen äärellä, Johanna tulkitsi sanat väärin, ja syntyi hassu väärinkuuleminen, joka sai hänet hymyilemään.

Anna sanoi: "Lukulaitelehessä on Fridan kuva." Johanna kuuli sen väärin, että olisi vitun kuva. Hän teki tekstihaun lukulaitteessa sanalla vittu, mutta mitään ei löytynyt. Kun Johanna meni keittiöön kysymään vanhemmiltaan, ettei löytänyt vitun kuvaa. Isä ja äiti olivat kuin ällikällä lyötyjä. Johanna sanoi "Äiti sanoi äsken, että lukulaitelehessä olisi vitun kuva..." vanhemmat purskahtivat nauruun.

Sitten Anna hiffasi: "Aaa, mie sanoin, että lukulaitelehessä on Fridan kuva eikä mikkään muu... Hyi sua, ei soa kuulla veärin!" Anttikin nauroi: "Tavallaan se pittääkin paikkansa, sehän on melekonen vittu koko akka!", johon Anna: "Hyi olokoon mitä kielen käyttö!" Tilanne päättyi perheen kikatteluun. Johanna palasi takaisin sänkyyn lukemaan lukulaitelehteä ja samalla sammutteli unta. Hän lukee tarkasti, mutta jos silmiin osuu paskauutisia Pulliainen-Bulle tapauksesta, hän päästää örähdyksen, niin hiljaa, ettei äiti kuulisi mutta aina vaan kuulee. Kun hän näkee Roberto Valerian kuvan, niin häntä alkaa kiihottaa, jonka hän peittää ajatuksella, että tuohan on kommmari tursake.

Tämä pieni hetki kuvastaa perheen arjen humoristisia sävyjä: kodin äänet sekoittuvat Johannan omaan mielikuvitusmaailmaan.

DAB-kelloradio ja lukulaitelehti kertovat, että teknologia on sulautunut arjen rutiineihin – uutiset ja musiikki virtaavat automaattisesti osaksi päivää.

Johannan ujous ja kateus paljastavat, että vaikka teknologia tuo mukavuutta, perheen sisäiset roolit ja tunteet pysyvät perinteisinä.

Lukemisen jälkeen hän menee aamupesulle ja pukeutuu päällysvaatteisiin. Huoneessaan hän hiljaisella äänellä sanelee kertomuksiaan tietokoneen saneluohjelmalle. Hän ei halua vanhempien kuulevan, sillä kertomukset perustuvat hänen omaan elämäänsä ja sukulaisten vaiheisiin, kuten Siirin, Volmarin ja Eekan avioeroihin. Kertomus on eräänlainen autofiktio. Hänen on pakko sekoittaa omaelämäkertaan fiktiivisiä asioita.

Johanna katsoo aamu kymmenen uutiset EBU24 tv-kanavalta. Uutiset ovat englanniksi ja esperantoksi.

Aamupäivän lähetyksissä keskitytään yön ja aamun tapahtumiin federaation tasolla, eikä Pulliainen-Bulle tapausta yleensä käsitellä yhteiseurooppalaisissa lähetyksissä, ellei ohjelma satu olemaan Police-TV, jota Johanna ei enää uskalla katsoa.

Lukulaittelehdet ja saneluohjelmat tekevät Johannan arjesta teknologisesti rikasta, vaikka hän on työtön.

Esperanto-uutiset kertovat, että kansainvälinen kieli on saanut uuden roolin federaation tiedonvälityksessä.

Alkuillasta, kello 17 kansallisella TV2:lla pyörii suomenkielinen Uutisraportti, jonka jälkeen ohjelmavirta siirtyy ruotsinkieliseen TV Nyttiin ja sen jälkeen englanninkielisiin uutisiin. Tätä nykyään mediakentässä eri kielten uutiset soljuvat saumattomasti peräkkäin, ja tekoälypohjaiset käännökset mahdollistavat reaaliaikaisen seurannan kaikille katsojille.

Varttia vaille kuusi lähetyksessä on vuorossa lyhyet Kainuun kieliset uutiset, joiden uutistenlukija herättää Johannassa edelleen jännityksen tunteita. Hän miettii, että ehkä joku päivä tekoäly valitsee uutistenlukijoiden nimet sattumanvaraisesti, jolloin Inkeri Tekeleen kaltaiset nimet eivät enää häiritsisi ketään. Nytkin, kun hän näkee, että uutisvuorossa on Inkeri Tekele, hän vaihtaa kanavaa melkein automaattisesti – aivan kuin televisio osaisi aistia hänen reaktionsa ja ehdottaisi uutta sisältöä juuri hänen tunteidensa perusteella. Jopa muinaiset vuokralaiset, kuten Inkeri Ankeinen, palautuvat hetkessä mieleen, mutta tulevaisuuden neuroverkko-ohjelmat ehkä auttavat unohtamaan epämiellyttävät muistot, vatuloi Johanna.

Aamupäivän tv-uutisten jälkeen Johanna suuntaa lyhyelle kävelylenkille keskikaupungille.

Johanna menee autolla keskustaan, sillä mukavuus painaa vaakakupissa enemmän kuin ekologisuus. Hän kävelee kaupungin hiljaisilla kaduilla, missä tekoälyvalvonta pitää huolta turvallisuudesta. Kun Johanna kohtaa vartiointi- ja turvayritys S-L Safety'n tarrat liikkeiden ikkunoissa ja ovissa, hän antaa oman digitaalisen vastalauseensa: älykäs järjestelmä huomaa, että mainostarra on tuhottu ja lähettää signaalin yrityksen tekoälypohjaiselle huoltoyksikölle. Johanna toivoo, että jonain päivänä liikkeiden omistajat havainnoisivat tekoälyn avulla, että juuri tämä firma herättää kiukkua ja kenties vaihtaisivat turvallisuuspalvelun käyttäjäystävällisempään. Kaikki muut tarrat ja kilpailijoiden tarrat hän jättää rauhaan – tekoäly tunnistaa hänen valintansa ja tallentaa ne mahdollisiin käyttäjäprofileihin. Jos liikkeen edustalla on älykkäitä valvontakameroita tai ihmisjoukko, hän jättää toimintansa sikseen – tulevaisuudessa tekoäly tunnistaa kasvot, eleet ja aiomukset, joten varovaisuus on tarpeen. Hän kuulee melkein korvissaan vartiointitekniikoiden automaattiset palautteet, kun järjestelmä raportoi revityistä tarroista. Erityisesti viivakooditarrat ovat hänen tähtäimessään, sillä niiden tuhoaminen aiheuttaa turhaa vaivaa S-L Safety'n huolto-drooneille. Johanna uskoo, että jopa tällaiset pienet kapinalliset eleet huomioidaan datavirroissa – ja ehkä niistäkin syntyy uusia tapoja vaikuttaa kaupunkien arkeen ja vartiointifirmojen valintaan.

Useimmiten hänen reittinsä kulkee Rantakatua pitkin, mutta joskus hän suuntaa kauppakeskus Öhmanin taakse, Maria Allun puistoon, jonka ympäristöä kehitetään yhä älykkäämmäksi ja yhteisöllisemmäksi kohtaamispaikaksi.

Siellä on paljon marjapensaita sekä valkoinen simpukan muotoinen puhujankoroke, jossa vuonna 2991 oli Nova demokratio puolueen vaalitulaisuus.

Puolueen taru alkaa olla lopussa, sillä Jaana Vaksi ja Berit Kallela kyllästyivät poliittiseen sirkukseen, kun muut puolueet syrjivät heidän puolueettansa ja vertasivat sitä Basic Finns ja Basic European puolueisiin. Nova demokratio puolueen viimeiseksi puoluejohtajaksi jäi Vilho Viivinen mutta tältä puuttuu karisma. Puolue on konkurssin partaalla.

Puolueen raunioille ollaan kaavailemassa uutta Suomidemokraatit puoluetta, joka ihailee jo lakkautettua Basic Finns puoluetta.

Maria Allun puiston länsipuolella, lähellä Pimunkatua on kolmionmuotoinen mökki, jonka historia ei ole Johannalle valjennut. Ilmeisesti jokin pienyhdistys pitää mökissä, vatului Johanna samalla, kun kävelee mökin ohitse.

Vastikään Rixum-alueella on aloitettu Sunerin päivätoiminta-spesiaalikoulurakennuksen rakennustyöt. Talosta tulee nelikerroksinen ja tullaan nimeämään Voimalataloksi, koska siitä tulee voiman ja ideoitten keskittymä. Voimalatalo valmistunee joskus 3000-luvun alussa, jolloin Daily Activity ja spesiaalikoulu keskitetään saman katon alle.

Samalla perus- ja lukiokoulujen tiloihin tulee lisätiloja normaalirajoitteisten luokille. Pyritään päästä eroon sanoissa normaali, erityis-, ja spesiaali. Siitä tulee vaikeaa, kun nämä käsitteet ovat pinttyneet ihmismieliin. Mieluummin voisi kutsua ei-funktiirajoitteisia normaalirajoitteisiksi ei toisin päin, kuten NFY yhdistys yrittää sivistää valtaväestöä.

Johanna ei ole enää vuosiin käynyt NFY-yhdistyksen tupailloissa, kun on kyllästynyt funktiorajoitteisten pärstiin. Jo spesiaalikouluajat olivat hänelle liikaa, vaikka koulussa hänellä oli rajuja rakastumisia funksiin. Sitä hän itsekin ihmettelee, että taisi seura yrittää tehdä kaltaisekseen eikä osaa aavistaakaan mitä tuleman pitää...

Johanna tapaa myös kävellä pitkin Käräjälän pikku katuja sekä kyseisen kaupunginosan ympäri. Joskus hän on käynyt pikkusiskon asunnon oven takana katsomassa, että kaikki on okei. Tietenkin päiväsaikaan sisko on töissä. Johanna toivoo hartaasti, että hän itsekin saisi pian töitä, mielellään tutulta postitusosastolta.

Johanna tapaa myös katsoa matkakeskuksen uudistamistöitä; bussiterminaalia rakennetaan sekä junaratasiltaa levennetään, jotta sillalla pystyisi kulkemaan samaan aikaan kaksi luotijunaa.

Matkakeskuksen kohdalla, junaratasillalle menee kävelyrampit, joiden yläpuolella on pieni asemakahvila sekä European Railways yhtiön lipputoimisto. Maan päällä, asemarakennuksen länsipuolella on Junagrilli, joka on saanut uudet tilat entisen kohdalla. Upouusi punainen harjakattoinen parakkimainen grillikioskipömpeli. Asemarakennuksen itäpuolella oleva makasiinilaituri, jota Johanna itse mielessään kutsui natsilaituriksi, on äskettäin purettu. Paikalle ollaan rakentamassa suurta bussiterminaalia.

Ratakadun ja Sahurinkadun välissä oleva kumifirma on purettu ja tilalle tulee piskuinen puistikko. Kumifirma on muuttanut vähän matkan päähän, vihannesvaraston taakse, lähemmäksi Käräjälän tietä. Lisäksi Käräjälän tieltä tullaan ohjaamaan liikenne Elviksenkadulle, joka yhdistetään Ratakatuun kumifirman entisen tontin läpi. Kumifirman itäpuolella olevat rakennukset tullaan purkamaan. Tilalle tulee bussivarikko. Sahurinkatu tullaan pilkkomaan niin, että uuden puistikon kohdalla oleva katuosuus muuttuu pihakaduksi. Elviksenkatu jakaa Sahurinkadun kahteen osaan; itäinen osa jatkuu Käräjälän pienteollisuusalueelle, jossa on muun muassa liittovaltion suojatyöpaikka Socialhall, Forssan energian omistama biokaasuhuoltamo sekä kunnankeskusvarasto.

Johanna tapaa kävellä Käräjälän tietä päästä päähän. Tie alkaa Pimunkadulta ja päättyy jäähallin kiertoliittymään, jossa tie liittyy Uusi Tammelan tiehen.

Käräjäläntien puolivälissä, keskellä pienteollisuusaluetta, on Käräjälän halli niminen vanha urheiluhalli, jossa on yhä Forssan tennisklubi. Katutasossa on automaattigrilli, Punaisen ristin second-hand sekä antiikkimyymälä. Antiikkimyymälän tiloissa on muutama vuosikymmen sitten ollut jäätelötehdas. Punaisen ristin tiloissa on ollut huoltoasema.

Viereisessä korttelissa on lukkofirma Laaksotammi Locks, jonka edustalla Johanna katsoo haukan katsein, ettei vain firma tee yhteystyötä S-L Safetyn kanssa. Jos tekisi, niin silloin hän vandalisoisi yrityksen kylttejä, jos niissä olisi vartiointifirman logo. Onneksi näin ei ole, sillä lukkofirman tilat on ympäröity korkealla verkkoaidalla, mutta päiväsaikaan aidatun alueen portit ovat auki. Lukkofirman vieressä on toinen kumifirma. Johanna ei käsitä, että kuinka kaksi kumifirmaa voi menestyä näin lähekkäin. Hän pohtii myös, että mitä vittua nämä kumifirmat oikein markkinoivat, kun nykyautoissa on umpikumirenkaat. Tosin umpikumikin kuluu, pohtii Johanna.

Samassa korttelissa kumifirman ja lukkofirman kanssa on maalikauppa Eije's Paint, josta Johannalle muistuu mieleen taannoinen ongelma ajaa kotipihaan, kun Siivekkääntie kolmessa tehtiin remonttia ja Eije's Paintin pakettiautot olivat pysäköity huolimattomasti niin, että oli vaikea peruuttaa Kivisten autotallin edustalta kadulle. Muutaman kerran Johanna oli vilautellut keskisormea firman maalaajateknikolle, kunnes äiti huomasi keskisormen näyttelyt ja nuhteli tyttärtään. Hän myös nuhteli ukkoaan, kun tämä ei välitä tyttärensä lapsellisuuksista.

Joku aika sitten Nukkun perhe möi talonsa koska heistä kumpikaan ei käy töissä. Viime aikoina Kukka on entisestään laiskistunut niin, ettei jaksa edes pimeänä leikata tukkia. Tuukka valittaa kipeää lonkkaansa ja on onnistunut keplotella ennenaikaiseläkkeelle. Lonkkavika ei estä häntä käymästä ostoksilla Loimaan Torpilla. Talosta muuttaessa Tuukka oli sanonut Antille, että taloon muuttaa oikea invalidi, jolloin Antti ajatteli itsemielessään, että sepä oli rehellisesti sanottu eli Tuukka on valeinvalidi, ajatteli hän. Tätä hän ei tietenkään sano ääneen koska Nukkun perheessä on kytköksiä isoveljen akan perheeseen.

Nukkun perheen talon osti liikuntarajoitteinen Raili Lehtola sekä hänen avomiehensä Suffeli. Raili istuu täysautomaattisessa pyörätuolissa pahan leijulauta onnettomuuden jälkeen. Hänellä on hopeanvärinen Roll farmariauto. Raili on tukevahko risutukkainen nuorinainen, kun taas Suffeli on ruipelomainen jätkän hujoppi. Heillä on kaksi murrosikäistä pojankoltiaista sekä lampaan kokoinen ruosteenruskea viihderobotti, jonka selkämyksessä on musta läiskä.

Nukkun perhe osti asumisoikeusasunnon Hämeenlehdon kaupunginosasta, joka on osoitteessa Kaulintie 1. Katutasossa on Fastfood Emma, jonka yhteydessä on korttelikapakka.

Lounaskävelyllä Johanna tapaa usein kävellä Käräjälän ympäri. Käräjälän tieltä hän kääntyy oikealle, Uusi Tammelan tielle. Tien toisella puolella on keltatiilinen Niina Luotolan lukio, jossa Jaana-Mari on opiskellut.

Tien yli menee lukion kävelysilta Käräjälän puolelle, jossa on muutama lukiorakennus sekä insinööritalo, jossa on aikaisemmin ollut insinöörialanfirmoja. Nytemmin talossa on oppilasasuntola. Samassa korttelissa on joskus muinoin ollut Forssan meijeri, joka on lakkautettu kannattamattomana koska nykyihmiset juovat enimmäkseen kaurajuomaa.

Tilalle rakennettiin Niina Luotolan lukion rakennuksia, joista yhdessä on lukion lisäksi hierojanaprapaatti. Naprapaatista Johanna saa hassun assosiaation; *tisseissä näprää*. Tämä sanonta on iskostunut hänen mieleensä vanhasta juhannusfilmauksesta ukinmökillä Paraisissa, jolloin Kaarlo oli tanssiessa näprännyt Astan tissejä, jolloin tämä oli naurahtanut: "Mitäs Kaarlo näprää tissiliiveissä?"

Uusi Tammelan tien ja Hirvisuonkadun risteyksessä on St1 huoltoasema.

Käräjälän puolella Hirvisuonkatu jatkuu Myllärinkatuna, joka päättyy Käräjälän pienteollisuusalueen perälle, jossa on Socialhallin toimitilat.

Johanna pelkää Socialhallia kuin koronaa nyt, kun on työtön työnhakija, ettei vain Work Market Institute passittaisi meikä mandoliinia tuonne ajattelee Johanna samalla, kun talsii Myllärinkatua kohti Socialhallia.

Käräjälän eteläpuolella on omakotialue, jota ollaan kulttuurimerkitsemässä koska talot ovat 1950-luvulta eli osa Forssan nykyhistoriaa. Johanna ei jaksa ymmärtää, että miksi taloja pitää kulttuuri merkitä, sillä taloitan on rakennettu käyttötarkoituksiin eikä museokaluiksi.

Lähinnä Jaana-Marin asuntoa on samankokoisia pissinkeltaisia kivitaloja, joiden keskellä keltainen puutalo, jossa on retkeilykoti *Yellow House*.

St1:n länsipuolella on Hirvisuon kaupunginosan pohjoiset korttelit, jossa on rivissä muutama kerrostalo ja sitten tulee kaupungintalo, jota vastapäätä Uusi Tammelan tien pohjoispuolella on Puolalan koulu, joka tullaan muutaman vuoden kuluttua purkaa, jotta Forssa-Loimaa korkeakoulu voisi laajentua.

Johanna käy kerran kuussa tervehtimässä työkavereitaan, osin Raijan painostuksesta. Roope kertoo, että osastopäällikkö on vaihtunut: Allu Leppänen on tullut Yrjö Läänesalun tilalle ja suhtautuu myönteisesti Johannan palkkatukeen. Oili Lehmusvuori reagoi kielteisesti, rykien ja puistellen päätään – hän pelkää, että nukkuva karhu herätetään.

Torin ja kirjaston kierros

Adjutantintorilla romaninainen myy kultaisia korvarenkaita, mutta Johanna ei luota eikä osta – äidinmaidossa imetty mustalaisfobia vaikuttaa. Romaniniaisella on käytössä punainen asuntovaunu, jossa on kioskiluukku. Johanna kuitenkin katsahtaa, jos siellä olisi jotain jännää ja halpaa. Sitten hän jatkaa kävelylenkkiään lasitetulle kävelykadulle, joka on tehty Jätkänskadulle. Lasitettu osuus on torin ja Öhmanin kauppakeskuksen välissä. Hän kävelee kävelykadun lasitettua osuutta päästä päähän ja pohjoispäädyssä tulee ulos. Sitten piipahtaa pääkirjastossa.

Kirjastossa hän lukee Kainari aviisia ja Hima-kuvalukulaitelehteä. Nämä kaksi ovat ainoat kainuulaiset lukulaitelehdet mutta kainuulaisia romaanilukulaitteita on enemmän.

Hän tarkistaa Global Unionin tiedotushyllyä ja joskus ottaa ilmaisen Afrikan ja Euroopan karttalaitteen mukaansa, josta voi olla hyötyä kertomuksia väsätessä.

Kartassa näkyvä Inkerinmaa saa hänet örähtämään – alueen nimi on hänelle paskaneminen, vaikka itseasiassa tykkää kovasti tästä suomensukuisesta kansasta mutta harmi vaan, kun inkeriläisillä ei ollut mielikuvitusta nimetä aluettaan järkevämällä nimellä, ajattelee örisevä Johanna.

Kotona netissä

Johanna surffaa afrikkalaisilla sivustoilla ja chattailee Radio Poolian Blue Zoo -chatissa. Afrikkalaisilla sivuilla lukee englanniksi ja esperantoksi eli Johannalle se ei ole ongelma. Radio Poolia on pääosin englanninkielinen radioasema.

Blue Zoo chatissa hän käyttää peitenimeä *Jill-Arthur*, joka pohjautuu hänen autofiktioonsa.

Chatissa hän kohtaa nimimerkkejä kuten *Castlron*, *Blackbird* sekä *JV*.

Castlron hokee meksikolaisdiktattori Arthur Hilanderin iskulauseita *Hola Arthur*, *Una victoria consagrada* heti, kun Jill-Arthur kirjautui chatiin.

Johanna ensimmäiseksi kertoo aurinkoisia terveisiä Forssasta, joka näyttää huvittavan muun muassa Castlronia, joka pian teki Jill-Arthur pilasivuston, jonne kokosi kaikki Jill-Arthurin chat-repliikit.

Johanna tulosti pilasivun, jotta saisi lisää matskua kertomuksiinsa.

Jill-Arthur autofiktiossa

Jill-Arthur on Johannan alter ego: sukupuoli käännetty pääläelleen ja väittää asuvansa ökykartanossa. Totta kai hän mainostaa chatissa kertomustaan, jotta saisi palautetta. Harmi vaan, kun monet chattilaiset löysivät kertomuksesta runsaasti kielioppivirheitä kuten esimerkiksi aikavirheitä sekä siinä hypitään paikasta toiseen. Kivinen areenan tekoäly ei kykene sitä oikaista.

Johannan Jill-Arthur kertomus kuvaa libyalaisperhettä, joka muuttaa Södertäljeen – Forssan ystäväkuntaan, jonka Johanna tuntee pintapuolisesti. Kertomuksessa esiintyy mystinen Köppäri aviisi sekä Kekolan kioski. Hän sepittää Södertäljeen kuvitteellisia kaupunginosia, joilla on vastine Forssassa. Härskit vitsit ja muistot inspiroivat häntä luomaan uusia tarinoita.

Radio Poolia

Johanna kuuntelee Netti-Pooliaa chattailemallaan. Hän toivoo, että asema tulisi Suomen maaverkkoon, kuten se on jo Skandinaviassa. Muutaman kerran myös vanhemmat kuuntelevat Netti-Pooliaa ja ihastuivat radioaseman laatikon salaisuus kilpailuun, jossa pitää arvata mikä esine on laatikossa. Aikaisemmin vastaavia kilpailuja oli Radio Three Town-Radio Hämeen Tuplatunnissa mutta ohjelma on äskettäin lakkautettu, jotta EBU:n Hämeen kainuulaiset toimittajia voitaisiin kouluttaa tulevaisuuden radiotekniikkaa varten. Tätä Anna ja Antti eivät ymmärrä. Taisi hämäläiset kusettaa Kainuun kielistä toimitusta, kuten Antti tapaa sanoa.

Johannaa todella risoo, kun Suomen mediaministeri Martin Susisalo vastustaa uusia kaupallisia radioasemia Suomen DAB-verkossa. Lohdullista, että Radio Poolia kuuluu edes netissä, ajattelee Johanna.

Annaa todella vituttaa ukkonsa laiskuus komentaa vanhinta tytärtään olla örisemättä. Kun hän menee olohuoneeseen kehottamaan miestänsä nuhdella tyttöä, niin silloin tämä pyörähtää pyörivässä nojatuolissa ja sanoo käheällä kurkkuäänellään: "Toki it's My Wife, toki it's my wife!", johon Anna: "Ukko vaan tuhissee, nonniin!"

Pian Johanna sai selville Castironin kotisivulta, että tämän oikea nimi on Veronica Ruuth joka tapaa käydä joka kesä keskieurooppalaisella Joy Isle rockfestarilla.

Joy Isle rockfestivaali on Garmisch Partenkirchenin ulkopuolella, etelä-Saksassa, Bayerissa. Usein chatissa Castlron keskustelee muiden kanssa, että menevätkö he Joy Isleen ensi kesällä.

Global-valuutan synty

Vuonna 2998 perustettiin Euroopan ja Afrikan yhteinen valuuttaliitto. Uusi valuutta on nimeltään Global, joka korvaa eurot ja afrot vuonna 3002.

Kaikki osavaltiot eivät heti liity: Suomi, Saksa, Alankomaat ja monet itäiset osavaltiot jäävät ulkopuolelle. Koko Afrikassa globalit alkavat kilistä vuonna 3002.

Karjala jatkaa euroilla, mutta hyötyy vapaakauppa-alueesta.

Keskuspankki sijoitettiin Marbellaan, koska se on lähellä Afrikkaa ja suurempi kuin Gibraltar.

Suomen senaattori Yrjö Perala kannattaa globalia, mutta ei uskalla järjestää parlamentaarista äänestystä koska hallituksen tukipuolueet The Greens ja Left Party vastustavat Global Unionia ja rahaliittoa, mikä tekee päätöksestä riskialttiin. Todennäköisesti Suomessa tullaan järjestämään riskialtis kansanäänestys.

Vastustus on vaarallista, sillä se yhdistää vihervasemmiston ja äärioikeiston – nukkuva karhu herätetään.

Skandinaviassa senaattori Patrik Småsko oli rohkeampi: hän järjesti parlamentaarisen äänestyksen ja päätti ottaa globalin käyttöön vuoden 3002 alussa.

Brexitin jälkeinen Eurooppa

Iso-Britannia hajosi: Skotlanti itsenäistyi, Pohjois-Irlanti liittyi Irlantiin, Wales ja Englanti itsenäistyivät. Lopulta kaikki palasivat Euroopan Unioniin, joka muuttui liittovaltioksi. Gibraltar kuuluu nykyään Espanjalle.

Johanna haluaisi, että Suomikin liittyisi globaliin mutta hän on vain pieni ratas isossa koneistossa. Hän on poliittisesti liberaali, mutta yksityiselämässä erittäin konservatiivinen ja vanhakantainen. Hän ärsyyntyy, kun Suomi jättäytyy uuden valuuttaliiton ulkopuolelle vastustajien vaatimien kansanäänestysten vuoksi.

Hän ihailee Patrik Småskon rohkeutta ja ajattelee, että tälle pitäisi pystyttää patsas jo eläessään.

Johanna pohtii muuttoa Skandinaviaan, mutta pitää sitä liian isona askeleena.

Hän unelmoi Tvåstadista, jossa hänen mystinen kaksoisolentonsa asuu, mutta epäilee pärjäävänsä ilman Kainuun murretta, jota Kiviset pitävät äidinkielenään.

Stenig Play & Jessica Stenig

Johanna katsoo usein Stenig Playtä, jossa vilahtaa myös Kivisten omakotitalo ja Jaana-Mari, jonka Stenigit olivat kuvanneet kesällä 2995 samaan aikaan, kun Kiviset olivat Skandinavian matkalla.

Johanna yrittää lähestyä Jessicaa sähköpostitse, mutta saa vain lyhyitä, kiireisiä vastauksia sekä peukutuksia.

Jessica vaikuttaa harvasanaiselta, mikä hämmentää Johannaa – ehkä samannäköisyys ujoittaa pimua, ajattelee Johanna.

Global-tunnusten piirtely

Kävelylenkeillä Johanna piirtää Global-valuutan tunnuksia lyhtypylväisiin ja kiipeilytelineisiin. Hän repii pois yhteisvaluutan vastustavia tarroja ja korvaa ne global valuuttatunnuksella; G-kirjain, jonka pystysuorassa halkaisee kaksi viivaa.

Musta vedenpitävä tussi on hänen *globalaus*-välineensä, ja lenkkejä hän kutsuu demokratiakävelyiksi. Hän kokee, että hänessä olisi politiikon ainesta, mutta pelkää paljastumisen seurauksia.

Vironmäenkoulu ja serkkupoika Jeesus

Koulun seinässä hän näkee töherryksen; *Nyt oon hankkinut tussin ja oon tosi cool terveisin Jeesus...* Johanna assosioi töherryksen serkkupoika Jeesukseen, joka käy yläasteella.

Ajatus serkusta aikamiehen kynnyksellä kiihottaa häntä – he molemmat tuhrivat julkisia paikkoja, kukin omalla tavallaan. Johanna ei kuitenkaan voi olla sataprosenttisen varma, että kyseessä on todella serkkupoika Jeesus, sillä tätä nykyään nimi on hyvin tavallinen. Vironmäenkoulussa saattaa hyvinkin käydä useita Jeesuksia, vatuloi Johanna.

Iso Kartano ja Ravebileet

Johanna kurkistaa vapaa-ajantalonsa ikkunasta, jossa on teini Rave. Hän koputtaa ikkunaan ja vilkuttaa ikkunan lähellä olevalle pojalle, mutta sitten säikähtää ja juoksee pois. Ajatus, että joku voisi käsittää hänet väärin, että hän olisi pedofiili, ajattelee hän. Jo ajatus aiheuttaa örähdyksen ja paniikin. Johanna öristen juoksee Keittäjänsäkadulle, joka on Vironmäen keskeisiä omakotikatuja.

Kadulla hän vilkaisee taakse ja huomaa Iso kartanon väen tulleen kuistille katsomaan outoa ikkunaan koputtajaa. Johanna juoksee pitkin Keittäjänsäkatua Ihrakadun risteykseen, josta kääntyy oikealle. Sitten hän hiljentää vauhtia, kun kovasti hengästyttää hyvä, ettei maitohapot tule ulos, ajattelee hän. Tässä kohti on tiukahko ylämäki, jonka hän rauhallisesti kävelee. Mäen yläpuolella on leikkikenttä, jonka takana on piskuihin Hotel Metso, jonka portailla on pronssileijonapystit.

Hotelli on Tapiolan kadun risteyksessä, jolloin hän kääntyy oikealle, Tapiolan kadulle. Kadun vasemmanpuoleinen osa päättyy Runkokummuntielle, jonka toisella puolella on K Kvantum Giant, Postcenter ja halpahinta tekstiilimyymälä Cellbes, joka on Coop Konsumin entisissä tiloissa.

Johanna talsii Tapiolan katua luoteeseen. Katu päättyy Puolikkaan tielle, jonka risteyksessä on Vironmäen hoitokeskus.

Johanna kääntyy seuraavassa risteyksessä vasemmalle, jolloin tulee sorapintaiselle pysäköintialueelle, jonka oikealla puolella on Vironmäen eläin- ja viihderobottikauppa. Johanna käveli parkkipaikan läpi Tasavuorentielle. Vastapäätä sorapintaista parkkipaikkaa on vastarakennettu omakotitalo. Johanna ei osaa edes aavistaa, että talossa asuu muuan Nino... Talon vasemmalla puolella, mäenharjalla on sokeainyhdistyksen talopitko. Hän kävelee sen ohi y-risteykseen. Oikeanpuoleinen haara menee Brandzerin kadulle. Hän talsii Brandzerin katua Uuskartanon kadulle, jossa asuu Kaarlo-setä.

Kaaron talo, Uuskartanon katu 9

Kaaron ja Fridan talo kiihottaa Johannaa – hän toivoo näkevänsä Jeesuksen mutta turha toivo. Ilmeisesti jätäkä istuu sisällä tietokoneensa ääressä tai sitten katsoo telkkaria, ajattelee hän. Johanna talsii Uuskartanon katua sen puoleen väliin, jolloin vasemmalla on kävelypolku korttelin läpi. Korttelissa, Kaaron talon vieressä, on leikkikenttä. Kadun reunalla on tiheä pensaikko ja pensaikossa oli 1970-luvun lopulla maja. Silloin ei vielä ollut Jeesus Kivistä, ajattelee hän. Puistikossa on marjapensaita, joissa serkkuset leikkivät 1970-luvun lopulla majaleikkijä. Nyt Johanna kuvittelee jatkavansa majaleikkijä Jeesuksen kanssa.

Sitten hän kävelee korttelin läpi Lähtelän kadulle, jonka toisella puolella on pienkerrostalo, jonne hän lapsena juoksi kalnapäätä karkuun. Hän menee talon taakse, jonka takana on Kivisten vanha talo, Vanha Tammelan tie 60. Hän muistaa Kivinen areenan filmauksen, jossa hän leikkii ilman paitaa – ajatus kiihottaa häntä. Tällä tavalla silloin 1970-luvulla oikaistiin, kun tulittiin Kaaron ja Fridan luota mutta nyt Johannalla ei olisi ollut mitään asiaa talojen takapihoille. Hän avaa entisen kotitalon rappukäytävän oven, jolloin kuuluu ison koiran haukahdus. Hän säikähtäneenä sulkee oven ja ottaa jalat alleen ja juoksee kohti Vanha Tammelan tietä ja sen toiselle puolelle, entisen paskamahan kaupan edustalle, jossa tällä hetkellä on tyhjä huoneisto. Antikvariaatti on äskettäin lopettanut.

Kävely jatkuu pitkin Vanha Tammelan tietä ja sitten Rauhalan tien ja Tasavuorentien kautta Vironmäen eläin- ja viihderobottikaupan edustalle.

Hän ohittaa hoitokeskuksen ja vanhat lukiospesiaalikoulun keltaiset parakit, jotka aiotaan muuttaa omakotitaloiksi.

Lopulta hän palaa Vanha Tammelan tielle ja näkee Vironmäenkoulun rugbykentän ja Hornetin punaiset poikamiesparakit – niiden takana on Siivekkäätie ja koti.

Jouluaaton tunnelma

Turun joulurauhan julistus televisioidaan EBU TV1:llä koko Eurooppaan, tekstit ja selostusäänet valittavissa.

Kiviset katsovat EBU TV Scandinavia -kanavalta suomalaisia kauneimpia joululauluja, konsertti Tvåstadin tuomiokirkosta. Anders ja Annki Stenig olivat vinkanneet Antille ja Annalle, että Skandinavian kansallisella EBU TV1:llä olisi suomenkielinen jouluohjelma heti Turun joulurauhan julistuksen jälkeen.

Kiviset pukevat päälleen datapuvut ja datakypärät, jotta tunnelma olisi kuin konserttisalissa.

Ikivanha Trollhättanin suomalainen kirkkokuoro laulaa esperantoksi, suomeksi ja skandinaviaksi – kielten sekoitus luo yhteiseurooppalaisen tunnelman. Ohjelman alussa kerrotaan, että Tvåstadin eteläinen puoli oli Trollhättan.

Kuoro laulaa suomeksi itse tekemän joululaulun nimeltä *Hempan parempi joululaulu*.

Talousrobotti ja jouluruoka

Keittiössä touhuu talousrobotti, Antin ennakkojoululahja Annalle. Tunnin kuluttua robotti kailottaa Kainuun murteella: "Ruoka o valamis!"

Ruoka maistuu kuin ihmisen tekemä – liittovaltion kuluttajavirasto on julistanut talousrobotin vuoden joululahjaksi.

Joulushow ja animaatiot

Jouluruoan jälkeen, kello 15, Kiviset sekä moni muukin perhe katsoo Naku Nankan joulushow: piirrosanimaatioita, joissa on muun muassa Joulupukin paja, viihderobotti Ferdinand ja hassu musikaali Tuhkakuppi-pimu ja hiiret. Show päättyy tuotantoyhtiö Tissilän uusimpien animaatioleffojen esittelyyn.

Naku Nankka Show'n jälkeen on lastenleffa *Osaatko viheltää Jessie?* Siitä Johannan ajatukset menevät kaksoisolento Jessica Stenigiin, jolle hän lähettää jouluterveiset – vastaus oli lyhyt ja ujo: *Tack, det samma!*

Jessica nimestä Johannalle tulee mieleen yläasteelta muuan Jesse Eskelinen, vahvoine silmämeikkeineen. Kouluaikaan Johannaa iljetti tämä normaaliluokalla ollut jätkä, joka silloin tällöin hassutteli Johannalle, kun tämä oli vakoilemassa serkkujaan. Jesse kävi serkkujen luokalla. Nyt Johanna alkaa lämmitä Jesseen mutta harmi vaan, kun on kadottanut kontaktin. Kardaaniitiellä, vastapäätä Brandia-Oja autokauppaa on konevuokraamo Eskelinen, josta Johannalle tulee Jesse mieleen.

Lahjojen jako

Kivisillä ei ole tapana käyttää joulupukin naamaria, kun lapset ovat jo aikuisia akkoja.

Johanna imitoi ukki Oskarin naurua: "Voe hyvä mahoton, ohhoh!" – perinne elää. Johannalla on tapana hokea kaikkea hauskaa, joka joskus on aiheuttanut naurua. Tämä voi tuntua jankutukselta eikä enää tunnu yhtään hauskalta.

Johanna avaa lahjansa viimeisenä, jottei tulisi jouluaattomasennusta. Hän saa modernin kommunikaatiopaketin: super-modeemi ja automaattinen säätöohjelma globalnetin valmisteluun. Uutta tietokonetta hän ei vielä saa, sillä pikkusisko ja Senada eivät vielä ole ihan valmis.

Jaana-Mari saa Andersen Mobilen takkipuhelimen – elektroniikkaa rakastavalle nuorimmaiselle täydellinen lahja.

Globalnet & YK

Internet on YK:n valvonnassa, puolueettomissa käsissä. Internet on jaettu maanosittain.

Eurooppalainen osa on nimellä Euronet, afrikkalainen netti on Afronet ja aasialainen netti on yksinkertaisesti Asianet. Amerikkalainen netti on Amernet. Näin yritetään pitää troijalaiset, virukset ja nettitrollit aisoissa mutta kyllä ne ovat kehittyneet niin paljon, että pääsevät eri maanosien netteihin.

Nyt kun Euroopan ja Afrikan federaatiot ovat muodostaneet Global Unionin, niinpä nettikin tullaan piakkoin yhdistämään Globalnetiksi.

Yhdistyneiden Kansakuntien pääsihteeri on intialainen Pripps Other, siilitukkainen ukkeli. Siilikampaus on vallan symboli.

Joulupäivän teknologiahetki

Jaana-Mari auttaa Johannaa kotipalvelimen päivityksessä.

Johanna osaa ohjelmoida robotteja vain Compusoftin Door -käyttöjärjestelmällä. Hänen koneessaan on yhä Door 95, vaikka uusin, olisi Door 98. Ensi vuonna lanseerataan Door ME ja Door 3000 – tulevaisuuden käyttöjärjestelmät.

Perinteet ja teknologia elävät rinnakkain: joulurauha ja robottikokit, ukin nauru ja datapuvut. Jopa Johannan jankutukset pysyvät ennallaan. Jouluna hän ei örisseyt koska silloin tiedotusvälineet eivät höpisseet paska tapauksesta.

Vuosi 2999

Anna ja Antti päättivät vihdoin lähteä Gran Canarialle, Playa del Inglésiin, koska siellä on eniten aurinkotunteja. Matkan he varasivat Tjärewingiltä, joka on vanha kunnon Tjäreborg ja Ving. Matkatoimiston lentoyhtiö on yhä Thomas Cook valtavine Airbus -koneineen.

Nykyiset Airbusit ovat ympäristöystävällisiä: pakokaasu sisältää vain vesihöyryä niin, että kaiken maailman Greta Thunbergitkin vinkuen lentäisivät, ajattelee nettikirjailija The JT istuessaan maailman ainoassa aikakoneessa, jonka tämän veli on rakentanut. Aika kone muistuttaa DeLorean urheiluautoa, tismalleen samanlainen kuin komedia trilogiassa Paluu tulevaisuuteen mutta ihan aikuisten oikeasti. Nyt joka tapauksessa nettikirjailija The JT istuu aikakone autossa tulevaisuuden Forssan Siivekkääntiellä, josta hänellä on näköyhteys Kivisten omakotitaloon. Vieressä on leikkikenttä.

Antti perusteli matkaa kotimaanmatkailuna, sillä Kanariahan kuuluu liittovaltion alueisiin. Tätä nykyään myös viereinen Afrikka on kotimaata Global Unionin ansiosta, ajattelee Antti. Antti rohkaisi Johannaa olla kotinaisena, kun ei kiinnosta auringonotto. Sinänsä hän olisi halunnut tyttärensä mukaan, jotta olisi voinut ihailla tämän uhkeita muotoja ja kookkaita rintoja mutta ongelmaksi olisi tullut akan läsnäolo eli olisi ollut vaikea pitää ihastus salassa.

Johanna jäi kotiin tarkkailemaan kukankasteluautomaattia ja odottamaan Work Market Instituten palkkatukipäätöstä. Työterapeutti Ragnar Virta neuvottelee kaupunginkanslian kanssa valtiollisesta tuesta.

Johanna ei ole innokas auringonottaja – hän kokee paljaana olemisen vaikeaksi ja ujostelee omaa kehoaan, läskirumba, You Know. Hän miettii, että joskus voisi totutella olemaan rinnat paljaina, jotta voisi lähteä etelän aurinkoon samalla, kun istuu vanhempiensa olohuoneessa pyörivässä ruskeassa nojatuolissa. Telkkarissa pauhaa koostekanava TV Kainuu.

TV Kainuussa pyörii parhaillaan nuorisokomediasarja Hanhenmaksapallerosoppa. Johannaa harmittaa, kun TV Kainuussa ei näytetä vuoden alussa alkanutta kainuulaista saippuasarja Salakkarit, joka pyörii vain Kainuussa TV Kolome kanavalla. Kanavaa ei voi katsoa maakunnan ulkopuolella. TV Kainuussa on muutama TV Kolomen ohjelma, muttei Salakkareita eikä peliohjelma Vexan spelit.

Johanna ei tiedä, että se mystinen The JT tarkkailee taloa. Hän on kylläkin monesti nähnyt DeLoreanin ajavan Siivekkääntietä ja hidastavan kuutosen kohdalla.

Kaarlon perhe Gran Canarian San Augustinissa

Kaarlo, Frida ja Jeesus majoittuivat Hotel Jennyssä.

Hotellin reseption yhteydessä on Jennyn korumyymälä, josta Jeesus osti piparmintulta tuoksuvan LED-rannenuhan. Häntä himotti, kun luki lukulaitteelta, että korut on tehnyt kauan sitten muuan Jenny T. Sukunimeä ei lue missään.

Illalla Kaarlo ja Frida istuvat yökerhossa kuunnellen espanjalaishittejä, kun Jeesus jäi huoneeseen lepäämään. Yksin huoneessa Jeesus kuulee möreän äänen kutsuvan häntä nimeltä.

Ääni kuulostaa Kainuun murteelta ja väittää olevansa Jim-Adolfin haamu, joka kehottaa häntä tekemään samoin kuin hän ja naini Johanna.

Katosta alkaa tippua valkoista jauhetta, ja ääni nauraa: "Nyt ootte Sannan jauhojengi! HAHHA!" Jeesus herää hiestä märkänä ja tajuaa nähneensä pahaa unta. Hän kirjaa unensa kirjoituslaitteelle, jotta voisi myöhemmin tehdä siitä kertomuksen. Hän pohtii unessa kuulemaansa kehoitusta naida Johanna. Kuka Johanna, onks se miun serkku? Ihana tyttö mutta vaikuttaa ujoilta, kun ei tullut miun konfirmaatiojuhlaan, ajattelee Jeesus. Hän on hieman ihastunut Johannaan, ehkä telepatiaa. Hän pohtii, miksei Johanna osallistunut hänen konfirmaatiooni – ehkä juuri ihastuksen takia, vatuloi Jeesus.

Kaarlo ja Frida eivät uskaltaneet jättää nuorimmaista yksin kotiin koska tämä voisi saada vaikka mitä hullua päähänsä. Hyvänä esimerkkinä on taannoinen esinahanlävistysyritys.

Kiviset tapasivat toisensa Inglésin keskustassa, Iskelmäbaarissa, joka on satoja vuosia vanha ja paikkaa on useita kertoja laajennettu. Iskelmäbaarissa on joka marraskuu erikoinen hologrammiesitys, jossa muinainen mäkiotko Matti Nykänen laulaa Häkkilintu biisin. Harva nykyihminen ei tiedä mitään Matti Nykäsestä ja sen vuoksi ennen hologrammiesitystä kerrotaan paikalla olioille, että äijä oli 1980-luvulla voittanut mäkihypystä monta kultamitalia.

Tätä nykyään Iskelmäbaari on oikea historiallinen viihdekeidas, jossa on nettikoppi, josta voi lähettää sähköpostia sekä soittaa videopuheluita.

Kaarlo lähetti lomaterveiset Ricolle ja Mikaelalle, jotka ovat jo muuttaneet kotoa. Silloin tällöin pikkuinen Jeesus kitisee, että haluaisi muuttaa omaan kämppään mutta vanhemmat eivät uskalla päästää pikkuista itsenäistymään. Ties millainen mieshuora pojasta tulisi, ajattelee Kaarlo.

Rico on jo naimisissa Saimi Bergströmin kanssa ja heillä on kaksi lasta; Julie ja Olli. Mikaelan ukko on meänmaalta kotoisin oleva Akseli. Heilläkin on kaksi lasta; Josefiina ja Jasseri.

Yhä Mikaela hurjistuu, kun hänelle vitsailee migreenistä.

Aluksi Saimi Bergström oli hyvin väkivaltainen mutta rauhoittui, kun appiukkokandi oli uhanut selkäsaunalla, jos vielä kerran tämä pahoinpitelisi poikaa. Se todella auttoi ja nyt Saimi on rauhallisempi. Saimi on ammatiltaan S-L Safety vartija ja työpaikka on Brandcarin pääportilla, jossa pitää tarkkailla, ettei työntekijät pölly työnantajan tavaroita. Silti tehtaalta lähes päivittäin katoaa työkaluja eväskasseissa, jopa voileipien välissä. Kaksi innokkainta työpaikkavarasta ovat Antti ja Anna, jotka oikein kilpailevat siitä, että mitä jännää he löytävät työpaikalta ja sitten kotona leuhkivat, että taas oli E-Storessa alennusmyynti.

Akseli on töissä optikkoliike Älysilmissä, jonka myymälä on Ylcityn Siba-talossa. Mikaela itse on vankikuljettaja, joka kuskaa konnia käräjäoikeuden ja poliisivankilan välillä. Vapaa-aikana hän harrastaa voimailulajeja ja käy Padelhallilla. Rico on lääkäriteknikkona Forssa-Jokioisten sairaalassa.

Myös Anna ja Antti lähettivät sähköpostia Iskelmäbaarin nettikopista, vaikka ilmaiseksi voisi lähettää takkipuhelimella.

He kertoivat tyttärelleen kuvaviestissä, että täällä on myös Kaarlon porukka. Heti kun Johanna oli tämän kuullut, niin silloin häntä alkoi kaduttaa, kun ei lähtenyt mukaan. Olisi ollut kiva nähdä Jeesus ranta-asussa, ajatteli Johanna. Tietenkään hän ei tätä sanonut ääneen tai muuten vanhemmat olisivat alkaneet kiusoitella, että onko tämä pamahtanut uskoon sekä alkanut höpistä serkun vonkaamisesta.

Seuraavana iltana, kun isä ja äiti olivat hotellin yökerhossa nauttimassa Sangriaa, niin huoneessa Jeesus oli lukemassa kainuulaista Iltama lukulaitetta, joita voi ladata Iskelmäbaarissa sekä rantabasaarissa. Yhtäkkiä hän kuuli möreän miesäänen kutsuvan häntä nimeltä. Hän kurkisti hotellihuoneen parvekkeelta, että kuka kutsuu, muttei nähnyt ketään. Sitten hän kuuli taas samanlaisen äänen aivan takaa, jolloin punertava iho meni kananlihalle, kun ääniä kuuluu, muttei näy mitään. Ääni sanoi selvällä Kainuun kielellä; *Elä pelekkaa Jesse, mie oon Jim-Adolfin haamu, joka on siun rakkaan serkkusi kaveri, joka on kovasti rakastunut suhun kuten miekin kauan, kauan sitten serkkuuni ja lopulta nain hänet, tee samoin kuin mie ja nai Johanna...* Jeesus ei uskaltanut olla yksin hotellihuoneessa ja ryntäsi isän ja äidin luokse yökerhoon ja kertoi, että huoneessa kummittelee. Kaarlo kysyi kummissaan: "Helevetti poika, joko oot ollu sen samperin minibaarin kimpussa?" johon poika piipitti:

"En oo, mutta nyt ois kyllä kunnon ryyppy paikallaan, kun Kainuun kielinen ääni höpissee Johannasta!" Frida sanoi otsarypyssä: "Et kai vaan oo vetänyt jottain vitun kammaa?", jolloin alkoi katosta tippua valkoista lumimaista jauhetta joka hetkessä, peitti koko perheen, jolloin möreä ääni sanoi: "Nyt ootte Sannan jauhojengi!" ja kuului aavemainen räkätys. Jeesus säpsähti hereille ja oli hiestä märkänä. Pian hän hoksasi nähneensä vain pahaa unta. Varmuuden vuoksi hän huhui Jim-Adolfia ja juuri silloin isä ja äiti tulivat ovesta sisään. Kaarlo kysyi kummissaan: "Mitä jäbä duunaa?" Jeesus kertoi kummallisesta unesta, jossa möreä ääni oli höpissyt serkkurakkaudesta sekä jostain Sannan jauhojengistä. Kaarlo ja Frida nauroivat persettään repien pojan mielikuvitukselle.

Jeesus kirjoitti heti unensa muistiin kirjoituslaitteeseen, ettei se unohtuisi. Ehkä siitä voisi värkättyä soman kertomuksen, ajatteli hän.

Hän ei tohtinut mainita Johannan nimeä koska on hieman ihastunut tähän, muttei tiedä, jos Johanna-serkku olisi se oikea. He eivät juuri koskaan tapaile. Monesti Jeesus on ihmetellyt, miksei Johanna osallistunut hänen konfirmaatiojuhlaansa. Ehkä ihastuksen tähden, kuten hän on asiaa vatuloinut eli arvannut naulan kantaan. Ehkä hänellä ja Johannalla on jonkinlainen telepaattinen yhteys. Jeesuksella on koulussa muutama namupala eli Johanna voi olla vara-akkana, ajattelee hän.

Unen ja kertomuksen rajalla

Johanna kuulee möreän äänen, joka puhuu serkkurakkaudesta ja kehottaa kuuntelemaan sydämen ääntä. Hän hätkähtää hereille, mutta kiihottuneena alkaa heti sanella unensa kertomukseen. Hän liioittelee tarinaa, jotta siihen tulisi yliluonnollinen ulottuvuus – näin unesta syntyy autofiktion polttoaine.

Päivittäin Johannan ajatukset kiertävät Jeesuksen, Mishan ja Joonaksen ympärillä, kuin mieli olisi mennyt pyörälle päästään.

Lukulaitekirjat inspiraation lähteenä

Illalla Johanna lukee lukulaitekirjoja, joista saa ideoita kertomuksiinsa.

Perinteisiä kirjoja hän ei jaksa selata – nykyihminen on laiskistunut, ja sivujen klikkaaminen on helpompaa.

Hänellä on paljon lukulaitekirjoja rästissä, mutta erityisesti The JT:n Tarinatorin tarinat kiehtovat.

Nimikirjaimet J ja T kiihottavat häntä, koska ne assosioituvat hänen omaan nimeensä ja serkkupoikiin.

Johanna tapaa vitsailla vanhemmilleen, että he ovat pikku ruipeloita ja uhkaa tulla ruipelomaan selkää. Äiti tuhahtaa, ettei selkää saa kopeloida, ettei luomet irtoaisi. Lähes päivittäin Johanna hokee samaa mantraa koska ensimmäisillä kertoina vanhemmat ovat nauraneet tälle ruipelointi pelleilylle. Isä saattaisi tosissaan ruipeloida Johannan alasti, muttei uskalla.

Kopiointitekniikoiden kanssa hän läpättää soopaa ja nauraa niin, että sylki valuu lattialle.

Työympäristössä räkättäminen ja pelleily rillit päässä vaikeuttaa rillirumbaa. Silmälaseista hänelle tulee mieleen pelleily ja sen vuoksi kotona ei oikein osaa olla rillit päässä.

Hänen poskensa ja reitensä ovat paksut, ja hänestä alkaa tulla *herkkuporsas* – nyky-Hämeen nimitys herkkusuulle.

Johanna ei jaksa lukea Kalevalaa eikä Odysseusta – ne tuntuvat sekavilta ja vanhakantaisilta, aivan kuten moni muukin nykyihminen.

Johannalle Kalevala tuo mieleen Vattulan kauppakeskuksen, jota on remontoitu ja josta liikkeet muuttavat pois. Sama juttu myös Forssan Öhman-talon kohdalla.

Kaupunkien keskustojen kauppakeskusten aika alkaa olla ohi, aivan kuten vanhojen eeposten lukemisen into. Ainoastaan Turun kauppakeskus Pohjola porskuttaa yhä koska sehän ihanteellisella paikalla aivan Turun matkakeskusta vastapäätä sekä onhan Turku sentään suurkaupunki.

Uusi eurooppalainen eepos *Die Beste Jahren*, suomeksi Parhaat vuodet, on mukana Tarinatorin tarinoissa ja tuntuu ajankohtaisemmalta. Sen on luonut anonyyminettikirjailija, joka aikakoneellaan levittelee kertomuskokoelmansa sisältöä ympäri Eurooppaa ja käy julkisissa vessoissa seinään kirjoittamassa kyrillisillä kirjaimilla mystisiä lyhenteitä.

Kaupunkimitteli

Vattulassa ja Forssassa järjestetään joka kesä leikkimielinen kaupunkimitteli. Siitä on tullut perinne, joka televisioidaan kansallisella TV4:llä.

Tämä yhdistää paikallisen kulttuurin ja valtakunnallisen näkyvyyden – arjen huumori ja kilpailu muuttuvat osaksi kansallista mediaa.

Unet ja yliluonnollisuus: Johannan mieli tuottaa tarinoita, joissa arki ja fantasia sekoittuvat. Unien tallentaminen ja muokkaaminen kertomuksiksi voi olla osa luovaa arkea.

Melkein joka toisella pohjoiseurooppalaisella on ylipaino-ongelmia. Eniten liikalihavuutta esiintyy Skandinaviassa ja toisena on Suomi. Karjalassa sentään ihmiset vielä kuntoilevat.

Valmistautuminen haastatteluun

Johanna käy äidin kanssa Ylicityn Coop Huom! suurmyymälässä ostamassa siistit työvaatteet: Valkoinen pitkähihainen alumiinipusero sekä siniset Biogas alumiinifarkut.

Lisäksi hän hankkii valkoiset korkokengät Poppilan kenkäkaupasta, jotta olisi edustava haastattelussa.

Hän ei saa varsinaista ansiopalkkaa, vaan toimii palkkatuella eräänlaisena aputyttönä, mikä ärsyttää Oiliä, joka kokee Johannan läsnäolon uhkana. Oili pelkää kuin koronaa, että siitä kainuulaisblondista tulisi osastopäälikkö.

Johanna ei viihdy vaatekaupoissa – ne haukotuttavat häntä heti. Sen sijaan hän rakastaa elektroniikkamyymälöitä.

Elektroniikkaketju Siba muutti joku aika sitten keskustan Isokadulta Ylicityn Siba-taloon, Loimijoen varrelle.

Johanna osti ensimmäisen multimediakameransa vuonna 1988 Sibasta ja nyt harkitsee kevyempää mallia, vaikka takkipuhelimessa on jo kamera.

Poppilan kauppakeskuksessa on muun muassa Gunwood's Cash, Elektro-Gigantti, jolla on myymälöitä ympäri Eurooppaa sekä Global Price – halpahalli, jonka nimi saa Johannan innostumaan global -valuutasta. Johanna fanittaa kaikkea, missä mainitaan sana global.

Global Price -myymälässä hän pitää peukaloita pystyssä, kuin rituaalina valuuttaliiton puolesta, vaikkei myymälän nimessä ole mitään tekemistä tulevan valuutan kanssa.

Kun hän näkee S-L Safetyn tarroja, hän nostaa keskisormen – kapinallinen ele tätä vartiointifirmaa vastaan. Kun hän näkee kilpailevia vartiointifirmoja, niin diskreetisti hän nostaa peukkua.

Global-symboliikka on hänelle enemmän kuin politiikka: se on henkilökohtainen intohimo ja identiteetin osa.

Työhönottohaastattelu: Johannan ensimmäinen askel kohti työelämää palkkatuen turvin. Tämä symboloi, että yhteiskunta yrittää integroida työttömiä funktiorajoitteisia arkeen.

Kauppakeskusten muutos: Siba ja Elektro-Gigantti kertovat, että teknologia on yhä keskiössä, mutta myymälät siirtyvät uusiin keskuksiin – vanhat keskustat hiljenevät.

Marsin lopulla Johanna saapuu Forssan kaupungin työmarkkinayksikköön viidenteen kerrokseen. Rekrytointiassistentti Lauri Järkiranta muistaa Johannan hyvän työmoraalin ja ottaa hänet ilolla vastaan.

Palkkatuki myönnetään valtiollisena tukena – se ei maksa kaupungille mitään, vaan tulee liittovaltion työministeriöstä.

Kansliapäällikkö Allu Leppänen on mukana haastattelussa. Hän on postitusosaston, kopiointikeskuksen, kontakticenterin ja turvallisuus päällikkö.

Johanna sopii aloittavansa työn seuraavana päivänä, vaikka Allu olisi halunnut heti jo tänään.

Postitusosastolla Roope oli paikalla mutta Oili oli ottanut komppivapaata mielenosoituksena. Roope Kippo on innoissaan, kun blondi palaa taloon.

Kopiointikeskuksella Raija tervehtii Johannaa huudahtaen: "No helvetti, sehän on Johanna pohanna!" Raija vaatii mehevää kakkua aloittamisen kunniaksi, ja Johanna lupaa tuoda jotain hyvää. Raija vitsailee "Ei sitten mitään kainuulaisia kuivia korppuja!" Johanna tietää, että Raijan kanssa tulee olemaan vaikeaa – tämä painostaa ja mieluilee kahvittelusta.

Raija ja Johanna käyvät vakiokeskusteluja, joissa Raija uhkaa kummitella, jos ei pääse fiikalle, kuten kahvittelua kutsutaan nyky-Hämeen murteella. Johanna vastaa vakiolla, että muuttaa pian omaan kämppään mutta kyllä jotain mehevää voisi tarjota.

Äidin perinteinen kommentti, viimeinen lintu lentää pois pesästä, tekee muuttosuunnitelmista vaikeita. Tätä hän ei tietenkään uskalla sanoa Raijalle tai muuten tämä alkaa lässyttää kutsua Johannaa mamman pieneksi tytteliksi.

Leena on humoristinen ja tykkää Johannan jutuista. Kun Raija on poissa, Johanna hassuttelee Leenan kanssa. Tänään työhaastattelu päivänä Leena oli komppivapaana ja käy Tallinnasta ostamassa virolaista Saku Kuld -olutta, jota hän rakastaa ja on kopioinut Saku olut etikettejä kopiointikeskuksen seiniin.

Kesätoissa Leena ja Kirsti olivat nauraneet, kun Johanna kysyi Raijasta: "Tarkoitatko sitä isoa?" – viittaus Raijan ulkomuotoon.

Työpaikan dynamiikka paljastaa, että teknologia ja hallinto voivat järjestää työn, mutta ihmisten väliset suhteet ratkaisevat ilmapiihin.

Johannan paluu työelämään on symbolinen: hän ei enää ole Work Market Instituten kirjoilla, vaan osa työpaikan arkea. Ragnar Virta saa huokaista helpotuksesta – pitkäaikaisklientti on vihdoinkin löytänyt työpaikan.

Super e-mail kurssi

Forssan kunta päivittää tietojärjestelmänsä Globalnet-yhteensopiviksi, jotta ne selviäisivät 3000-luvulle eli samanlainen juttu kuin silloin 2000-luvulle siirryttäessä eli historia toistaa itseään, kuten moni päivittelee netin keskustelufoorumeilla.

Johanna osallistuu Super e-mail kurssille yhdessä Leena Lehdon kanssa. Leena on aiemmin missannut kurssit komppivapaidensa takia.

Kurssilla opetellaan uutta sähköpostisovellusta, Lotus Notes Notus, joka korvaa vanhat sähköpostijärjestelmät. Tätä nykyään Suomessakin sähköpostia on alettu kutsua e-mailiksi.

Johanna innostuu harjoitusviesteistä ja lähettää niitä solkenaan Leenalle niin, että tämä kehottaa tyttärtään Jonnaa vastaamaan blondin viesteihin. Tänään Jonna on äitinsä työpaikalla yhdenpäivän harjoittelussa.

Jonna kysyi viestissään Johannalta, että miksi tämän tukka on vihreä, johon Johanna; *Ei se oo sen vihreempi kuin ennenkään...*

Kurssinvetäjä kunnan kouluttaja Mooses Veilahti, jolle Johanna esitti kurssin lopulla kysymyksen, että tuleeko enemmän tällaisia opettavaisia kursseja. Leena huvitti kysymys, kun näytti siltä, ettei blondi kuunnellut opetusta. Kyllä Johanna kuuli ja ennestään tiesi paljon sähköisestä viestittelystä.

Työvaatteiden hankinta

Kuun puolivälissä työntekijät saivat hakea kanslian piikkiin työvaatteita Kardaani tien rautakauppa Järvelästä, joka on entinen E-Store.

Johanna valitsi kalliin ja muodikkaan Preussin-punaisen Digijacket -toppatakin, jossa on keltaiset muovikohokirjaimet.

Työkaverit valitsivat myös merkkivaatteita – Oili valitsi texasilaiset Ciao Rock 'n' Roll -farkut.

Kauppa nimi huvittaa Johannaa, sillä sehän on entinen E-Store eli vanhempien työpaikkavarkauksien peitenimi. Nyt Johanna sai E-Storesta täysin laillisesti työnantajan piikkiin ilmaisen topparakin sekä alumiinihousut.

Johannan pienet näpistykset

Johanna on muutaman kerran näpistänyt työpaikalta irtolyyjiä ja tulostinpatruunoita. Hän käyttää irtolyyjiä kertomusten hahmotteluun, sillä tarinat ovat niin pitkiä, ettei kaikkea voi muistaa ulkoa. Hahmotelmat hän kirjoittaa paperivihkoon. Patruunoiden vieminen on riskialttiimpaa, joten hän tekee sen harvoin ja varovasti, ettei hyvinvointialueilmiö toistuisi. Hän kutsuu potkuja hyhyhyhyvinvointialueeksi ja muistuttaa itseään, ettei halua enää joutua siihen tilanteeseen.

Kardaanitien varrella Johanna näkee paljon S-L Safetyn mainoskylttejä, jotka ärsyttävät häntä – hän haluaisi repiä ne alas, mutta ne on kiinnitetty liian tiukasti. Jos niitä alkaisi repiä irti, niin kämmenet menisivät verille, ajattelee hän.

Lähellä rautakauppa Järvelää sijaitsee Eskelisen kone Oy, joka tuo mieleen vanhan koulututtavan Jesse Eskelisen.

Jesse oli komea eurokarju, mutta vahvat hevirokkarin silmämeikit sekä Matti ja Monni sekoilu sotkivat tunteita, vatului Johanna joka kerta, kun menee Eskelisen koneen ohitse. Nyt häntä ei häittäisi Jessen silmämeikit mutta harmi vaan, kun on kadottanut kontaktit.

Johanna haaveilee, että jos hänellä olisi aikakone, hän palaisi vuoteen 2987 hurmaamaan Jessen ja rohkaisemaan tätä olemaan ilman meikkejä, ennen kaikkea yrittäisi saada tästä poikaystävän. Nimi Jesse ja logot herättävät hänessä edelleen eroottisia assosiaatioita, aivan kuten Nino ja kaksoisolento Jessica Stenig.

Tänä vuonna Johannalla on lyhyempi kesäloma koska hänet on vastikään palkattu, tosin palkkatuella. Vanhempien kanssa hän matkaili Suomen etelärannikolla. Lomamatkan he aloittivat Hangosta, kun haluavat nähdä uuden Via Baltica -tunnelityömaan. Sitten he tutustuivat Helsinkiin.

Tulevaisuuden liikennehankkeet

Via Baltica -tunneli valmistuu ensi vuonna: moottoritie ja junarata kulkevat meren alla. Tunnelimaksu peritään Suomen puolella, ja se täydentää Tallsinki-metroa, joka jo yhdistää Helsingin ja Tallinnan. Tämä symboloi Euroopan liittovaltion infrastruktuurin kehitystä: autoilija voi ajaa Viroon ilman laivaa tai metroa.

Helsinki tulevaisuudessa

Kauppatori ja Skandinavian-laivat lähtevät Katajanokalta, mutta laivat ovat nyt katamaraaneja, vaikka moni kutsuukin niitä yhä laivoiksi koska nehan kulkevat vedessä.

Katajanokalta kulkee katettu kävelysilta Kauppatorille ja edelleen Esplanadin puistoon ja Stockmannille.

Stockmann on kasvanut ja yhdistetty muihin tavarataloihin kävelysiltojen avulla.

Kampin tilalla on valtava kauppakeskus Stadi Center.

Eduskuntatalo on muuttunut rikkaiden juhlapalatsiksi, pylväät punavalkoraidallisia. Vastapäätä on konserttitalo ja Arto Nybergin aukio patsaineen.

Rautatieasema on nimeltään Helsinki Travel Center, junaradat kulkevat osin maan alla ja osin pilareilla, jotta kaupunginosat eivät eriytyisi.

Ostokset ja perheen dynamiikka

Sipoossa he pysähtyivät Kapella Parkiin, punapeltiseen kauppakeskukseen, jossa on Suomen halvimmat hinnat. He ostivat alumiinivaatteita ja löylytervaa. "Sitä voi lorauttaa myös kylpysaaviin..." Antti sanoi ja ajatteli itsemielessään, että olisi niin mukava istua kylpysaavissa Johannan kanssa ja hyväillä tämän rintoja. Kesälomamatkan aikana iltaisin häntä kiihotti niin vietävästi, kun matkailuauton yläpetillä Johanna nukkui yläosattomissa. Hän itse nukkuu vaimonsa vieressä alapuolella. Antin nukkumapaikka on perimmäisenä koska Anna herää aikaisemmin sähkötupakalle.

Pienessä Volkswagen Catalonia matkailuautossa nukutaan kerroksittain: Johanna yläpetillä, vanhemmat alapuolella.

Kiviset käyvät tervehtimässä Matiasta ja Kakadua, jotka asuvat jälleen Viipurin Kirstulassa, Ukkolan rivitaloalueella.

Matias ja Kakadu möivät syrjäisen Koiviston mökin, jossa murtovarkaat olivat juoneet yskänlääkkeen – huvittava yksityiskohta. Ilmeisesti yskäisiä murtovarkaita, kuten Matias asian ilmaisi.

Matias ja Kakadu työskentelevät tätä nykyään talousrobottien varaosatehtaalla, Lahtijärven lähiössä. Gaga-Sisko muistuttaa ulkonäöltään Jaana-Maria, ja ensi vuonna on hänen konfirmaatiojuhlaansa, johon Kiviset saivat kutsun.

Jaana-Marilla on nyt kaksi kaksoisolentoa: Janina Stenig ja Gaga-Sisko Karjalainen. Janina lienee enemmän samannäköinen, kun taas Gaga-Siskon pärstä muistuttaa Jaana-Marin lapsuuden aikaista naamataulua.

Nino Järvimerkki on parisuhteessa Bettyn kanssa ja heillä on tytär Michaela. Michaela reagoi kiukuttelemalla, jos kuulee sanan migreeni – pieni mutta elävä yksityiskohta.

Johanna jännittää, jos Nino tulisi äitinsä luokse, jolloin käsivarsia alkaisi nykiä halaukseen. Ninon kanssa pelehtiminen olisi nykyään epäsoveliasta koska jätkähän on jo isä ja tällä on jo lesbon retale tyttöystävänä, kuten Johanna ajattelee. Silti hän haaveilee, että olisi kiva tavata Ninon vain kahden kesken. Aivan varmasti Nino tykkäisi meikä mandoliinista, ajattelee Johanna itsemielessään, kun istuu Kakadun keittiössä. *Kakadun kyökki on kodin sydän*. Niin lukee pienessä taulussa.

Seuravana päivänä Kiviset jatkoivat lomamatkaa. He palasivat Suomen puolelle, Lappeenrantaan, jossa katselivat tätä vanhaa kotikaupunkia. Johannaa kiihotti, kun koko ajan herkku-Backman oli mielessä, että missähän päin jätkä mahtaa asua, jos ylipäättään asuu enää Lappeenrannassa, vatuloi Johanna samalla, kun katseli tuttuja maisemia matkailuauton ikkunoista. Menneisyys ja nykyhetki sulautuvat yhteen.

Sitten he menivät Saint Micheliin.

Muinainen Pasin autokorjaamo on kadonnut, tilalla on Anjan Zoo. Johanna muistaa käynnin kolmannella luokalla, mutta tällä kertaa he eivät mene sisään, sillä heitä ei kiinnosta kaiken maailman kärsättömät siat, kuten Antti asian ilmaisi.

Sen sijaan he syövät Restaurant Piassa makoisat siskon makkaraperunat – kotiruoka tuo lomalle lämpimän sävyn.

Sitten matka jatkui kohti länttä.

Grain Village (Jyväskylä)

Jyväskylän nimi on kansainvälistetty *Grain Villageksi*, jotta ääkköset eivät tuottaisi ongelmia. Kaupunkien nimien kansainvälistäminen etenee hitaasti, sillä kulttuuri-intoilijat ja kansallismieliset vastustavat. Suurten kaupunkien nimet pyritään säilyttämään, mutta pienempiä käännetään englanniksi tai esperantoksi.

Basic Finns on täysin kuihtunut, ja sen raunioille ollaan kasaamassa Suomidemokraatit-puoluetta.

Sitten Kiviset ajoivat Grain Villagesta kohti Tamperetta.

Tampereen Virtaus

Kiviset käyvät katsomassa omakotialuetta, jossa he tutkivat tontteja vuonna 2983.

Nyt alueella on paljon taloja, mutta ilmeisesti kustannukset ovat nousseet, kun tontit on jouduttu paaluttaa. Antti kommentoi asiaa ratin takaa, kun sompaili asuntoautoa.

Paluu kotiin

Anna toteaa, että reissatessa rähjäntyy – mahanahka ratkeilee ja kieli näkyy. Johanna rakastaa näitä ikikeskusteluja, joissa vanhempien sanonnat toistuvat ja muuttuvat perheen sisäiseksi huumoriksi. Johanna toistaa näitä huumori sanoja niin pitkään, että se alkaa tuntua jankutukselta.

Viikon päästä alkoi työt. Nyt Johannan osalta makeanleivän päivät ovat ohi.

Veikkauskävely Hunnialossa

Kaupunginkanslia järjesti turvallisuusaiheisen veikkauskävelyn Korpikartanon virkistysalueella. Kysymykset laati turvallisuuspäällikkö Masa Koivu, jonka ohjeet koetaan liioitelluiksi – kopiointitekniikat epäilevät S-L Safetyn vaikutusta.

Johanna voitti kävelyn ja sai palkinnoksi Farsanin konvehtirasian.

Raija tuli toiseksi ja sai pussillisen banaaneja – koki sen vittuiluksi, koska oli aiemmin äänestänyt Global Unionia vastaan. Johanna lohdutti, että banaanit ovat terveellisempiä, mutta Raija vastasi räkäisellä naurulla ja värikkäällä kommentilla: "Työnnä nämä vitun GU banaanit perseen reikääs!"

Korpikartano toimii virkistys- ja konferenssikeskuksena.

Sen viereen valmistuu Jätkän metsästysmuseum, jossa esitellään Hunnialon luontoa ja muinaista metsästyskalustoa. Siellä myös on liittovaltion presidentin metsästystarinoita.

Johanna sai olla kuskina työkavereilleen: hänen kyydissänsä oli Allu, Oili, Roope ja Raija.

Allu kehui Johannan ajotaitoa verrattuna hurjapäisiin kuskeihin. Johanna kuitenkin ajoi ilman silmälaseja – laittoi ne päähän vasta autosta noustessaan. Kukaan ei huomauttanut.

Kotimatalla konvehtirasia oli hattuhyllyllä, ja työkaverit vitsailivat sen syömisestä mutta onneksi pitivät näppinsä erossa makoisista suklaanapeista.

Johanna säästi suklaat ja naposteli ne illalla draamasarjoja katsoessaan. Tällä hetkellä hän saa tyytyä hämäläisiin saippuasarjoihin, kun kainuulaiset sarjat eivät ole katsottavissa maakunnan ulkopuolella.

Johanna lukee netistä lyhennelmän kainuulaisesta Salakkareista, jossa kerrostalohuoneistossa on tapahtunut murha.

Roopen sairausloma

Augustin lopulla postitusteknikko Roope Kippo jäi pitkäaikaiselle sairauslomalle.

Hänellä on paha astma ja outoja vaivoja, kuten kyynärpäiden pussimaiset rakkulat, jotka estävät nojaamisen pöytään.

Roopen poissaolo teki Johannasta entistä tärkeämmän: hän työskentelee itsenäisesti ja ahkerasti.

Oili joutui myöntämään, että Johanna on suuri apu, vaikka rykiminen yltyy kurkun ahdistuksesta.

Johanna osoittaa olevansa ahkerampi kuin Oili, joka usein nyhjää tehtäviä, jotka eivät kuulu postitusteknikoille.

Johannan rooli: hänestä tulee työpaikan hiljainen voittaja – ahkera, itsenäinen ja korvaamaton, vaikka hänen asemansa on virallisesti vain aputyttö Anni.

Myöhemmin syksyllä Oili saa akuutin noidannuolen ja joutuu kuukausiksi sairaslomalle.

Hän kokee stressiä ja katkeruutta, kun tietää Johannan rehtiyden tulevan esiin pomoilta. Häntä stressaa, jos pomot leipoisivat blondista osastopäällikön.

Keväällä hän aikoo palata töihin, mutta toistaiseksi kaikki jää Johannan harteille, kiroilee Oili.

Postitusosasto vaihtaa nimensä informaatiopalveluksi, koska pakettien ja paperipostin määrä on vähentynyt. Kuljetusfirmat vievät paketit suoraan osastoille, vaikka virallisesti ne pitäisi jättää lastauslaiturilla olevalle liukuhihnalle.

Johanna hallitsee työtehtävänsä, mutta ei osaa päiväraporttikoodausta – tämä on Oilin syytä, joka ei halunnut opettaa taitoa eteenpäin. Kopiointitekniikat auttavat Johannaa sähköpostipalvelimen lokien tulostuksessa ja laskutoimituksissa.

Leena alkaa kutsua Oilia CP:ksi, koska ärsyyntyy tämän hiusten kampaamisrituaaleihin. Nyt kun Oili on poissa, Leena vitsailee Johannalle, että tämän pitää kammata tukka yhtä huolellisesti ja rykiä, jotta tunnelma olisi tuttu. Johanna vastaa kainuulaisella korostuksella: "Niin haaskaa ei sentään piä olla!" – mikä huvittaa Leenaa.

Raija puolestaan kutsuu Oiliä työsuoleksi, koska tämä stressaa ja juoksee pomomaisesti kommunikaatiolaitteelle, joka kerta kun se antaa äänimerkin.

Kopiointikeskuksella on jatkuvasti kiire: asiakirjoja pitää kopioida, skannata ja muuntaa digitaalisiksi. Kaupunginvaltuuston kokoukset ovat erityisen stressaavia, kun asiakirjat pitää saada valmiiksi lyhyellä varoitusaajalla.

Kopiointitekniikoita ärsyttää, että Oili ja Roope eivät osallistu kopiointiin, mutta heidän pitää silti hoitaa postitusta ja sähköpostipalvelinta. Nämä kaksi osastoa kuuluvat samaan resurssiyksikköön. Roope on istunut konttorissa laskuttamassa ja pitänyt lämpöpuhaltimen täysillä – astma pahenee. Nyt kun tämä on sairaskirjoilla, niin Oili joutuu tekemään laskutukset. Siitä ei tule mitään, kun rykijä jatkuvasti juoksee eri osastoilla auttamassa talon ukkoja.

Sijainen Elias Kurri

Elias on kolmekymppinen, ruskeatukkainen, mursunviiksinen mies. Hän on naimisissa Elisabethin kanssa ja heillä on kaksi lasta: Nico 17 ja Nadja 20 vuotta. Elias tekee vain sen, mikä kuuluu postitusteknikon tehtäviin – ei ylimääräistä touhotusta.

Johanna ja Elias tulevat hyvin juttuun, ja kopiointiteknikot alkavat kutsua heitä Dream tiimiksi. Leena valistaa Eliasta, ettei postitusmestari titteliä ole olemassa – se on vain Oilin keksimä titteli. Tässä kerran kommunikaatio-osaston työntekijä pyysi Eliasta lähettää kunnan piikkiin villalapaset lapsen lapselle. Leena vihelsi pelin poikki sanoen, että se on vain Oilin ylimääräinen juttu eikä se kuulu postitusteknikon työtehtäviin.

Elisabethin poismeno

Eräänä November sunnuntaiaamupäivällä Eekalta ilmestyi Karjaruutuun suru-uutinen, joka järkytti Annaa ja Siiriä: Elisabeth Katriina Karjalainen omasukua Piirakkala nukahti ikiuneen ilman kipuja, yllään Eurooppa-lipun tähdillä koristettu sininen villapipo ja sinivalkoiset lapaset.

Hautajaiset Vattulassa

Hautajaiset pidettiin Vattulan tuomiokirkossa, joka sijaitsee Vattupuron saarekkeella.

Kirkon ympärillä on piskuinen voimalaitos ja liikennekanava, jotka symboloivat modernia infrastruktuuria luonnon keskellä.

Hautajaisiin osallistuivat Elisabethin siskot Assi ja Olivia Kajaanista. Kiviset yöpyivät Hotel Belessä, kauppakeskus Calevalaa vastapäätä.

Jaana-Mari ei päässyt hautajaisiin, sillä hänellä oli tutustumismatka Japaniin. Hän valmistautuu muuttamaan kahdeksi vuodeksi Japaniin käynnistämään Robotas-tytärtyhtiötä, yhdessä Tvåstad Robotsin kanssa. Hänen apunaan tulee olemaan kaksoisolento Janina Stenig – tämä rinnakkaisuus korostaa suvun kaksoisolentojen teemaa. Jaana-Mari lähetti suruadressin korvaamaan poissaoloaan.

Perheen dynamiikka

Eekan ja Martinan luona kaksoset, James ja Tena, juoksentelivat ympäriinsä. Heillä oli tuuttinenät ja tötterö hatut. Tena on hulivili, James rauhallisempi.

Perinnönjaosta ei tullut mitään, kun Tena komensi vieraita: “Turpa kii, vieraat!” Antti yritti hakea Martinalta tukea, mutta tämä vain kovensi television ääntä. Telkkarissa pyöri lastenohjelma Pulipumppa, joka normaalisti huvittaa Anttia, mutta surupäivänä hän koki sen sopimattomaksi.

Antti lähti happihyppelylle Waretajankadulle, muistellen nuoruuden kolttosia Virtalehdossa. Muistot trumpetin soitosta Davidin talon katolla ja Hissun kurinpidosta nousivat mieleen.

Antti pysähtyy Davidin talon portille ja miettii kuumeisesti, jos kävisi tervehtimässä vanhaa kaveria mutta päätti olla menemättä sisälle, kun huomasi ulko-oven edustalla tyhjiä olutkoreja, joista päätellen äijä saattaisi olla olutpöhnässä ja nyt anopin hautajaispäiväniitana ei olisi kovin soveliaasta mennä kaljoittelemaan, ajattelee Antti. Siispä hän kääntyy seuraavasta risteyksestä hieman itään

Tursaankadulle. Seuraavasta risteyksestä hän kääntyy Nornorien tielle ja kävelee entisen kotitalon ohitse. Heti risteyksessä on Antin vanha lapsuuskoti, jonka julkisivulla on yhä suuret ikkunat.

Aikanaan Oskari oli tehnyt julkisivulle liikehuoneiston siltä varalta, jos perustaisi kaupan mutta sitä ei koskaan ole tullut perustettua vaan liikehuoneisto on toiminut poikien pelihuoneena. Antti kurkistaa ikkunasta sisään. Entinen pelihuone näytti olevan tyhjillään. Sitten hän jatkaa kävelyä kohti viereistä omakotitaloa, jossa hän tuli isäksi. Hänelle tulee Johanna mieleen ja kiihottuu valtaisesti niin, että on vaikea kävellä, kun patukka seisoo.

Hän muisti myös, kuinka oli piiskannut Johannaa lapsena – katumus ja kaipuu halaukseen nousivat pintaan. Mitenhän voisin hyvittää kaiken, ajatteli hän samalla, kun katu täyttyi askelista. Kävely toi mieleen menneisyyden vaihtoehtoja: ilman muuttoa Saint Micheliin hän olisi ehkä alkoholisoitunut kuten David ja Matteus.

Matteus kuoli vuosi sitten, kun humalassa oli horjahtanut ja lyönyt päänsä betoniportaaseen. Hänet kiidätettiin Vattula-Sukevan sairaalaan, jossa nukutettiin, kun oli sekava. Hän ei enää tullut tajuihinsa, ajattelee Antti samalla, kun talsii Virtalehdon autioita katuja pitkin.

Jonkin ajan kuluttua Antti palasi ja kohtasi Tenan, joka kysyi: "Onks mörkö?" Hän vastasi leikillisesti ja kuvasi kaksosia multimediakameralla: "Ei oo mörkö, nyt soatte hymmyillä oikein kaaniisti, sillä nyt filimaan hieman teitä Kivinen areenaan!"

Johanna istui sohvalla televisiota katsoen, ja Antti istui viereen – halu halata ja suukottaa nousi, mutta hän ei uskaltanut, kun oli paljon silmiä.

Samaan aikaan Anna jakoi sisartensa kanssa äidin rahat, joita ei ollut paljon, sillä hautajaiskulut olivat suuret. Elisabethin valokuvat ja digikuvat päätettiin säilyttää.

Hänen kotisivunsa ja blogin sa siirrettiin Karjaruudun kotisivupalvelimelle Eekan autotalliin. Blogissa on arvokasta historiaa: muun muassa Itä-Karjalan itsenäistymisestä vuonna 2917 ja työtehtävistä Brandzer Fellow -kahvilassa.

Elisabethin poismeno yhdistää perheen, mutta paljastaa myös sukupolvien eron: toiset kunnioittavat perinteitä, toiset elävät arkea kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Antin muistot ja katumus kertovat, että menneisyys kulkee mukana ja vaikuttaa nykyhetkeen – kasvatuksen ja kurinpidon perintö on raskas.

Digitaalinen perintö; valokuvat, blogi, kotisivut symboloivat, että muistoja säilytetään teknologian avulla, ei vain hautakivissä.

Johannan läsnäolo sohvalla ja Antin pidätelty halu halaukseen kuvaavat perheen sisäistä jännitettä: rakkaus ja ujous kulkevat rinnakkain.

Hautajaiskappelissa Johannaa himotti, kun näki uhkean Joonas-serkun. Hän ei uskaltanut halata, vaikka se olisi ollut ihan hyväksyttävä tässä tilanteessa. Hän huomasi, että Joonas kaunistuu vanhetessaan.

Seuraavana päivänä Kiviset lähtivät kotimatalle, kun ei ole vara ottaa pitkiä vapaita. Brandcarilla on työtahti kiristynyt entisestään.

Jaana-Marin Japaniin muutto

Binaari Elektroniikka ja Tvåstad Robots perustavat Japaniin yhteisen tytäryhtiön nimeltä Robotas.

Japanista on tullut kolmikielinen maa – japani, englanti ja esperanto eli naisilla ei ole kielivaikeuksia, kun puhuvat sujuvaa englantia ja esperantoa.

Janina on jo saanut työluvan ja lupaa auttaa suomalaista kaksoisolentoaan. Johanna on kateellinen, kun hänen kaksoisolentonsa Jessica ei jostain syystä ole kovin puheliasta sorttia.

Jaana-Mari aikoo myydä asumisoikeusasuntonsa, ettei tarvitse maksaa vuokraa turhaan. Hän on pohtinut vuokrata asuntonsa toisen käden kautta mutta silloin olisi jatkuva huoli, että maksaisiko vuokralainen vuokran sekä käyttäytyisikö hyvin. Aivan varmasti hän saa asunnon myytyä, kun korkeakoulu tullaan keskittämään Forssaan.

Naiset eivät halua muuttaa pysyvästi Tokioon maanjäristys vaaran vuoksi.

Johanna on yksin informaatiopalveluosastolla, kun Elias on sairaana ja kopiointiteknikot lomalla. Osastopäällikkö Allu myöntää virkavapaita liian helposti, vaikka se rikkoo lakia – palkkatukityöläinen ei saisi korvata ansiopalkkattuja.

Allu ja myöhemmin kunnanjuristi Suffeli Jackson auttavat sähköpostipalvelimen päiväraporttikoodauksessa.

Johanna ei valita yksin työskentelystä – hän kokee sen rauhalliseksi ja näkee tilaisuuden osoittaa rehtiytensä. Lisäksi hän ahkerasti päivittää osaston nimen. Kun vanha nimi lukee ovissa, niin hän tussilla päälle kirjoittaa *Informaatiopalvelu*.

Kauhuskenaariot ja millennium-bugi

Syksyn ajan media maalaili uhkakuvia: vanhat euronet-tietokoneet voisivat lakata toimimasta vuosituhannen vaihtuessa. Huhut osoittautuivat uutisankaksi – ei ongelmia tietokoneissa eikä talousroboteissa.

Historiantutkijat muistuttivat, että sama pelko oli 2000-luvun alussa, mutta silloin kaikki sujui kitkattomasti.

Kivisten talousrobotti toimii moitteettomasti, mikä vahvistaa luottamusta teknologiaan.

Marie Varelse & Millennium Three

Uudenvuodenaattona räppäri Marie Varelse julkaisi vauhdikkaan pop-rap-biisin *Millennium Three*.

Biisi alkaa lähtölaskennalla vuoteen 3000 ja jatkuu rankalla biletyksellä – symbolinen siirtymä uuteen aikakauteen.

Marie Varelse on oikea nimi on Marie Lundskog, syntynyt Västeråsissa, kasvanut Helsingissä.

Hän on liittovaltion armeijan Lottana palvellut sotilas.

Asuu isänsä Ingvarin kanssa merenranta talossa, missä Ingvar hassuttelee majavien kanssa, joita hän kutsuu *majakoiksi*.

Marien ensimmäinen läpimurtohitti on Dream about Mr. Scandinavia, jossa hän yhdisti vanhan skandinaavi-iskelmän ja modernin rapin.

Marie puhuu hyvää suomea, mutta on unohtanut äidinkieltänsä skandinaavin – silti hän kuuntelee Skandinavian kanavia ja kutsuu Suomen ruotsia Skandinavian kieleksi, koska kokee olevansa kivenkova Suomen skandinaavi.

Marie Varelse: kulttuurinen ikoni, joka yhdistää menneen ja tulevan – vanhat iskelmät ja uuden vuosituhannen rapin.

Vuosi 3000

Kansliapäällikkö Allu Leppänen ilmoitti, että postitusteknikko Roope Kippo on menehtynyt keuhkosityöpään.

Roope oli tunnettu sähkötupakkamies, joka poltti jopa neljä vahvaa sähkötupakkaa yhtä aikaa adapterin avulla. Kuoleman jälkeen Roopen aikamieslapset laittoivat sähkötupakkapatruunat myyntiin.

Hautajaisiin osallistuivat kopiointiteknikot ja Oili, mutta Johanna ja Elias jäivät töihin, koska osastoa ei voinut sulkea. Ajatella, jos sähköpostipalvelimet pokahtaisivat, jolloin koko kunnan sähköposti liikenne pysähtyisi, sanoi Oili, vaikka hän on yhä sairaslomalla.

Oili jatkaa sairaslomaa selkävaikeuksien vuoksi ja käy selkäteknikolla.

Hän käyttää hydraulisia kainalosauvoja ja on oppinut lääkäreiltä, että välilevynpullistumaa kutsutaan myös Ulrikan syndroomaksi.

Paluu töihin on suunniteltu Marsin puoliväliin, aluksi puolipäiväisesti.

Eliaksen 17-vuotias poika Nico aloitti työharjoittelun informaatiopalveluosastolla.

Johanna ihastui häneen, vaikka poika on sakkolihaa ja isä on läsnä.

Hän piti tunteensa salassa, sillä pelkäsi noloa tilannetta ja mahdollisia potkuja. Kopiointitekniikoille Johanna kuitenkin paljasti, että Nico on ihanan lutunen. Kollegat nauroivat ja vitsailivat, että Johanna on puumanainen – huumori kevensi tilannetta, mutta paljasti myös työpaikan suorasukaisen kulttuurin. Sana, puumanainen, vie Johannan ajatukset Pulliainen-Bulle tapaukseen ja pistää örisyttämään. Töissä hän örinän sijasta pesee kätensä.

Johanna kertoi Raijalle Jokioisten potkuista, jotta tämä ymmärtäisi, miksi kesätyönaikaiset sepitykset ovat hänelle arka aihe. Raija panttaa piirustuksia kopiointikeskuksen paperivarastossa, mikä pakottaa Johannan ottamaan ne vaiivikkaa takaisin. Raija leikillään painostaa, että olisi korkea aika kutsua hänet fiikalle Siivekkääntielle, jotta näkisi kuinka Kiviset asuvat. Joka kerta tämä saa Johannan stressaantuneena käkättämään: "Elä tuu, elä tuu, tuu joku toinen kerta! Tuu sitten, kun mie asun omassa kämpässä." Tähän Raija naurahtaa: "Silloin mä oon jo kivikuollut ja aloittanut armottoman kummittelun... Mä tulen kävelemään seinien läpi niin, että sä kadut peiton alla! HAHA!" Johanna sanoi ääni väristen: "Ei voi suunnitella kuoleman jälkeisiä asioita...", johon Raija: "Haha, mä, oon puhunut asioista teologien kanssa, HAHA!"

Johanna on löytänyt omin luvun kertomuskopiot kopiointikeskuksen varaston hyllystä, jotka osan hän laittoi paperisilppuriin mutta osan hän säästi, koska Raija uhkasi pyytää niitä kontrolliksi. Hän on myös sanonut, että Johanna voisi säästää kertomuksensa ja piirustuksensa tulevaisuutta varten, jolloin voisi näyttää niitä tuleville lapsilleen.

Raijaa huvittaa Johannan änkyttävä käkätys, kun hän kertoo potkuistaan: "hyhyhyhyvinvointialue..." Johanna ei osaa aavistaakaan, että tulevissa työpaikoissa tästä tulee ikivitsailua, kunnes tuleva työkaveri kyllästyy...

Raijalle Johanna kutsuu hyvinvointialueen hallinnon palveluryhmän päällikkö, Anu Jussilaa läski-Anuksi, mikä huvittaa Raijaa, mutta Johanna ei uskalla käyttää samaa nimitystä Raijasta, sillä aivan varmasti siitä alkaisi armoton painostus. Raija ja Leena nauravat Johannan mokille ja vitsailuille, mutta samalla pitävät häntä hauskana ja rehtinä. Johannan kanssa kopiointitekniikat voivat hassutella reilusti mutta Oilin kanssa pitää aina olla varuillaan, kun tämä rykivä akka on arvaamaton.

Työpaikan dynamiikka on täynnä leikillistä painostusta, sisäpiirin vitsejä ja arkistoituja muistoja, jotka Johanna kantaa mukanaan.

Roopen kuolema muistuttaa, että teknologinen modernisaatio, kuten sähkötupakat, adapterit, ei poista terveysriskejä.

Anna polttaa useita kertoja päivässä sähkötupakkaa, tosin on siirtynyt mietoihin Blend 1.0 patruunoihin, joissa on vähemmän nikotiinia ja ninniiniä. Mitä hän sekä perheenjäsenet eivät tiedä, että Antti salaa polttaa vahvoja Bond 9.9 patruunoita työmatkalla, samalla, kun potkuttelee potkulaudallaan töihin. Sähkötupakka on hänen työkaapissansa. Kahvitauoilla Antti polttaa öyhyyttää sähkösätkää. Perheelle hän väittää lopettaneensa sähkötupakoinnin, kun Siivekkääntien talo valmistui.

Johannan ihastuminen Nicoon paljastaa, että tulevaisuuden työpaikoilla yksityiset tunteet ja julkinen rooli voivat törmätä. Hän on aivan lätkässä Nicoon, vaikka tämä on mustatukkainen eli lakupelle Kivisten sisäpiirislängillä. Johanna itsemielessään uskottelee itselleen, ettei Nico-poika ole mutis. Tätä hän ei sano ääneen tai muuten Elias ärähtäisi ja kopiointitekniikat alkaisivat kutsua Arthuriksi ja Adolfiksi.

Raijan panttaamat sepitykset symboloivat menneisyyden painolastia, joka seuraa Johannaa ja vaikuttaa hänen nykyiseen asemaansa.

Työpaikan huumori toimii selviytymiskeinona: vakavien uutisten ja arjen paineiden keskellä nauru pitää osaston hengissä.

Kotona töiden jälkeen, Johanna tapaa hiljaisella äänellä sanella Jill-Arthur Wetter kertomusta.

Akka Kakkanen kertomus on jo valmis mutta silloin tällöin hän hieman muokkailee sitä, kun aina vaan tulee uusia ideoita, että tämäkin kohta voisi olla kirjoitettu eri lailla. Hän ei uskalla sanella normaaliäänellä, etteivät vanhemmat kuulisi ja sitten yhdistäisi kertomuksia Jokioisten potkuihin sekä kesätyönaikaisiin sepityksiin.

Kertomukset hän tapaa tulostaa paperille ja ottaa mukaan työpaikalle, jotta Raija voisi oikolukea. Raijan lukiessa kertomusta, niin koko ajan Johanna valvoo silmä kovana, ettei lihava akka kopioisi sivun sivua. Raija pedagogimaisesti tekee merkintöjä rivien väliin, kun kertomus on saneltu Kainuun murteella, joka näyttää hämäläissilmoin hassulta.

Leena huvittaa, kun joka rivillä on punaisen kynän jälkiä, että tuo sana tulisi olla tuossa ja tuo verbi on ylimääräinen. Lisäksi Johannan kertomuksessa on aikamuodot sekaisin; välillä lukee, että Jill-Arthur teki niin ja sitten lukee, että tämä tekee niin tai näin.

Äskettäin Johanna on alkanut luoda uutta kertomusta nimeltä *Salatut orgaanit*. Kertomuksesta tulee melko rohkea, joka kertoo hänen kaltaisestaan työläispoika Jyristä, joka jyrisee kaukana tulevaisuuden Euroopassa. Kertomus tulee olemaan omaelämäkerrallinen autofiktio mutta henkilöiden sukupuolet hän on kääntänyt päälaelleen niin, että tytöistä tulee poikia ja päinvastoin. Hän itse esiintyy Jyrinä ja pikkusisko on Jyrin pikkuveli Jaan. herkku-Backmanista on tullut Nina ja niin edelleen. Hän kääntää kaikki kertomuksensa myös englanniksi, kun on tarkoitus julkaista ne lukulaiteromaanina ja unelmoi jos niistä tulisi menekkiteoksia. Julkaiseminen sitten vasta, kun asuu omassa kämpässä eikä osaa aavistaakaan, että jo vuoden kuluttua asuu oman katon alla...

Johannalla on todella vilkas mielikuvitus ja osaa luoda todella hauskoja kertomuksia mutta harmi vaan, kun kielioppivirheet voivat ärsyttää kustantajia sekä kirjallisuuskritikoita.

Vielä ei ole aika kypsä lähettää kertomuksia kustantajille koska hänän asuu vielä toistaisesti lapsuuskodissa, jossa harrastaa örisemistä heti, kun tiedotusvälineet jauhavat paska tapauksesta. Muutenkin vanhemmat voivat yhdistää kertomukset Jokioisten potkuihin ja kesätyön aikaisiin sepityksiin. Varsinkin äiti pelkää kuin koronaa, että tyttö sepittäisi ja huimailisi töissä.

Näin ei asia ole mutta eihän Anna sitä voi tietää, vatuloi Johanna huoneessaan samalla, kun valmistautuu hiljaisella äänellä sanelemaan kertomustaan. Isä ei ole moneen vuoteen minua nuhdellut, mutta sen sijaan äiti on päkättänyt sähkösavuke suupielessä väpättäen, pohtii hän.

Samaa ihmettelee myös Anna, kun ukko ei enää välitä vanhimman tyttärensä mokista, ei edes Jokioisten potkujen aikaan. Silloin tämä oli vain olohuoneen nojatuolissa virnuillut ihan kuin olisi kuullut pierun paukahtavan. Ukko ei edes reagoi tytön örinöihin.

Iltaisin, kun isä ja äiti ovat menneet nukkumaan, niin Johanna tapaa kukkua puolille öin ja hiljaisella äänellä sanella kertomustaan. Kun hän lopettaa sanelu puuhat, niin silloin käy keittiössä juomassa iltaveden tai paremminkin sanoen yö veden. Joka kerta hän katsoo keittiön erkkerinikkunasta tien toiselle puolelle, Siivekkääntie kolmeen, jossa myös valvotaan puolille öin.

Pyörätuolissa istuva Raili tapaa yläosattomissa kekkuloida täydessä valaistuksessa ja kaiken kukkuraksi säleverhot auki. Johanna tapaa katsoa naapurin rouvan kekkulointia. Välillä Suffeli heiluttelee kookasta penistään ja sitten Raili rönnöttää keittiönpöytää vasten ja ilmeisesti juo olutta.

Johanna ei malta katsoa huomaamatta ja heiluttelee ikkunalamppuja ja osoittaa niillä valoa suoraan Lehtoloiden keittiönikkunaan. Muutaman kerran Raili on soittanut Kivisille. Silloin Antti on ollut iltavuorossa ja aamuvuorolainen Anna väsyksissä vastannut kommunikaatiolaitteeseen. Puhelimessa Raili oli jotain sönköttänyt Hämeen murteella, johon Anna oli tuhahtanut, että joillakin on aamuvuoro ja haluaa nukkua. Anna ei vielä tiedä, että kuka on provosoinut naapurin rouvaa.

Tämä on tyypillistä Johannaa; aina vaan pitää jotain provosoida. Sen verran Anna on sanonut Johannalle, ettei tämä seisoi ikkunan ääressä, jolloin naapurin nainen voisi luulla, että heitä kytättäisiin. Niin todella tehdään mutta sitä Anna ei vielä tiedä.

Johanna valvoo useimmiten kello kahteentoista yöllä ja sitten menee yöpuulle. Iltamyöhään hän joutuu kirjoittaa näppäimistöltä, kun pienikin puhe kuuluisi vanhempien makuuhuoneeseen.

Raija ehdottaa, että Johannan tekstit voisi kopioida ja sitoa perinteiseksi kirjaksi kunnan piikkiin. Johanna epäröi, sillä pelkää Raijan ottavan salaa kappaleita ja käyttävän niitä painostukseen.

Kertomuksessa työpaikan henkilöt esiintyvät uusilla nimillä: Raija on Ronja, Leena on Gynvo, Oili on Åsa, Roope, Markus sekä kirjailija itse on Jill-Arthur. Kopiointitekniikoiden mielestä juuri nämä kohdat ovat hauskipia, koska he tunnistavat itsensä. Johanna ei uskalla näyttää kertomusta Oilille, joka voisi reagoida arvaamattomasti.

Jill-Arthur-kertomus sisältää kaiken, mitä kopiointiteknicot ja postitusteknicot ovat sanoneet ja tehneet. Leenan mielestä siitä voisi tehdä osastojen toimintakertomuksen, mutta puuttuvat prosenttiluvut ja talousraportit estävät sen virallistamisen.

Leena löytää informaatiopalveluosaston nurkasta sinisen muovilaatikon, johon Oili on kerännyt kierrätyshuoneen romuja. Laatikosta löytyy lukulaite-esite keväisestä miesten hölkkätapahtumasta Keväthuuma. Oili oli kirjoittanut esitteeseen huolellisesti: *Pertti Muru Ollikainen, Kontaktikeskus*. Leena näyttää esitteen Eliakselle ja Johannalle ja nauraa: "Mitähän Oilin ukko tuumaisi, jos tietäisi... silloin Lehmusvuorilla olisi perheväkivaltaa kerrakseen, HAHA!" Lopuksi Leena palauttaa esitteen laatikkoon, ettei Oili huomaisi ja epäilisi Johannaa.

Kertomuksen ja todellisuuden rajat: Jill-Arthur toimii kuin epävirallinen historiankirja työpaikasta, mutta sen julkaisu voisi olla riskialtista.

Työpaikan huumori ja salaisuudet: Sininen muovilaatikko ja lukulaite-esite paljastavat, että pienet yksityiskohdat voivat muuttua koko osaston vitsiksi.

Johannan asema: Hän on luova ja tarkka, mutta varovainen – tietää, että mielikuvitus voi olla sekä voimavara että riski.

Miesten hölkkätapahtuma Keväthuuma pidetään joka kevät Jokioisissa. Johanna ei osaa aavistaakaan, että noin kahdenkymmenen vuoden kuluttua tulee kuulemaan Keväthuumasta kiihottava nimiseltä henkilöltä...

Demokratiakävely Ihrakadulla

Johanna tekee yleensä perjantai-iltaisina kävelylenkkejä Vironmäen rauhallisilla kaduilla, kävelylenkkiä hän itse kutsuu demokratiakävelyksi, jolloin hän piirtelee global-valuuttatunnuksia leikkikentän kipeilytelineisiin.

Hoito- ja hoivahallinnon sosiaalishteeri Babar Linnoinmaa näki tilanteen pensasaidan takaa ja tunnisti hänet postitustyöksi. Babar asuu Ihrakadun varrella, lähellä leikkikenttää. Leikkikentän toisella puolella on Hotel Metso.

Babar kertoi havainnostaan Raijalle, joka epäili Johannaa ja vitsaili kainuulaisista huumeista. Johanna kiisti kaiken.

Leena kävi itse katsomassa leikkikenttää ja vahvisti, että tunnuksot olivat siellä – ja sanoi kahden kesken Johannalle, että se oli verraton juttu. Hän vitsaili, että kohta varmasti Global-tunnus löytyy Hotel Metson leijonapatsaastakin.

Leena muisti, että jo työharjoitteluaikana Johanna oli yrittänyt laittaa The Greens -puolueen ryhmän johtaja Berit Borglundin sähköpostiosoitteen roskapostilistalle.

Onneksi Oili ja Roope eivät olleet paikalla, muuten Johannan palkkatukitoiveet olisivat voineet kariutua. Leena piti Johannalle pienen nuhtelun ja varoitti, ettei tuollaista pidä tehdä. Johannalla oli tuiuria, kun ystävällinen Leena huomasi tempauksen.

E-Store löytö

Johanna on myös pöllinyt Borglundin USB-muistin, jonka hän kotona formatoi uudelleen. Hän tallensi siihen kertomustensa varmuuskopioita ja kutsui sitä mielessään viralliseksi E-Store löydöksi.

Impulsiivinen teko työpaikalla

Johanna on alkanut laittaa turvayhtiö S-L Safetyn IP-osoitteita sähköpostipalvelimen roskapostilistalle. Tämän seurauksena firman sähköpostit eivät mene perille kunnan turvallisuuspäällikkö Masa Koivulle.

Tämä on jo vakavampi teko, sillä se kohdistuu suoraan kunnan viralliseen viestintään turvayrityksen kanssa. Jos hän paljastuisi, niin saletisti tulisi potkut.

Johannan "demokratiakävelyt" ja global -symbolien piirtely ovat hänen omaa poliittista ilmaisuaan, mutta ne voivat paljastua väärille silmille.

Työpaikan sisäpiiri, Raija ja Leena, suhtautuu asiaan huumorilla, mutta pelkää, että Oili saisi tietää, jolloin tämä juoruaisi esimiehille ja sitten voisi tulla potkut, jolloin he itse joutuisivat auttaa informaatiopalvelussa.

Johannan impulsiiviset teot – USB:n pölliminen, roskapostilistat ja IP-osoitteiden blokkaaminen – kertovat hänen kapinallisuudestaan, mutta samalla ne vaarantavat hänen asemaansa palkkatukityöntekijänä.

Tekninen sabotaasi

Johanna loi sähköpostipalvelimelle salatun roskapostimapin, johon ohjasi S-L Safetyyn viestit. Hän tyhjentää mapin päivittäin, ettei jäisi todisteita.

Kun firma siirtyi lähettämään paperikirjeitä, Johanna takavarikoi ne ja syötti silppuriin. Töiden jälkeen kävellessä autolle hän sirotteli kirjesilput Puolalan koulun takana, pienessä puistikossa puiden koloihin ja loput auton ikkunasta Käräjälän kaduille.

Punaiset mainoskynät, joita S-L Safety lähetti Masa Koivulle, Johanna viilasi logottomiksi ja levitteli eri osastoille.

Viha S-L Safetya kohtaan

Johanna ärsyyntyy firman logoista, joita näkyy kaikkialla yhteiskunnassa. Hän uskoo vanhempiensa kertomiin huhuihin, että S-L Safety olisi kavaltanut pankkiautomaattien rahoja.

Netistä hän on lukenut synkkiä tarinoita firman menneisyydestä; Turvatum, Securitas-Loomis, jotka lisäävät hänen aggressiotaan.

Vapaa-ajalla hän vilauttelee keskisormeja firman autoille ja pysäköi autonsa kauas, ettei saisi gorilloilta pysäköintivirhemaksua.

Riskit ja paljastumisen pelko perseessä

Johanna tietää, että jos hänen IP-eston paljastuisi, potkut olisivat varmat. Hän on päättänyt näytellä tietämätöntä, jos asiasta kysyttäisiin.

Hän muistaa Berit Borglundin tapauksen ja yrittää nyt olla varovaisempi, mutta riskit ovat silti suuret.

Kahvitaukojen keskustelut

Työpaikalla käy silloin tällöin vanhahko unkarilainen hevosnainen, joka antaa ravivinkkejä ja kritisoi Global Unionia. Akka tapaa ylistää ravihevosiä, että kaikki rakastaa hevosia.

Johanna ärsyyntyy tämän paisutelluista huhuista, esimerkiksi banaanien pitäisi olla suoria, mutta pysyy hiljaa, sillä vanhemmat ovat monesti neuvoneet, ettei töissä pidä politikoida. Kotona uutisia katsoessaan hän purkaa ärtymystään ääneen, varsinkin kun uutisissa Martin Susisalo vaahtoa kaupallisia radioasemia vastaan.

Johanna on oppinut hevosnaiselta ravitermin Hanna Girl, joka tuo mieleen lapsuuden muiston Hanna Porilaisesta ja Oulujärveen tönäisystä – hänen ensimmäinen vakavampi kujeensa. Siitä hän sai satikutia isän kädestä. Tätä nyttemmin Antti katuu ja toivoisi, jos voisi hyvittää selkäsaunan kunnan nussimisena.

Johannan pikkutyttöjen kujeet ovat muuttuneet aikuisen sabotaasiksi, mutta niissä on sama leikkisä logiikka. Hänen kapinansa kohdistuu monikansalliseen valvontayhtiöön, mutta samalla se vaarantaa hänen oman työpaikkansa.

Työpaikan huumori ja kahvitaukokeskustelut toimivat puskurina, mutta Johannan sisäinen aggressio kasvaa. Hän tasapainoilee kahden roolin välillä: rehtiduunari ja salainen sininen sabotoija.

Johanna on itseoppinut tietotekniikassa niin, että kykenee luoda roskapostilistalle erityisen salatun mapin, jonne ohjaa turvayrityksen sähköpostit. Päivittäin hän tyhjentää roskapostimapit, ettei jäisi todisteita. Saa nähdä mihin hänen tietotekniikka taitonsa vielä johtavat...

Netissä liikkuu huhuja, että S-L Safety olisi muinoin kaapannut naisia ja muiluttanut heidät Kirkkoniemelle, jossa firmalla oli aikaisemmin huippusalainen bordelli, jossa pakottivat naisia sekä joitakin miehiäkin esiintymään pornoleffoissa. Todennäköisesti huhussa on perää ja niihin aikoihin firma oli nimellä Turvatum ja sittemmin nimellä Securitas-Loomis. Heti kun tämä paljastui, niin yritys vaihtoi nimensä nykymuotoon. Kaiken tämän Johanna on lukenut Helena Lindqvistin historiasivustolta. Mitä enemmän hän ajattelee asiaa, sitä enemmän aggressio kasvaa. Johannan aggression kasvu lienee hänen vakavin funktiorajoitteensa.

Marsin puolivälissä Oili palaa töihin puolipäiväisesti, jotta selkä ei rasittuisi liikaa. Elias jatkaa niin kauan kuin Oili on osa-aikainen, mutta hänen on pian etsittävä uusi työpaikka, todennäköisesti kommunikaatio-osastolta.

Elias huomaa Oilin kummallisuudet, kuten päivittäisen rykimisen ja pärinän, ja ymmärtää, että kopiointitekniikoiden vitsit pitävät paikkansa.

Kommunikaatio-osasto

Kauko-ohjaamossa kommunikaatioteknikko Snadi-Papa Paasikivi havaitsee virheilmoituksen: *sähköpostitukos*. Hän ei tiedä, että kyse on Johannan tekemästä IP-estosta, joka häiritsee myös S-L Safetyn äänipuheluita. Puhelut rätisevät, mutta koska kaikki kunnan puhelut ovat anonyymejä, syytä ei löydy.

Kukaan ei osaa aavistaa, että Johanna on estänyt S-L Safetyn viestit. Hän ei kirjoita tästä kertomuksiinsa, sillä tietää riskin olevan valtava. Jos Oili saisi tietää, hän menisi varmasti Allun juttusille.

Vartiointirobotit

Kaupungintalon käytävillä partioi hopeanvärisiä S-L Safetyn vartiointirobotteja. Johanna ärsyyntyy niiden läsnäolosta, mutta ei sano sitä ääneen töissä, sillä robottien algoritmit voisivat reagoita.

Kotona hän kutsuu firmaa mafiosofirmaksi, mikä saa äidin varoittamaan, että sellaiset puheet voivat viedä vankilaan, sillä nykyään eri laitteiden algoritmit voivat reagoita.

Kunnan silmä

Kunta on hankkinut tulostavan isäntärobotin, joka printtaa näkemänsä kuvat. Robotin ottamia henkilökuvia julkaistaan henkilöstölukulaitlehti Kunnan silmässä, jota irvileuat kutsuvat perseen silmäksi. Yksi heistä on Leena Lehto.

Oili stressaa lukulaitteiden sisällön lataamisesta ja rykii kurkkuaan, mikä ärsyttää Leenaa.

Lukulaittelehden päätoimittaja on Kullervo Tähkä.

Muutama vuosi sitten Johanna oli lähettänyt lehteen nimettömän pilailmoituksen; *Kiitti kun lopetin aloittaakseni poliisikorkeakoulussa, terveisin Jill-Arthur*. Kopiointiteknikot tunnistivat hahmon Johannan tekoseksi. Raija ja Leena pitävät sitä lehden hauskimpana juttuna ja vitsailevat, että Johanna olisi paras päätoimittaja. He eivät paljastaneet tätä kenellekään, sillä he pitävät kovasti Johannasta.

Johannan salaiset sabotaasit ja pilailmoitukset paljastavat hänen kaksoisroolinsa: ulospäin rehti työntekijä, mutta sisäisesti kapinallinen. Vuoden 1992 hyvinvointialueen hallinnossa sekä sen läheisyydessä tehdyt lapsellisuudet ovat pientä S-L Safetyn blokkaamiseen. Pahimmassa tapauksessa Johannaa voisi odottaa linnatuomio.

Oili yrittää palauttaa asemansa pomona, mutta hänen poissaolonsa aikana Johanna on noussut osaston todelliseksi voimaksi.

Kunnan tietoturva on heikko, ja Johannan kujeet osoittavat, että yksittäinen työntekijä voi horjuttaa monikansallisen turvayhtiön toimintaa. Ajatella, funktiorajoitteinen tyttö voi tehdä kaikkien terroristien määrän unelman.

Huumori ja pilailmoitukset pitävät työpaikan ilmapiiriä kevyenä, vaikka taustalla kyttee vakavia riskejä.

S-L Safetyn lähettämällä vartiointiraporteilla ei ole mitään rahallista arvoa eikä kovin tärkeitäkään mutta totta kai niiden tulisi mennä perille turvallisuuspäällikölle, jotta Masa näkisi kuinka vartiointirobotit toimivat yöaikaan sekä onko ollut murtoyrityksiä.

Päiväsaikaan kaupungintalon käytävillä partioivat vartiointirobotit tekevät kierroksen joka tasatunti ja sitten menevät kontakticenterin vieressä olevaan lataustokkaan. Yöaikaan robotit partioivat koko ajan kaupungintalon eri kerrosten käytävillä.

Kunnan oma isäntärobotti printtaa tarvittaessa kaiken näkemänsä ja tulos on hämmästyttävän hyvälaatuinen; ihan kuin ihminen olisi piirtänyt. Kuvanlaadun voi muuntaa valokuvaksi ja lähettää kunnan henkilöstölukulaitejulkaisuun.

Lukulaitejulkaisu ilmestyy muutaman kerran vuodessa. Informaatiopalvelu lataa tyhjiin lukulaitteisiin sisällöt. Tämä on Oilin lempityötehtävä koska silloin virkailijat saavat sellaisen käsityksen, että hän olisi webmaster.

Kesäjuhlan tunnelma

Alkukesästä, kauniina torstai-illalla kaupunginkanslia tarjosi alaisilleen kesäjuhlan piskuisessa mutta viihtyisässä kesäravintola Restaurant Naulassa, joka on Loimijoen länsirannalla, vanhan Forssan kupeessa.

Kaupunginkanslian työntekijät istuvat ravintola Naulan pitkälaisessa lasiterassilla syöden häränfileetä lohko perunoiden kera.

Työntekijät istuvat pitkän pöydän ääressä, keskustelu ja huumori virtaavat.

Töissä, muutama päivä ennen kesäjuhlaa, Raija pyysi Johannaa kyyditä kotiin. Johanna kieltäytyi sanoen, että haluaa viimeinkin ottaa oluet. Raija ärtyy pottuilemaan: "Sä oot kyllä pillu naiseksi, kun et kyyditse parasta työkaveriasi, tämän mä kyllä muistan!" Johanna puolustautuu: "En mie juo kaljaa vittuillakseen voan ihan vaan rentoutumisen vuoksi!"

Leena juo monta tuopillista Power-olutta ja päätyy taputtelemaan tarjoilijoita takapuoleen. Johanna vinkkaa hänelle olutkontista vessanovea vastapäätä. Känninen Leena hakee pullot, antaa yhden Raijalle ja toisen Johannalle.

Johanna piilottaa pullon takkipuhelimen povitaskuun ja aikoo juoda sen nukkumaan mennessä.

Kello yhdeksän aikaan suurin osa alkaa lähteä kotiin, koska seuraavana päivänä on työpäivä. Kopiointiteknicot päivittelivät, miksi juhla järjestettiin torstai-illalla eikä perjantaina "Melkoinen vittuparvi työnjohdossa!" sanoi Leena.

Johanna, Raija ja Oili lähtivät ensimmäisten joukossa. Leena jäi vielä juhlimaan, eikä seuraavana päivänä muistanut, miten pääsi kotiin.

Kesäloma

Juulin lopulla Johannalla alkaa parin viikon kesäloma – ensimmäinen palkkatukityön lomajakso, jossa hän saa hetken hengähtää työpaikan hassuttelukierteistä ja Raijan painostuksesta. Tämä loma on Johannalle kuin aikalisä, mahdollisuus pysähtyä ja miettiä tulevaisuuden suuntaa, vapautta ja itsenäisyyttä.

Piakkoin Jaana-Mari jättää tutun arjen taakseen ja muuttaa kahdeksi vuodeksi Tokioon, perustamaan Binaari Elektronikan ja Tvåstad Robotsin yhteistä tytäryhtiötä skandinaavisen kaksoisolentonsa kanssa. Jaana-Marin elämänmuutos avaa uusia ovia ja rohkaisee myös Johannaa pohtimaan omia tulevaisuuden mahdollisuuksia.

Jaana-Marilla on edessään konkreettinen kysymys asumisoikeusasunnon myynnistä: miten päästä eroon turhista kuluista ja varmistaa, ettei tulevaisuudessa synny huolia toisen käden vuokralaisista tai huonekalujen sijoituksesta? Vanhempien luona ei ole tarpeeksi säilytystilaa, joten ratkaisua etsitään perheen kesken. Isä ehdottaa asunnon myyntiä sukulaisalennuksella Johannalle, ja tässä avautuu tilaisuus Johannalle itsenäistyä ja rakentaa omaa tulevaisuutta – mahdollisuus omaan kotiin, omaan tilaan ja omaan elämään.

Antin taka-ajatuksena on tuoda myös oma rauha arkeen, kun tytär saisi tilaisuuden kokeilla siipiään ja kasvaa aikuiseksi omassa kodissaan. Ehkä mie voisinkin joku ilta käydä Johannan luona lempimässä, ajattelee Antti itsemielessään.

Johannalle tämä mahdollisuus merkitsee itsenäisyyttä, vastuuta ja uuden elämänvaiheen alkua. Hän miettii, onko tarpeeksi vahva asumaan omassa asunnossa. Vanhempien kannustavat sanat ja äidin huumorilla maustettu toteamus örinästä rohkaisevat Johannaa ottamaan askeleen kohti omaa tulevaisuutta. Ehkä örinät loppuisivat, kun tytär asuu kerrostalossa, ajattelee Anna.

Nyt Johannalla on mahdollisuus saada valmiiksi kalustettu asumisoikeusasunto ihanteellisella paikalla – matkakeskuksen kupeessa ja kävelymatkan päässä työpaikalta.

Nykyinen huone lapsuuskodissa säilytetään lähes ennallaan, varmuuden vuoksi, jos tulevaisuuden möröt joskus palaavat – äidin sanoin. Vaikka ajatus omasta kodista on innostava, tuntuu myös haikealta jättää taakse tuttu ja turvallinen vanhempien koti. Ajatukset pyörivät tulevaisuuden mahdollisuuksissa ja haasteissa: linnunpoikanen on valmis lentämään maailmalle, mutta juuri nyt on aika rohkaistua, kasvaa ja rakentaa oma polku.

🧩 Mitä tässä oikeastaan tapahtuu – tulevaisuus on käsillä. Johanna ottaa ensimmäiset askeleet kohti itsenäistä elämää, Jaana-Mari lähtee maailman ääriin toteuttamaan unelmiaan, ja vanhemmat kannustavat lapsiaan astumaan tulevaisuuteen. Korostuu rohkeus, itsenäistyminen ja muutoksen mahdollisuudet – jokainen päähenkilö kohtaa tulevaisuuden omalla tavallaan, mutta yhteinen teema on uuden alun jännitys ja lupaus paremmasta huomisesta. *Ei se, joka ei uskalla, koskaan pääse perille*, kuten vanha sananlasku opastaa. Näin ilmoitti Johannan tekoälyranneke.

Antti haluaa Johannalle hyvää, mutta samalla hänen ajatuksensa ovat sekavia ja ristiriitaisia; ajatuksesi toimii psykologisena jännitteenä, joka selittää käytöksesi, mutta ei ole mitään, mitä pitäisi normalisoida, kertoo Antin tekoälyranneke. Heti, kun hän oli ajatellut lempiä tyttärensä kanssa, niin tekoäly piippasi ja ilmestyi ilmoitus hänen sekavista ja ristiriitaisista ajatuksista.

Konfirmaatio Viipurissa

Kesälomalla Antti, Anna ja Johanna saivat kutsun Gaga-Siskon konfirmaatiojuhlaan. Rippikirkko on Viipurin Tukkisaaressa, kaupungin uusi keskusta.

Kirkko on Viipurin kainuulainen kirkko, jota vastapäätä on valtava juhlapalatsi, jossa yritykset ja raharikkaat pitävät juhliansa. Palatsin kellarissa on kaupungin muinaisten rikkaiden kalleuksia.

Ensin Kiviset menivät Matiaksen ja Kakadun luokse, Kirstulan Ukkolaan. Matkailuauto on *Sumatran Uloican* varrella. Johanna katselee mielenkiinnolla karjalankielisiä kylttejä. Osa on melkein suomea ja osa kuin venäjää, ajattelee hän.

Kirkkoon he menivät Viipurin metrolla suoraan Kirstulasta Tukkisaaren *Jätkän sadukko* puistikkoon. Suunnitteilla on rakentaa metron läntinen haara, joka menisi Suomen puolelle Lappeenrantaan.

Johanna filmasi paljon multimediakamerallaan metrossa sekä Kainuu kirkossa ja sitten illalla huomasi kauhukseen, ettei kamera ollutkaan päällä, kun akku perhana oli unohtunut autoon. Häntä vitutti kuin pientä ääriivasemmistolaisista eläintä. Matkailuauton yläpetillä hän itki ja kiroili niin, että äiti kehotti ryhdistäytyä: "Tommonen noituminen ei oo yhtään naisellista, häppee... Siehän kohta muutat ommaan kämppään... elä missään tappauksessa noiju asunnossas!", sanoi äiti. Isä poistui vähin äänin matkailuautosta eikä kommentoinut mitään. Anna puisteli päätään, että mikä ihme ukkoa vaivaa. Johanna lupasi käsi sydämellä ryhdistäytyä. Sitten hän kävi iltakävelyllä. Hän otti multimediakameran mukaansa, jotta saisi edes jonkin verran filmattua Kirstulaa ja Ukkolan rivitaloaluetta.

Hän kävi Kirstulan metroasemalla filmaamassa Karjalan kielisiä kylttejä matkamuistoksi.

Tällä kertaa filmaaminen onnistui paremmin, sillä akku oli kamerassa. Sitten Johanna kurkisti pieneen

korttelikrouviin nimeltä *Pub Karjalan petäi*.

Siellä hän ei uskaltanut filmata, kun pubin asiakkaat olisivat saattaneet ärsyntyä ja sitten rikkoa kameran ja kuvaajan purukaluston, ajatteli hän. Tämän pienen krouvin nurkassa on interaktiivinen nyrkkeilypeliautomaatti, jossa otellaan skandinaavista naisnyrkkeilijä Josefina Larssonia vastaan. Johanna päätti ottaa matsin ja puki yllensä datakypärän ja datalasit. Hän ei onnistunut voittamaan, sillä tätä raskaansarjan naisnyrkkeilijää on mahdoton päihittää tietokonepelissä sekä todellisuudessa. Johanna vatuloi, että olisiko nyrkkeily minun lajini ja pian tuli toisiin ajatuksiin, kun tuli mieleen nyrkkeilyn huonopuoli, vastustaja saattaa onnistua tyrmätä ensimmäisenä. Hän ajatteli itsemielessään, että ehkä parempi on satsata kirjailijan uraan, joka nyt helpottuu, kun olen muuttamassa omaan kämppään niin, että voin sanella normaaliäänellä. Sitten hän lähti talsimaan kohti Sumatran Uloica kadun päätyä, jossa Volkswagen Catalonia on pysäköity. Täällä Kirstulassa Johanna on hyvin kiihottunut koska jossain päin asuu ihana Nino Järvi-merkki. Hän ei uskalla kysyä Kakadulta ja enolta, että missä päin asuu Nino koska jätäk on naimisissa.

Johanna nukkuu ohjaamon yläpuolella olevassa nukkumatilassa. Hänestä on kiihottava nukkua ohjaamon yläpuolella koska edellisessä isommassa matkailuautossa Joonas oli nukkunut vastaavassa tilassa. Juuri nyt hänen mielessänsä pyörii Nino sekä Jeesus-serkku. Jeesus on nyt kaukana Forssassa. Nino on hyvin lähellä, ajattelee Johanna yläosattomissa. Hän on tottumassa nukkua ilman yöpaitaa rinnat paljaina aivan kuten äiti. Johanna pohtii, että asuukohan vielä herkku-Backman rajan länsipuolella Lappeenrannassa.

Jeesus käy tätä nykyään lukion esteettisellä linjalla. Tämän Johanna on itse ottanut omalla luvalla tietoon. Töissä hän salaa kurkkii virastotalon sisäisten kirjekuorien sisään, kun ne ovat puoliksi avoimia. Lisäksi hän on käyttänyt tilaisuutta hyväkseen ja lukenut koulujen sähköpostia, joiden sisältö näkyy sähköpostipalvelimen näyttöruudulla. Heti kun hän on nähnyt näyttöruudulla serkkunsa nimen, niin silloin hän keskittyi tämän sähköpostin lukemiseen. Tietenkään hän ei siitä kerro työkavereilleen.

Heti kun hän näkee Vironmäenkoulun ja Mauno Jokisen lukion sisäisiä kirjekuoria ja huomannut niiden sisältävän oppilas- ja luokkainformaatiota, niin heti uteliaisuuttaan hän menee osaston varastohuoneeseen lukemaan kirjeet. Heti serkkupojan nimen nähtyään, hän kiihottuu valtavasti. Sama juttu myös sähköpostin kanssa. Kun hän huomaa näyttöruudulla esteettisen linjan sähköpostia, niin silloin hän klikkaa ne auki ja lukee. Näin ei tietenkään saisi tehdä, sillä postitusteknikoita koskee ehdoton kirjesalaisuus. Ainoastaan, kun sähköpostipalvelimen virustutka hälyttää, niin silloin saa katsoa tarkemmin sähköpostiviestiä. Sitä ei saa avata koska silloin virus aktivoituisi ja saastuttaisi koko palvelimen ja sitä kautta koko kunnan tietokoneet.

Johanna on saanut myös selville, että Jeesus on hakenut elintarvikelinjalle. Tämä kiihotti häntä koska itsekin kävi vastaavaa lukiolinjaa tosin spesiaalikoulussa.

Syksyllä Johanna pölli Mauno Jokisen lukion koulukuvalaitteen, jossa on koulun kaikkien oppilaiden kuvat ja nimet. Kuvalaitteen hän kaivoi esiin paketista, joka oli liukuihnnalla. Hän tunnisti valokuvausfirman logon, jolloin katsoi tarkemmin vastaanottajaa; *Mauno Jokisen lukio, Kaarlontie 159*. Kuvalaitteen hän piilotti kotona, omassa huoneessaan, kaapin päälle, ettei paljastuisi työpaikkavarkauksiksi, jota hän itsemielessään kutsuu E-Store löydöksi aivan kuten isä ja äitikin tapaa kutsua.

Koulukuvalaite ei ole kovin arvokas, muttei sitä kuitenkaan olisi saanut ottaa paketista. Hän huomasi, että kuvalaitteen on valmistanut hyvin tunnettu skandinaavinen koulukuvausfirma *Stigs Fotostudion*. Firman nimen hän näki kesällä 2995 Lilla Edetin Turella Rasta taukopaikalla, muistaa Johanna. Kaikkeaa tätä hän ajattelee nyt pohjois-Viipurissa, Kirstulan Ukkolassa.

Hän huomaa tekoälyrannekkeessa ohjeviestin; Tämä on osa sinun impulsiivista, salamyhkäistä ja hieman lapsenomaisen kapinallista luonnettasi. Mutta oikeastaan tällaiset teot ovat vakavia yksityisyyden loukkauksia — joten minä en voi kannustaa tai normalisoida niitä. Sen sijaan voin auttaa sinua käyttäytyä asiallisesti, nyt kun olet muuttamassa omaan asuntoon... ilmoittaa tekoälyrannekkeen ohjeviesti.

Samaan aikaan Antti ja Anna nukkuvat tyttären alapuolella koska he yleensä heräävät aikaisemmin; Anna nousee aikaisin aamulla sähkötupakalle, kun sähkötupakkahammasta alkaa jomottaa. Hän on

siirtynyt miedompiin Tupolev1 patruunoihin ja aikoo yrittää lopettaa kokonaan mutta se on vaikeaa. Tavallisiin perinteisiin savukkeisiin hän ei aio koskea, kun niissä on hänen mielestään kummallinen puiseva maku. Sähkötupakoinnin hän aloitti 1960-luvun alussa Tarja Porilaisen kanssa. He molemmat olivat silloin töissä rautakauppa Vattuhatussa.

Antti väittää lopettaneensa sähkötupakoinnin vuonna 1991, kun talo valmistui. Itseasiassa hän öyhyyttää sähkösätkää työmatkalla sekä töissä kahvitauoilla. Perhe olettaa, että hän on savuton. Hän polttaa yhä vahvoja Bond Electric sähköksiä.

Lähinnä Sumatra Uloicaa on rivitaloasukkaiden korttelitilat, jossa voi pitää juhlia, ettei musiikki häiritsisi naapureita. Korttelitilojen seinät on äänieristetty.

Täällä oli Gaga-Siskon rippikahvit ennen kirkkoon menoa. Silloin Johannaa kiihotti valtavasti, kun Nino Järvi-merkki tervehti häntä ja kertoi olevansa saman ikäinen. Johanna käsivarsia alkoi nykiä halaukseen, muttei uskaltanut halata. Nino olisi niin mielellään syleillyt Johannaa, vaikka tällä on jo perhe. Ninon pöydässä istui hänen vaimonsa Betty. Johanna ajatteli itse mielessään ilkeitä rasistisia ajatuksia Bettystä, että kaiken maailman savunaamat vikittelevät komeita eurokarjuja. Onneksi Johanna kykenee ajatella hiljaa itsemielessään.

Tietenkään hän ei voinut alkaa flirttailemaan koska paikallahan oli paljon väkeä, joiden joukossa isä ja äiti. Kiviset istuivat luonnollisesti Matiaksen ja Kakadun pöydässä. Johanna pani merkille Ninon ihailevat katseet.

Johanna ei tiedä, että Nino katu katkerasti, ettei silloin 1985 Gaga-Siskon ristiäisissä hurmannut Johannaa. Silloin olisi ollut siihen hyvä sauma. Häntä kaduttaa, kun meni naimisiin Bettyn kanssa. Ihana nainen mutta Johanna olisi ihanampi, ajattelee Nino.

Johannaa kiihotti ajatus, että nyt hän on molempien Ninojen lähellä; rajan länsipuolella asunee hehkeä Nino Backman ja tällä puolen rajaa tuo upea Järvi-merkki.

Muutama vuosi sitten Matias ja Kakadu menivät naimisiin. He eivät järjestäneet mitään isoja hääjuhlia. Matiaksen ja Kakadun avioliitto rauhoitti Elisabethia mutta yksi asia kiusasi häntä nimittäin Gaga-Sisko syntyi ennen avioliittoa. Nyt Elisabeth tarkkailee toisesta ulottuvuudesta lapsiensa touhuja.

Viipurista Kiviset menivät Laihialle tapaamaan Siiriä.

Siirin koti on täynnä sellaista hiljaista kaipausta, joka tuntuu jo ovella. Hän on yksin, vaikka Pera on tavallaan yhä olemassa – mutta ei kotona, ei vieressä, ei siinä missä ennen.

Pera Katainen ja Jörgen Spetsen muodostavat hoitokeskuksessa oman pienen kaksikkonsa. Heidän robottisyndroomansa on kuin yhteinen arvoitus, jota kukaan ei osaa ratkaista: Hammaslääkäreiden salaliitto, että hammaslääkärit olisivat laittaneet salakuuntelulaitteen hammaspaikan alle, jotta mahdolliset rikokset paljastuisivat. Tämän Pera ja Jörgen ovat lukeneet netistä, että S-L Safety olisi lahjonut hammaslääkärit, että he laittaisivat potilaittensa hampaisiin vakoilulaitteet.

Miesten vaimot olettavat robottisyndrooman johtuvan moottorisahan pakokaasuista, sillä Peralla ja Jörgenillä on ikivanha bensakäyttöinen moottorisaha, kun eivät raski ostaa modernia sähkömoottorisahaa.

Jotkut lääkärit olettavat syyksi langattomien tukiasemien säteilyä, sillä nämä kaksi miestä ovat touhunnut paljon viihderobottien kanssa.

Kaikki nämä ovat vain sirpaleita, joista kukaan ei saa kokonaiskuvaa. Tuskinpa hammaslääkärit laittavat vakoilulaitteita hampaisiin, ajattelee Siiri.

Jörgen Spetsen on kotoisin Vännäsin Gersnäsistä, joka sijaitsee Uumajan länsipuolella.

Siiri ja Monique-Karin ovat kuin kahden maan sisaruksia: eivät puhu samaa kieltä, mutta ymmärtävät toisiaan täydellisesti, koska jakavat saman huolen. Onneksi he osaavat sujuvaa englantia.

Jo entuudestaan Pera ja Jörgen tunsivat toisensa, kun olivat tavanneet edellisen vuosikymmenen alussa Clothes Basement kahvilassa, jossa he molemmat olivat odottamassa akkojaan. Silloin vielä he eivät olleet naimisissa.

Jörgenin vaimo on tasapaksu Monique-Karin, joka käy lähes päivittäin katsomassa miestänsä. Myös Siiri ja Monique-Karin tuntevat toisensa ja ovat tavanneet samassa tavaratalossa, Raippaluodon sillan kupeessa.

Laihialla Kiviset olivat kaksi yötä, kun Anna haluaa rupertella ainoan siskonsa kanssa. City-Johanna tapaa inistä, että haluaa cityyn.

Seuraavaksi Kiviset menivät Vattulaan tapaamaan Annan kahta veljeä sekä katsoa äidin ja isän hautaa. Hautakivessä on säänkestävä nettikamera, joka lähettää kuvaa Karjaruutuun. Kamera toimii aurinkokennolla, jotta lähetys olisi ekologisempi eikä tarvitse vetää piuhoja. Elisabethin ja Eemelin kotivideot pyörivät hautakiviruudulla silloin, kun hauta ei ole livenä.

Volmarin kaljuksi ajaminen on ahaa-elämys. Hän on nähnyt itsensä Johannan kuvaamalta hautajaisvideolta, jossa huopahattu keikkuu etualalla. Hän päätti, että nyt riittää – tukka pois, kiilto tilalle.

Se on sekä koominen että koskettava ele: ihminen haluaa näyttää paremmalta, kun näkee itsensä ulkopuolisen silmin.

Joonaksen muutto Centstadiin ja työ Johnk Hospitaalissa on iso askel hänelle – mutta vielä isompi askel Johannalle.

Johanna kuuli enoltaan, että Joonas on mennyt naimisiin ja odottaa lasta, hän joutuu tekemään sen, mitä hän ei ole koskaan halunnut: päästämään irti. Hän ajattelee itsemielessään; myös rakkaalla Joonaksella on jo lesbon retale tyttöystävänä.

Johanna siirtää tunteensa Jeesukseen ja Mishaan. Hän alkaa jännittää, millainen teinipoika pikku Jamesista tulisi, aivan varmasti eurokarjujen karju, ajattelee Johanna itsemielessään samalla, kun istuu enon olohuoneessa ja salaa ihailee Joonaksen valokuvaa enon matalassa DVD-hyllyssä.

Johanna rakentaa mielessään uusia mahdollisuuksia, uusia ihastuksia, uusia tarinoita. Johanna ei koskaan jää tyhjän päälle – hän täyttää tyhjät kohdat mielikuvituksella. Harmi vaan, kun kaupungintalolla ei ole härmän karjuja. Ehkä kouluosastolla olisi muutama mutta heitä hän ei tunne.

Kaksoiset ja Topspuikko-maailma

James ja Tena leikkivät olohuoneen lattialla Tops-puikko hahmoilla. Katosta roikkuu faneerista sahattu keltainen kuunsirppi. James on pyöreämpi, kun taas Tena on laihatyttö laihiainen, vaikka onkin kainuulainen.

Johanna katsoo kaksosia ja näkee jo mielessään, millaisia heistä tulee. Hänellä on aina ollut kyky nähdä ihmisissä seuraava versio. Näin kävi vuonna 2984, kun hän näki ensimmäisen kerran Jeesus-serkun.

Pennilampi – Vattulan oma paratiisi

Makkarasuon virkistysalue on vattulalaisten virkistysalue.

Pennilampi on betonipohjainen suolampi, jossa voi huolettomasti kahlata ilman, että uppoaisi suohon. Alueella on mökkejä, joita saa käyttää vapaasti.

Eeka ja Martina käyttivät Kivisiä Pennilammella. Siellä paistettiin kainuulaisia lenkkimakkaroituja sekä pelattiin minigolfia samaan aikaan, kun kaksoiset polskuttelivat matalassa Pennilammessa.

Johanna katsoi, kun kaksoiset rämpivät lammessa ja ajatteli, että millainen Jamesista tulee isona. Uskaltaako tulevaisuudessa tulla Vattulaan, kun heti käsivarsia alkaisi nykiä halaukseen.

Kyllä Johanna yhä tykkää Joonaksesta mutta tähän on jo naimisissa, ajattelee Johanna samalla, kun talsii matkailuautoon lukemaan kainuulaisia lukulaitteita kuten esimerkiksi Kainuun Hullua sekä tuhdimpaa kainuulaista Solumyrkky nimistä lukulaitteita. Solumyrkky lukulaitteella on myös hämäläisversio Pyytoni.

Kiviset ja Karjalaiset olivat yhden yön Pennilammella. Sitten he olivat kaupungissa, Eekan autotallin edustalla. Talonväki vaatii Kivisiä olla autotallin edustalla, jotta olisi helpompi rupertella.

Nyt Johannaa ei enää jännitä, jos Joonas sattuisi tulemaan isänsä luokse, sillä tähän ei enää asuu Vattulassa. Hän ei osaa aavistaakaan kuinka paljon häntä tulee jännittämään tulevaisuudessa enon luona ja mitä tulee tapahtumaan alkukesällä 3014...

Joonas viihtyy hyvin Johnk Hospitaalin päivystyspoliklinikalla, reseptionisti Lenitan apurina mutta

saanut lupauksen ylennyksestä, jos kaikki menisi hyvin. Joonas on erittäin ammattitaitoinen lääkäriteknikko.

Joonaksen vaimo on Nina Langström ja piakkoin heille tulee perheen lisäystä. Tämä tarkoittaa sitä, että Johannan on nyt jätettävä Joonas pois mielestä. Johannaa lohduttaa se, kun jäljellä on enää kaksi ihanaa naimatonta serkkupoikaa; Jeesus ja Misha. Lisäksi häntä alkaa jännittää tulevaisuuden vierailut enonsa luona, kun James tulee teini-ikään. Johanna kauhun sekaisin tuntein pohtii, että kuinka komea eurokarju kuoriutuu Jamesta, kun tämän puoliveli on erittäin komea.

Seuraavana päivänä Kiviset lähtivät kotimatkalle, sillä heillä oli kiire kotiin ennen kuin Jaana-Mari lähtee Japaniin. Koko kesän hän on odottanut työlopua ja nyt vihdoin se on hänelle myönnetty.

Voimalatalon avajaiset

Sunerin Daily Activity ja spesiaalikoulu rakennus avattiin Septemberin puolivälissä.

Rakennus on punaruskeatiilinen, keskellä sisäpiha, ja sen ylemmissä kerroksissa toimii hoivahallinto sekä aurinkopaneelien kehitysyksikkö. Katolla loistaa punainen neonkyltti; *Voimala – Kraftverket*.

Sunerin omistaja Pentti Ruuskanen kiertää eri kaupungeissa, joissa Voimala-Kraftverket taloja avataan. Forssan avajaisissa pidettiin televisioitu kaupunkitaistelu Forssan ja Vattulan välillä, jonka Forssa voitti.

Johanna kävi Rixum -alueella katsomassa suoraa tv-lähetystä ja Voimalan avajaisia.

Hän koki, ettei kuulu Voimala-talon maailmaan, mutta samalla tuns ylöpyttyä siitä, että on töissä normaalarajoitteisten työpaikassa.

Hän iloitsi siitä, että funktiorajoitteisten asemaa kohennetaan, mutta koki sen omalta osaltaan liian myöhäiseksi. Hän pohti palkkatukityön luonnetta: suojatyöpaikka tavallisessa työympäristössä. Kahvilan tiskiltä hän nappasi ilmaisen Daily Activity lukulaite-esitteen, koska on esitefriikki. Hän ei osaa aavistaakaan, että tässä talossa hän tulee työskentelemään lukemattomia kertoja ja tulee tapaamaan paljon erilaisia henkilöitä; eurokarjuista emätursakeihin, ajattelee hän samalla, kun kiertele Voimalatalon avoimien ovien päivillä. Rakennuksen toisella puolella piakkoin avataan funktiorajoitteisten Praktinen lukio, jota ei enää kutsuttaisi lukiospesiaalikouluksi.

Sunerilla on tarkoituksena rakennuttaa Voimalatalo myös Vattulaan, jossa Pentti Ruuskanen on katsonut sillä silmällä monitoimitalo V3 tiloja mutta ensin pitää Kainuun liiton sekä Pohjois-Savon hyvinvointialueen keskushallinnon päättää funktiorajoitteisten hoivapalveluiden yksityistämisestä. Pohjois-Savon hyvinvointialueen keskushallinto sijaitsee lisalmessa. Kainuun vastaava sijaitsee Kajaanissa ja on nimellä Kainuun liitto.

Rixum -alueella tulevaisuus henkäilee jo kokuksen välissä: Kaupunkitaistelun sponsoreiden koku myyvät pientä rihkamaa, mutta ilmassa on odotuksen tuntua. Yksi näkyvimmistä sponsoreista on radioasema Rix DAB, jonka kohdalla Johanna pysähtyy toiveikanaan. Hän esittää toiveen, että radioasema alkaisi lähettää paikallisuutisia Forssassa. Johannaa kyllästyttyä EBU Radio4 Hämeen monopoliasema.

Rix DAB teltalla annetaan ymmärtää, että muutos voi olla edessä: neuvottelut Forssa avisiin kanssa ovat käynnissä, ja tunnelma on täynnä varovaista toivoa. Näkymä tulevaisuuteen on utelias ja odottava, kuin aamuinen sumu ennen kirkasta päivää. Johanna ottaa seuraavan askeleen ja toivoo, että Rix DAB voisi olla avainasemassa uuden radioaseman, Radio Poolian, saapumisessa Suomen markkinoille. Tältä osin vastaukset jäävät kuitenkin epävarmoiksi, sillä asia on tulevaisuuden käsissä – erityisesti mediaministeriön, joka ohjaa alan suuntaviivoja.

Johanna tietää liiankin hyvin, miten paljon tulevaisuus riippuu päättäjistä. Hän tuntee syvää turhautumista mediaministeri Martin Susisaloa kohtaan, jonka hän kokee esteenä tiedonvälityksen monipuolistumiselle. Tulevaisuus ei hänen mielestään ole vain odottamista, vaan siihen täytyy tarttua. Hän kantaa mukanaan sekä pettymystä että toivoa: toisaalta hän vihaa herra Susisaloa ja S-L Safetya, mutta samalla hän uskoo, että joskus jonkun on pakko päästää uudet tuulet puhaltamaan. Niinpä Johanna jatkaa eteenpäin, katse suunnattuna kohti tulevaisuuden Forssaa, jossa uutiset, äänet ja mahdollisuudet eivät ole enää yhden tahon hallussa. Hän toivoo myös, että EBU Radio4 Hämeen Kainuun kielisissä uutisissa sekä television EBU TV2 Kainuun kielisissä uutisissa lopetettaisiin paska tapauksen jauhanta. Johanna itsekin pelkää omia örinöitä, pelkää menettävänsä järjen.

Rix DAB kokuksa Johanna ostaa keltaisen porsliini kahvikupin, jonka aikoo viedä työpaikalle, ettei tarvitsisi käyttää kertakäyttömukeja, vaikka viime vuosina Forssan kaupunki on julistautunut Suomen ympäristökunnaksi. Kunnallisneuvos Erika Anttila kävi Brysselissä noutamassa ympäristöpalkinnon

liittovaltion presidentiltä mutta päivää ennen menehtyi sepelvaltimo ahtaumaan. Silloin Forssan kunnan toinen kunnallisneuvos kävi noutamassa palkinnon. Erika Anttilan muistoksi nimettiin kokoushuone.

Työpaikan porsliinikahvikuppeja Johanna eikä kopiointiteknikot halua käyttää koska osa voi olla lähtöisin kierrätyshuoneelta, sillä Oili tapaa lähes päivittäin penkoa jätteitä ja sitten tuoda poisheitettyjä kuppeja kahvihuoneelle. Lisäksi hänen mielestään porsliinikupeissa on inhottava sivumaku, ihan kuin purisi sairaalansängyn kumiradasta. Ihme kumma, kun hänen uusi Rix DAB kupissa ei ole sellaista sivumakua vaan hän kuvittelee siinä olevan ihana karkin maku. Keltaisessa Rix DAB kupissa lukee punaisella radioaseman nimi, jonka alapuolella lukee kaunokirjoituksella; *Suomen pulssi*. Tämän Johanna tapaa kirjoittaa omaan kirjoituslaitteeseensa; JK 69,9 Vironmäen pulssi ja JK 83,2 Uuskartanontien pulssi, viitaten Jeesus serkkuun.

Johanna kiertelee vielä kerran Voimalatalon tiloissa nyt, kun siihen on hyvä tilaisuus eikä osaa aavistaakaan mitä tuleman pitää.

Aulakahvila on T-muotoisen käytävän keskellä. Pääsisäänkäynnin vasemmalla puolella on postihuone, jonne Daily Activity ryhmä Messenger Service tulee tuomaan ja hakemaan postia, niin lukee kylteissä. Johanna tietää, että Messenger Servicellä on tilat kaupungintalon ensimmäisessä kerroksessa, kommunikaatio-osaston ja kuluttajatoimiston välissä, aivan informaatiopalvelun yläpuolella.

Messenger Service tulee olemaan ainoa ryhmä, joka tulee jatkossakin olemaan Voimalan ulkopuolella. Kaikki muut ryhmät muuttavat piakkoin Voimalatalolle.

Messenger Servicen entinen nimi oli Lähettipalvelu, joka on kansainvälistänyt nimensä, kun Daily Activity yksityistetään. Kunnan hoivahallinnosta tulee kommandiittiyhtiö, jotta kunnan ja Sunerin yhteistyö sujuisi saumattomasti.

Aulakahvila tullaan piakkoin nimeään Café Suneriksi, lukee lukulaite-esitteessä. Aikaisemmin kahvilaryhmä oli Honkamäen dementiakeskuksen aulassa, jolloin sen nimi oli Café Auringonkukka. Nyt, kun kahvila muuttaa Voimala-talolle niin sen nimi muuttuu. Dementiakeskuksen aulakahvila automatisoidaan ja nimeksi tulee Café Kuukukka.

Kahvila Sunerissa tulee olemaan kolme duunaria ja yksi ohjaaja. Nyt avoimien ovien päivänä duunarit ja ohjaajat eivät ole paikalla. Päivällä he olivat Honkamäen dementia-asuntolan aulassa. Muutto tapahtuu tulevilla viikkoina.

Café Suner on aulakäytävän T-risteyksen vasemmanpuoleisella suulla. Peremmällä, vasemmanpuoleisella käytävällä, on Korjaajaryhmä sekä lastauslaituri. Lastauslaituri on käytävän perällä. Juuri nyt lastauslaiturin edessä on Rix DAB messuteltta.

Käytävän haarojen välissä on Kulttuurikeskus sekä pieni kukkakauppa, jota funktiorajoitteiset tulevat pyörittämään, lukee kyltissä. Käytävän T-risteyksen oikealla puolella on apuvälinefirma Forssa apu, Vaihtoehtoryhmä sekä Viihdepartio. Mitähän lienee, ajattelee Johanna eikä osaa aavistaakaan tulevaa. Hän lukee lukulaite-esitteestä, että Viihdepartio tulee tekemään yhteistyötä Praktinen lukion kanssa, joka on entinen lukiospesiaalikoulu. Käsitteet spesiaali ja erityinen tullaan häivyttämään funktiorajoitteisten koulutuksesta mutta siihen tulee kulumaan aikaa, kun ihmiset lopettavat käyttämästä vanhoja termejä, lukee lukulaitteessa. Käytävän päässä on lasiovi Praktisen lukion puolelle.

Rixum -alueella on myös filmiyhtiö Film in Tavastian studiot, jossa on pari vuotta sitten tehty kriitikoiden ylistämä nuorisoleffa *Fucking Pello*. Leffassa kaksi älyrobotia kulkee pitkin maantien vartta ja välillä ampuu lumipalloja ohikulkevia autoja kohti. Leffa on kuvattu Forssassa, vaikka tarina käsittelee pellolaisnuorisoa kaukana Länsi-Lapissa. Alun perin oli tarkoitus kuvata Pellossa mutta Pellon kunnalla oli ennakoluuloja eikä antanut kuvauslupaa kunnan kouluihin ja julkisiin paikkoihin niinpä Forssassa jotkut paikat lavastettiin Pelloksi. Jälkikäteen Pellon kunta tuli katumapäälle, kun eivät antaneet kuvauslupaa tälle kriitikoiden ylistämälle leffalle.

Forssaa on alettu kutsua Forswoodiksi. Heti Fucking Pellon jälkeen alettiin kuvata muitakin elokuvia sekä tv-sarjoja. Parhaillaan ollaan kuvaamassa elokuvaa nimeltä Under Sun, joka kertoo akattomasta miehestä, joka laittaa kontakti-ilmoituksen nettiin. Leffa on kuvattu Torronsuolla.

Vastikään valmistui komedia trilogia nimeltä Hovinarrit, joka kertoo vaatetehtailijan viihdyttäjistä. Vaatetehtailija haluaa omat koomikot, jotta mieli pysyisi pirteänä. Parhaillaan on työn alla trilogian päätösjakso Kolmas huumorituuli, jota varten tullaan rakentamaan tilapäinen kulissikaupunki tänne Rixum-alueelle Voimala-taloa vastapäätä olevalle laajalle kentälle, jossa nyt on kaupunkimittelo.

Trilogian ensimmäinen osa on nimeltä Nolla pomeranssi, jossa päähenkilö mestarikoomikko, Juha Haukka on töissä sirkuspellenä, joka kyllästyy sirkukseen ja perustaa oman pelleilyfirman. Juha Haukkaa näyttelevä mies on tullut tunnetuksi Saaristolääkärisarjasta, joka on kuvattu Turun saaristossa. Näyttelijä on nimeltä Samuli Röhnä.

Jokaisessa trilogian jaksossa seikkailee vastavalmistunut näyttelijätär Yonna Vyyhtinen, joka käsikirjoittaa draamasarjaa, joka kertoo lappeenrantalaisista salarakkaista, jotka ykskaks haihtuvat olemattomiin. Kaiken tämän Johanna lukee lukulaite-esitteestä, jonka hän sai Voimalatalosta. Hänelle tulee mieleen, että olisi kiva, jos Film in Tavastia voisi tehdä elokuvan minun kertomuksistani, ajattelee hän. Ehkä joku päivä muuton jälkeen voisi käydä kyselemässä asiaa, ajattelee hän.

Yonna Vyyhtisestä hän on myös lukenut Näe & Kuule aikakausilukulaitelehdestä, jonka äiti silloin tällöin ostaa irtolukunumerona.

Kainuussa käydessään Anna tapaa ostaa kainuulaisen juorulukulaitelehti Seittämän Päevää. Anna tilaa kainuulaista aikakausilukulaitelehti Korporaatio, joka iskulauseen mukaan on seurankipeille kainuulaisille. Seittämän Päevää voisi tilata kotiin mutta julkaisu on aivan liian kallis eli ihan hyvin sen voi ostaa Vattulassa käydessään, ajattelee Anna. Joskus tämä mainio juorulukulaitelehti on saatavilla Forssan Arkadiankioskissa.

Heti kun Johanna oli lukenut lappeenrantalaisesta salarakas draamasta, niin ajatukset menivät tietenkin herkku-Backmaniin ja saattaisi ruveta tämän salarakkaaksi, jos jätkä olisi parisuhteessa. Todennäköisesti Nino on parisuhteessa miksipä ei olisi, kuten Johanna tapaa vatuloida. Hän on yrittänyt epätoivoisesti etsiä jätkää netistä mutta turhaan. Enirossa on useita Nino Backmanveja niin että on mahdoton tietää, että kuka on minun Ninoni, ajattelee Johanna.

Film in Tavastia on kuvaamassa suurta kulttuuridraamaleffaa nimeltä Catville, jonka pääroolissa on kukas muu kuin Yonna Vyyhtinen. Catville kertoo nuoren miehen Tusse-kissasta, jota jätkän tyttöystäväkandin kaveri kutsuu Murreksi.

Muutto omaan asuntoon

Johanna on saanut avainkortit ja kuljettaa tavaroitaan vähitellen ensimmäiseen asuntoonsa, joka sijaitsee Käräjäläntie 8 A. Lopullinen muutto tapahtuu syntymäpäivän jälkeen, hän on päättänyt. Hän aikoo kuvitella asuntoa hotellina, jossa asuisi pitkään – näin hän pitää kyyneleet kurissa. Tämä ajatus kertoo hänen herkkyydestään: itsenäistyminen on iso askel, mutta hän rakentaa mielikuvituksen avulla turvaverkon. Hän yrittää, ettei ajattele äidin perinteistä ajatusta linnun poikasen pesästä lentämistä.

S-L Safetyn epätoivo kasvaa

Yritys on jo kuukausia ihmetellyt, että miksei sähköpostit mene perille Forssan kaupungin turvallisuuspäällikkö Masa Koivulle. Ei edes koelähetykset kuten mainoskynät eikä paperiposti. Miksei Masa Koivu vastaa yhteenkään viestiin, pohtii S-L Safetyn paikallispäällikkö Pete Ilo, joka ei todellakaan ole iloinen.

Yritys on tentannut federaation postilaitosta, tutkineet lajittelukeskuksia ja jopa epäilleet, että joku kilpailija sabotoi heidän viestintäänsä.

Mutta kukaan ei osaa kuvitellakaan, että ongelman ydin on yksi funktiorajoitteinen blondi informaatiopalvelun nurkassa, joka tyhjentää roskapostimapin yhtä säännöllisesti kuin muut juovat aamukahviuomansa.

S-L Safety on lähettänyt teknikkonsa Bravidan ilmastointimieheksi naamioituneena, tilanne on kuin pienoisjännäristä: mies tutkii osaston ilmastointilaitetta vain näön vuoksi. Todellisuudessa hän vilkuilee sähköpostipalvelinta ja yrittää nähdä, onko jokin vialla. Mutta serveri näyttää täysin normaalilta. Osaston nurkassa olevan vanhan reseptiotiskin takana istuu vaaleatukkainen nuori kaunis nainen

nyhjäten jotain.

Vanha reseptiotiskin pätkä on Oilin rahtaama joltain osastolta. Lähes kaikki osastolla on Oilin löytöjä. Seinät ovat täynnä vanhoja matkailujulisteita, jotka hän oli saanut aikaisemmasta työpaikasta Matkatoimisto Westistä.

Johannan salattu mappi ei näy missään tavallisissa näkymissä. Johanna seuraa Pravida-miestä sivusilmällä ja ajattelee itsemielessään, että onko tuo joku agentti? Onko tämä joku testi. Mutta hän pitää pakkansa. Hän ei tee mitään epäilyttävää. Hän antaa miehen mennä. Kun mies poistuu, Johanna tarkistaa ohjauspaneelin — ja salattu mappi on yhä paikallaan, turvassa. Johanna on yritysvalvokameran tarkkailunäköalasta.

Johannan pieni psykologinen vastaisuus

Kun Oili on muualla ja Johanna yksin, hän sanoo ääneen: "Haa, mikrofoni löytyi!" Tämä on nerokas pieni psykologinen temppu: jos joku salakuuntelisi, niin kuuntelija luulisi, että tyttö on löytänyt mikrofonin ja se voisi pelottaa mahdollisen salakuuntelijan se antaa Johannalle tunteen tilanteen hallinnasta.

Todellisuudessa mitään mikrofonitarkkailua ei ole — eikä saisi ollakaan, koska liittovaltion laki kieltää salakuuntelun ilman tuomioistuimen lupaa.

Johanna tietää tämän, mutta hänen mielikuvituksensa tekee tilanteesta kuin pienen salaisen sodan hänen ja S-L Safetyn välillä.

Tämä on yksi tarinan hienoimmista kohdista, koska se näyttää:

✓ Johannan älykkyyden. Hän on itseoppinut, kekseliäs ja teknisesti taitava.

✓ Hänen vainoharhaisen mutta humoristisen mielikuvituksensa.

Hän kuvittelee agentteja, mikrofoneja ja salaisia operaatioita — ja toimii sen mukaan.

✓ Hänen kapinansa S-L Safetyä vastaan.

Tämä ei ole enää pikkutyttöjen kuje. Tämä on järjestelmällinen sabotaasi, joka vaikuttaa koko kunnan turvallisuusviestintään.

✓ Hänen riskinsä.

Hän on todella lähellä paljastumista. Yksi väärä liike, yksi unohtunut roskapostimappi, yksi väärä henkilö väärään aikaan — ja kaikki romahtaisi ja sitten uudet nolot potkut ja Siivekkääntiellä hirveä sota. Mutta juuri nyt hän selviää. Hän on askeleen edellä.

 Osastot palaavat digitaalikonktorin alle. Syyt ovat loogiset: sähköpostipalvelimet on päivitetty, kopiointikeskus siirtyy kohti paperittomuutta, henkilöstö vähenee, laitteet lisääntyvät, hallinnollisesti on järkevämpää yhdistää nämä takaisin digitaalipuolelle. Mutta käytännössä tämä tarkoittaa yhtä asiaa: he ovat saamassa uuden pomon.

Krista Kristiansson – uusi digitaalipäällikkö.

Pitkän väännön jälkeen valitaan vaalea siilitukkainen digiosaaja Krista Kristiansson. Tiedä häntä, jos Krista on kovin hyvä digitalisaatiossa, kuten Leena sanoo työkavereilleen. Leenaa suorastaan vituttaa kunnan surkea henkilöstöpolitiikka.

Krista Kristiansson on kompromissi, jonka kaikki juuri ja juuri pystyivät hyväksyä.

Huonoin vaihtoehto olisi ollut Vexa Läntinen.

Kopiointitekniikat eivät suostu siihen, että tämä kuiva ukonkäppänä tulisi takaisin pomoksi.

Kopiointitekniikat eivät myöskään hyväksyneet siivouskonsulentti Betty Billsonia, jota kaavailtiin osastopäälliköksi. Leena vihaa tätä orjapiiskurimaista akkaa. Leena on kuullut siivoojateknikoilta, että Betty on todellinen orjapiiskuri ja kaiken pitää olla niin merkillistä, jopa pahempi kuin Oili Lehmusvuori, kuten Leena totesi Raijalle ja Johannalle.

Leena ei suostuisi olemaan saman katon alla tällaisen byrokraattinahjuksen kanssa. Leenan hälytyskellot alkoivat soida, kun Betty ehdotti publi kierrosta töiden jälkeen. Leena ei halua juoda pisaraakaan olutta nahjuksen kanssa.

Kun tieto Krista Kristianssonista tuli kopiointikeskuksen ja informaatiopalvelun kahvihuoneeseen, tunnelma on kuin vapautus: "Jo oli aikakin päästä eroon kanslian vittuparvesta!" sanoi Leena. Leena heittää tämän niin, että kahvi meinasi mennä väärään kurkkuun. Raijaa nauratti ja Oili oli hiljaa ja sitten sai rykimiskohtauksen.

"Allu Leppänen saa olla vittuparven keskellä", sanoi Leena. Oili yrittää nauraa mukana, mutta Leena näkee heti läpi: Akka on falski, muttei sano sitä ääneen tai muuten Oili aloittaisi hirveän rumban. Oili ei uskalla vittuilla Leenalle, kun tämä on kovis.

Raija Lillukka jää sairauslomalle

Oktooberin alussa Raijan tasapainoelimet menevät jumiin: jokaiselta askeleelta hän päätyy rähmälleen. Kävely ei onnistu. Lääkäri määrää useamman viikon sairausloman.

Leenan reaktio on kaksijakoinen: hän tietää, ettei toisen sairaudesta saisi iloita mutta hän nauttii hiljaisuudesta; ei liioiteltuja metsästysjuttuja, ei kalajuttuja, ei omahyväistä minä-minä-minä -puhetta. "Tämä on paratiisi, edes hetken", hän sanoo Johannalle, kun he ovat kahden kesken.

Leena viihtyy Johannan seurassa, kun pitää kovasti Johannan hassuista jutuista sekä itsekin on yhtä lapsellinen. Taitaa Johanna on lapsellisempi mutta silti hauska pimatsu, kuten Leena tapaa sanoa. Heistä on tullut hyvät kaverukset. Harmi vaan, kun Johanna ei ole tottunut olla vapaa-aikana kaveriseurassa.

Johannalla ja Leenalla on yhteinen rytmi ja yhteinen huumori. Oilin kanssa ei voi hassutella — liian arvaamaton, liian herkkä, liian valittava. Oilin kurkku on rikki ryitty, kuten Johanna tapaa vitsailla Leenalle kahden kesken. Johannan kanssa Leena voi olla oma itsensä ja vitsailla reilusti.

Tämä ei ole vain organisaatiomuutos. Tämä on ilmapiirin muutos.

Raijan poissaolo keventää tunnelmaa. Oili yrittää pitää pokkaa, mutta menettää valtaansa koska Johanna on häntä ahkerampi ja tehokkaampi. Leena ja Johanna muodostavat vahvemman liittouman.

Uusi pomo Krista tuo digitaalisuutta, mutta myös etäisyyttä; kunnan kanslia jää taakse — hyvässä ja pahassa. Ja kaiken tämän keskellä Johanna on muuttamassa omaan asuntoon, kasvamassa aikuiseksi ja samalla pitämässä sisällään salaisuuksia, joita kukaan ei osaa aavistaa.

10 Octoberi 3000

Siniseksi maalattu kahvihuone tuntui sinä aamuna tavallista kylmemmältä. Digitaalikonttorin uudet LED-paneelit heijastivat seinistä sinertävää valoa, joka sai kaikkien kasvot näyttämään hieman kalpeammilta — aivan kuin koko huone olisi muuttunut kuulustelulaboratorioksi.

Kun digitaalipäällikkö Krista Kristiansson ja rikostutkija Jaana-Olga Kasa astuivat sisään, ilmassa oli sähköä. Krista oli hillitty, virallinen, lähes steriili. Jaana-Olga taas oli kuin panssarivaunu: leveä, itsevarma, ja katseeltaan sellainen, joka näki läpi seinien.

"Tietääkö joku", Jaana-Olga aloitti, "miksi S-L Safetyn IP-osoite on lisätty roskapostisuodattimeen? Miksi heidän viestinsä eivät mene perille? Ja miksi heidän puhelunsa pätkivät?"

Kahvihuone hiljeni niin täydellisesti, että olisi voinut kuulla, kuinka ilmastointikanavan nanosuodatin vaihtoi tilaa.

Johanna tunsu, kuinka polvet alkoivat täristä pöydän alla. Hän piti katseensa kahvikupissa, joka värisi hänen käsissään kuin pienessä maanjäristyksessä.

Ei saa tunnustaa. Ei missään nimessä. Ei nyt. Ei täällä. Jos tunnustan, Siivekkääntie kuusi muuttuu sotatantereeksi. Ja pahimmillaan... häkki heilahtaa, ajatteli Johanna itsemielessään. Hän kiittää onneaan, ettei ajattele ääneen kuten moni muu funktiorajoitteinen. Äh, enhän ole funkis, ajatteli hän. Hän pakotti hengityksensä tasaiseksi. Hän kuvitteli olevansa jossain muualla — vaikka uudessa asunnossaan, jossa seinät eivät vielä tunteneet hänen salaisuuksiaan.

Mutta kahvihuone ei päästänyt häntä pakoon. Jos pakenisin, niin ehkä paljastuisin, ajatteli hän.

Pitkän, painostavan hiljaisuuden jälkeen Jaana-Olga puhui uudelleen. "Jokaisen teistä on käytävä poliisitalolla esitutkimuksessa." Sanat putosivat huoneeseen kuin metalliputket.

Oili oli ensimmäinen, joka nousi. Hänen kasvoillaan oli sinipunainen sävy — stressin ja verenpaineen sekoitus. Hän yritti hymyillä, mutta hymy oli vinossa kuin huonosti renderöity hologrammi.

”Mä... mä voin mennä ensin”, Oili sanoi ja lähti rikostutkijan perässä. Oven sulkeutuessa kahvihuoneeseen jäi jäljelle vain hiljainen, hermostunut värinä.

Johanna ei uskaltanut katsoa ketään silmiin. Hän tunsu, kuinka veri kohisi korvissa ja kädet hikosivat. Jos he tietävät... jos heillä on todisteita... Mutta hän pakotti itsensä pysymään paikallaan. Hän tiesi, että nyt tärkeintä oli näyttää siltä, ettei tiennyt asiasta mitään. Mie en tunnusta, mie en vaan tunnusta. Hän puristi keltaista Rix DAB kahvikuppia niin kovaa, että sormet valkenivat.

Kun kahvihuoneeseen oli iskenyt hiljaisuus ja Oili oli lähtenyt rikostutkijan perässä poliisitalolle, Johanna liukui informaatiopalvelun puolelle kuin varjo. Hänen sydämensä hakkasi niin kovaa, että hän pelkäsi sen kuuluvan käytävään asti.

Sähköpostipalvelimen ohjauspaneeli hohti sinertävää valoa. Johanna avasi luukun — ei siksi, että hän olisi halunnut tehdä mitään laitonta, vaan koska paniikki sai hänet tarkistamaan, näkyisikö siellä jotain, mikä voisi viitata häneen.

Hän näki roskapostilistan, joka näytti täysin normaalilta. Ei mitään, mikä osoittaisi suoraan häneen. Ei mitään, mikä olisi yksiselitteistä.

Silti hän pyyhkäisi paneelin pintaa — enemmän rauhoittaakseen itseään kuin hävittääkseen mitään. Hänen kätensä tärisivät. Sitten hän poisti roskapostisuodattimesta S-L Safetyn IP-osoitteen, jotta firman sähköposti kulkisi taas kunnan ja yrityksen välillä. Hän poisti listalta salasanasuojauksen, jonka itse oli omalla luvalla laittanut. Hän laittoi kaiken ennalleen siltä varalta, jos vitun rikoskyttä tarkistaisi sähköpostipalvelimen, ajatteli Johanna. Lopuksi hän pyyhki jokaisesta nappulasta sormenjälkensä.

Kierrätyshuone – paniikin logiikka

Kierrätyshuoneessa oli hiljaista. Jätemylly hurisi taustalla, ja sen läpinäkyvä säiliö näytti vain muutamia muovinsirpaleita.

Johanna tuijotti niitä hetken. Hän tiesi, että hänen pelkonsa oli osittain irrationaalista — mutta paniikki ei kuuntele järkeä.

Hän varmisti, ettei mitään henkilökohtaista tai arkaluonteista ollut jäänyt näkyviin. Hän ei halunnut, että kukaan yhdistäisi häntä mihinkään, mikä voisi näyttää epäilyttävältä. Hän löysi muovisilppurista muutaman epäilyttävän muovin palasen, jotka voivat olla S-L Safetyn lähettämästä CD-rompusta. Johanna keräsi nyrkkiinsä jokaisen muovin palasen.

Kaupungintalon kellarinkäytävä oli pitkä ja kaikuva. Johanna kulki sitä pitkin kevyin, hermostunein askelin, aivan kuin sininen muovilattia olisi voinut romahtaa hänen allaan.

Jos poliisi tietäisi kaiken... jos heillä olisi todisteita... Ajatus sai hänen vatsansa muljahtamaan. Hän meni vessaan, jossa vetäisi viemäristä alas muovin palaset, ettei rikoskyttä sitä löytäisi.

Sitten Johanna meni kopiointikeskukselle keskustelemaan Leenan kanssa.

Leena näki heti Johannan kasvoista, että tämä oli paniikin partaalla.

”Mitä mie sanon kuulustelussa?” Johanna kuiskasi. Leena nojasi pöytään ja puhui rauhallisesti:

”Sano ettet tiedä mitään. Niinhän asia onkin. Ei sun tarvi selittää mitään, jos et oo varma.”

Johanna nyökkäsi. Leenan huumori pilkahti: ”Ja jos se kyttä ei tykkää vastauksesta, niin sitten alkaa Jailhouse Rock.” Johanna hymyili hermostuneesti. Se oli ensimmäinen kerta koko aamuna, kun hän pystyi hengittämään.

Leena ei sanonut ääneen, mitä ajatteli. Hän muisti hyvin sen päivän, kun Johanna oli vuosia sitten yrittänyt naputella erään poliitikon osoitetta estolistalle. Hän oli silloin estänyt tilanteen — ja suojellut Johannaa. Nyt hän aikoi tehdä saman. Ei siksi, että hyväksyisi kaiken, mitä Johanna mahdollisesti oli tehnyt, vaan koska: hän piti Johannasta ja inhoaa pikkumaista S-L Safetyn. Hän ei halua antaa Oilille tilaisuutta juhlia. Hän melkein arvaa mitä Oili läpättää poliisilaitoksella. Myöhemmin myös Leenan pitää mennä poliisiesitutkintaan, jota hän Johannan kanssa kutsuu poliisikuulusteluksi.

Häntä ja Johannaa huvittaa Jaana-Olgan kookkaat tissit.

Leena oli valmis seisomaan Johannan rinnalla, vaikka ei tiedä koko totuutta mutta on valmis tekemään väärän valan. Hän tietää sen olevan rikos mutta pakkohan on blondia suojella, ajattelee Leena.

Leena ei voi mennä Johannan henkiseksi tueksi koska myös hänen pitää mennä kuulusteltavaksi.

Krista Kristiansson lupasi tulla Johannan tueksi poliisitalolle. Hän ei epäillyt Johannaa hetkeäkään.

Hänen mielestään Johanna oli rehti duunari. Hänkin pitää kovasti Johannan jutuista.

Johanna oli tunnollinen eikä olisi koskaan koskenut sähköpostipalvelimen asetuksiin ilman lupaa.

Krista piti todennäköisimpänä selityksenä joko: teknistä virhettä tai jonkun ulkopuolisen sabotaasia.

Johanna tietää, että pomon luottamus on nyt hänen ainoa suojansa.

Hän nojaa pöytään ja yrittää pitää pokerinaaman. Minulla on kaksi vaihtoehtoa:

Tunnustaa ja menettää kaiken, jolloin äiti ärtyisi noitumaan. Olisi todella noloa kertoa kotona, että potkut tuli, kun menin blokkamaan mafia S-L Safetyn IP-osoitteen. Aivan varmasti äiti saisi valvoa monta unetonta yötä ja polttaa hermosavuja, ajattelee Johanna samalla, kun istuu informaatiopalvelussa odotellen huolintafirmojen paketteja.

Hän tiesi, että totuus veisi hänen maineensa. Hän tiesi myös, että hän ei kestäisi sitä. Parempi on kertoa valkoinen valhe raskauttavien asianhaaran vallitessa, ajattelee Johanna.

Johannasta ja Leenasta oli tullut vuosien varrella erottamaton kaksikko. Heidän ystävyytensä oli kuin hiljainen sopimus: Forssan kaupungintalon byrokratiaa vastaan he olivat toistensa turvaverkko.

Leena on kyllästynyt kaupungin esimiesten ja esinaisten loputtomiin uudistuksiin, sääntöihin ja strategiisiin linjauksiin, jotka vaihtuivat joka kvartaalilla kuin hologrammimainokset Rixumin torilla. Hänen sisällään eli pieni anarkistinen kipinä — ei väkivaltainen, ei vaarallinen, vaan sellainen, joka purkautui sarkasmina, huulenhaittona ja pieninä työpaikan sisäisinä protesteina. Hän oli se, joka uskalsi sanoa ääneen sen, mitä muut vain ajattelivat.

Johanna tietää, että Leena on tehnyt sopimattomia asioita työpaikalla — ei mitään vaarallista, mutta sellaista, mikä olisi saanut esimiehet pyörittelemään päätään. Kuten se kerta, kun Leena oli kopioimassa pizzalappuja kunnan kopiokoneella. Johanna oli ilmestynyt paikalle juuri väärällä hetkellä. "Kah, kopioitko pizzalappuja?" Leena oli säpsähtänyt kuin olisi jäänyt kiinni salaisesta operaatiosta. "Shhh! Ei sanaakaan Raijalle. Tai kenellekään... Tai muuten olen puhunut sanottavani tai käyn pienet keskustelut äiti Kivisen kanssa." Johanna oli luvannut. Ja Leena tiesi, että lupaus piti. Siksi hän oli varma, että Johanna ansaitsi samanlaisen suojan nyt, kun S-L Safetyn IP-eston vuoksi poliisi tutki koko osastoa.

Leena oli vakuuttunut, että Johanna oli sotkeutunut jotenkin S-L Safetyn. Ei siksi, että hän olisi nähnyt mitään konkreettista — vaan koska hän tuns Johannaa paremmin kuin kukaan muu. Hän muisti sen päivän vuosia sitten, kun Johanna oli ollut naputtelemassa Greens puolueen poliitikon osoitetta estolistalle. Leena oli silloin keskeyttänyt tilanteen ja pelastanut Johannan pulasta. Nyt oli hänen vuoronsa tehdä sama. "Jos joku kysyy, minä en tiedä mitään. Ja sinä et tiedä mitään. Eikä kukaan muukaan tiedä mitään... Sano sille rikoskylle, ettet tiedä mitään IP-estosta."

Leena ei aio antaa Oilille — rykijälle, kuten hän tätä nimitti — tilaisuutta juhlia, jos Johanna paljastuisi. Hän tiesi, että Oili oli poliisilaitoksella juuri nyt, ja todennäköisesti selittämässä asioita tavalla, joka ei ollut Johannalle eduksi.

Onneksi meikämandoliini menee kuulusteluun viimeisenä. Silloin tiedän jo, mitä kytä on kyselty, ajattelee Leena. Leena virnisti. Hänellä oli tapana kääntää vakavakin tilanne leikiksi — se oli hänen selviytymiskeinonsa.

Leena tiesi, ettei kukaan kaupungintalolla ollut täydellinen. Ei edes Oili, vaikka tämä esitti säännösten ja ohjeiden ruumiillistumaa.

Hän muisti hyvin sen ajan, kun Roope oli vielä elossa ja kahvitauoilla oli järjestetty viina-arpajaisia. Se oli ollut enemmänkin huumoripitoinen rituaali kuin varsinainen arpajaisrikos — mutta silti täysin sääntöjen vastainen. Julkisissa virastoissa ei saa järjestää arpajaisia. Saati sitten viina sellaisia, Leena mutisi. Mutta hän tiesi myös, että työpaikan arki ei ollut mustavalkoinen. Kaikki tekivät joskus pieniä lipsahduksia. Kaikki rikkoivat joskus sääntöjä — vahingossa tai tahallaan.

Muun muassa työpaikkakuntouttajalla on myös yksityinen praktiikka. Kuntouttaja on muuan Ragnhild Katainen.

Siksi hän ei aikonut antaa yhden blondin joutua syntipukiksi tilanteessa, jossa koko organisaatio oli vuosia elänyt harmaalla alueella.

Lounastunnin jälkeen Oili palaa takaisin työpaikalle, jolloin on Johannan vuoro mennä ensimmäiseen poliisikuulusteluun, joksi hän ja Leena sitä kutsuvat vaikka kyseessä on vain esitutkinta.

Johanna menee pomonsa kanssa oranssinväriseksi poliisilaitokselle.

Oranssinvärinen poliisilaitos näytti aamupäivän valossa melkein hehkuvalta. Sen julkisivulla välkkyivät liittovaltion poliisin hologrammilogot, jotka vaihtoivat väriä auringon mukaan — sinisestä hopeaan, hopeasta punaiseen. Johanna oli nähnyt ne ennenkin, mutta tänään ne tuntuivat katsovan takaisin.

Elmo-kartano, joka on vanhusten palvelutalo, kohdalla Johanna vilkaisi taakseen. Kaupungintalo näkyi juuri ja juuri puiden välistä, ja sen hopeiset vartiointirobotit liikkuiivat käytävillä kuin pienet hyönteiset. Hän tunsu vatsassaan pienen muljahduksen. Jos he tietävät... jos heillä on todisteita...

Krista käveli edellä, ryhdikkäänä ja rauhallisena. Hänen askelensa olivat tasaiset, kuin hän olisi menossa tavalliseen palaveriin eikä poliisilaitokselle.

Johanna yritti imeä itseensä samaa rauhaa, mutta hänen sydämensä hakkasi kuin Voimalatalon aurinkopaneelien invertteri ylikuormituksessa.

Reseptio – kylmä valo ja kylmät katseet

Poliisilaitoksen sisääntuloaula oli korkea ja kaikui. Lattia oli kiiltävää, vaaleaa komposiittia, ja seinillä vilkkuivat digitaaliset ilmoitustaulut, jotka näyttivät: päivän kuulustelu-aikataulut liittovaltion turvallisuustiedotteet ja hologrammimainoksia uusista kyberturvakursseista.

Esitelineestä Johanna löysi ilmaisen Global Unionin karttalukulaitteen. Hän otti sen mukaansa siltä varalta, jos tulisi linnareissu niin, että sellissä voisi tutkia Global Unionia, muttei Inkerinmaata, ajatteli Johanna itsemielessään ja pidätteli örinät mahassa. Jos tässä vielä alkaisin öristä, niin aivan varmasti paljastuisin, ajattelee hän.

Reseptio takana istuva virkailija skannasi heidän henkilökorttinsa. Johannan käsi tärisi niin, että kortti melkein putosi. "Kolmas kerros. Huone 3.17." Virkailijan ääni oli neutraali, mutta Johanna kuuli siinä tuomion kaikua. Onneksi pomo oli turvana.

Hissi nousi hitaasti. Liian hitaasti.

Johanna tuijotti lattian valoviivaa, joka vaihtoi väriä kerrosten mukaan. Ensimmäinen kerros: sininen. Toinen kerros: vihreä. Kolmas kerros: punainen. Punainen tuntui pahalta enteeltä.

Krista huomasi Johannan hengityksen muuttuvan pinnalliseksi. "Ei mitään hätää. Tämä on vain muodollisuus, hyvin se menee." Mutta Johanna tiesi, ettei se ollut totta. Hän ei tiennyt, mitä poliisi tiesi. Hän ei tiennyt, oliko joku nähnyt jotain. Hän ei tiennyt, oliko joku kertonut jotain tai löytänyt todisteen.

En mie tiä mittään estolistasta. En mie tiä mittään estolistasta. Hän toisti sitä itsemielessään kuin mantraa.

Kolmas kerros – kuulusteluhuoneen ovi

Kolmannen kerroksen käytävä oli hiljainen. Liian hiljainen.

Ovet olivat tummia, metallisia, ja niiden yläpuolella paloi pieni valkoinen LED-valo. Huone 3.17:n valo paloi jo — joku oli sisällä tai huone oli valmisteltu. Johanna nielaisi.

Krista koputti kevyesti. Ovi avautui.

Jaana-Olga odottelee huoneensa ovella. Ihan tavallinen konttori eikä kyseessä ole poliisisarjoista tuttu kuulusteluhuone, ajattelee Johanna. Krista sanoo, että on henkisenä tukena.

Johanna ajattelee itsemielessään, että pomon läsnäolo antaa rikostutkijalle käsityksen, että mie olisin funktiorajoitteinen eli ei ehkä epäilisi samalla tavalla kuin normaalirajoitteista, vatului hän.

Jaana-Olga istahtaa tietokoneistetun työpöytänsä taakse mukavalle konttorituolille ja kehottaa Johannaa ja Kristaa istuutua. Pomo istahtaa oven viereen. Johanna istuu Jaana-Olgaa vastapäätä. Onneksi konttori ei ole tyyppinen kuulusteluhuone, sillä tämä on esitutkinta vaiheessa.

Siinä vaiheessa pysykööt, jos on minusta kiinni, ajattelee Johanna. Hän päättää olevansa syytön ja sammuttaa älyrannekkeensa, ettei se mitään möllyttäisi kuulustelun aikana.

Kolmannen kerroksen kuulusteluhuone, joka itseasiassa olikin ihan tavallinen konttori, oli valaistu kylmällä biospektrivalolla, joka mukautui kuulusteltavan stressitasoon. Valo värisi hennosti, kun Johanna Kivinen istui tuolille vastapäätä Jaana-Olgan tietokoneistettua työpöytää. Hänen sydämensä sykkeen heilahtelut näkyivät huoneen seinäpaneeleissa vaaleina pulsseina — teknologia, jota liittovaltion poliisi käytti psykologisen tilan havainnointiin. Kyllä rikostutkija Jaana-Olga ymmärtää, että ihminen ensimmäisessä esitutkinnassa stressaantuu, vaikka olisikin syytön. Rikostutkija Jaana-Olga Kasa, jonka rintapanssariin oli upotettu liittovaltion tunnus ja biomonitori, aloitti kuulustelun.

“Jaahas, Johanna Kivinen... Jaahas, Johanna Kivinen. Tiedätkö, kuinka S-L Safetyn IP-osoite on joutunut estolistalle?” Johanna nielaisi. Hänen äänensä värisi, kun yritti kuumeisesti miettiä loogisesti. “Nonono... en tiää... en todellakaan tiää.”

Jaana-Olga kallisti päätään. Hänen silmänsä heijastivat AR-näyttöä, jossa Johannan biometriset reaktiot näkyivät reaaliajassa. “Mitä tarkoitat, ettet todellakaan tiedä?” Johanna yritti pitää äänen tasaisena, ettei herättäisi epäilystä. Hän yrittää muistaa poliisisarjojen kuulusteluohjeet, että kuinka kuulusteltavan tulee olla.

“Sitä, etten tiää mittään. Vain sen, mitä Te kerroitte aamupäivällä kahavihuoneessa. On järkyttävää, että joku pelleilee estolistan kanssa.”

“Pelleilevät? Tarkoitatko itseäsi?” Jaana-Olga nojautui taaksepäin futuristisessa konttorituolissaan, joka sääti asentonsa automaattisesti. “Mitä tarkoittit sillä, että ihmiset pelleilevät? Et kai tarkoittanut itseäsi?” hän toisti.

“En tietenkään! En mie tappaa pelleillä...”

Huoneen biospektrivalo värähti Johannan hermostuksesta.

Jaana-Olga selasi muistiinpanojaan holograafiselta näytöltä.

“Tietojeni mukaan olet kuitenkin pelleillyt koululähetti Suoma Veilahden kanssa. Piilotellut hänen postisalkkuaan. Pitääkö tämä paikkansa?”

Johannan kurkkua kuristi. Hän nielaisi, ettei itku pääsisi. Vitun Oili on varmasti kertonut... rykijä vasikoi kaiken... “Se oli vain pelekkaa leikinlaskua. Sellaista mitä kopiointitekniikat ja Oili itekkin harrastaa. Practical jokes.” Hän päätti kertoa tämän, jotta näyttäisi rehelliseltä — mutta ei liiankaan rehelliseltä. Kieltäminen olisi todennäköisesti herättänyt epäilystä, ajatteli Johanna itsemielessään.

“Entä estolista? Onko sekin jäynääsi, Practical Jokes?” Jaana-Olga suoristautui. “Entä tämä estolista... onko sekin sinun jäynääsi?”

“Ei. Siitä en tiää mittään. En oo sitä tehnyt.”

“Oletko aivan varma?” “Kyllä. Ihan varma.”

Jaana-Olga tarkkaili Johannan mikroilmeitä biomonitorin kautta. “Palveluneston napista saa helposti otettua sormenjäljet. Mitä luulet, löytyisikö siitä sinunkin sormenjälkiäsi?” Johanna hengitti syvään.

“Voi löytyäkin. Me pyyhimme joka iltapäivä pölyt sähköpostipalvelimen päältä ja nappuloiden ympäriltä. Niihin voi jäädä sormenjälkiä.” sanoi Johanna lievästi änkyttäen. Jos kiistää sormenjäljet, niin se voisi herättää epäilystä tai sitten lisäkysymyksiä, ajatteli Johanna.

Jaana-Olga nyökkäsi. Hänen AR-näyttönsä rekisteröi vastauksen loogiseksi.

“Onko sinulla mitään S-L Safetyä vastaan? Onko heidän tuotteensa aiheuttanut sinulle vahinkoa tai mielipahaa?” Johanna mietti hetken. Hän ei voinut kertoa epäilyistään rahakavalluksesta — se olisi liian riskialtista eikä se ole minun asiani, ajatteli hän.

“Eipä juuri. Ei mulla oo mittään firmaa vastaan. Hienoja vartiointirobotteja. Tykkään roboteista... vaikken ossaa ohjelmoida, oon ollut muutamilla robottikursseilla mutta ne ovat olleet liian heleppoja.” Pieni valkoinen valhe. Hän oli ohjelmoinut enemmän kuin kukaan arvasikaan.

“Mitä tarkoittit sillä, eipä juuri?” “Sitä ettei oo mittään hampaankolossa. Ammattitaitoista väkkee.”

Sisimmässään Johanna ajatteli: S-L Safety on paska vitun mafia firma. Joutaisi konkurssiin. Mutta jos sanon sen ääneen, häkki heilahtaisi ja Siivekkääntielle tulisi hirveä sota, ajatteli Johanna ja tunsu selkäpiissään vilunväreen.

Jaana-Olga avasi ruskean nanokirjekuoren. Sen sisältä valahti pöydälle CD-rompun sirpaleita, joiden pintaan oli palanut S-L Safetyn hologrammilogo kolme punaista palloa vaaka-asennossa mustalla pohjalla, paperisilppua, jossa näkyi haalistuneita turvayhtiön värikoodeja. Johannan sydän hypähti kurkkuun.

“Tiedätkö mitä nämä ovat?” “Jottain muovinpalasia kai...”

“Nämä ovat kaupungintalon kierrätyshuoneen jätemyllystä kerättyä. S-L Safety lähettämää viestejä ja romppuja. Miten luulet niiden päätyneen sinne?” “En tiä.” “Oletko varma?”
“Kyllä. Teen työni niin hyvin kuin mahdollista.”

Jaana-Olga tulosti pöytäkirjan. Tulevaisuuden saneluohjelma oli kirjannut kaiken täydellisesti — jokaisen äännähdyksen, jokaisen tauon. Johanna lukaisi sen nopeasti läpi. Hän antoi paperin takaisin. Ehkä hyväkin. Jos olisin pitänyt sen liian kauan, se olisi herättänyt epäilyksiä tai jos olisin ottanut sen mukaani, niin rikoskytän epäilyt olisi herännyt tai vanhemmat olisivat sattuneet näkemään paperin.

Jaana-Olga nousi. “Okei. Voitte mennä.” Johanna nousi, käsi täristen. “Toivottavasti juttu seleviäisi.”
Jaana-Olga nyökkäsi, mutta hänen katseensa kertoi, että hän ei ollut täysin vakuuttunut.

Paluu kaupungintalolle

Kun Johanna ja Krista kävelivät takaisin kaupungintalolle, ilta oli jo hämärtyvässä. Pomo sanoi, että sehän meni hienosti. Tämä hieman rauhoitti Johannaa, että ainakin pomo luottaa minuun, ajatteli Johanna ja nyökkää hyväksyvästi.

Hopeiset vartiointirobotit liukuivat sisäänkäynnin ohi kuin mitään ei olisi tapahtunut. Johanna ajatteli: Tulipa melkoinen ylytyö. Onneksi muutin pois kotoa... muuten äiti ja isä kyselisivät, miksi tulin näin myöhään. Hänelle muistui mieleen kuudennen luokan aikainen jälki-istunto savolaisessa kurituskaaressa, jolloin joutui mennä tavallisella vuorobussilla. Tällä kertaa oli todella kurituskaaressa rangaistus, pahempi kuin Lekavuoren kurituskaaressa, ajatteli hän. Onneksi rikoskyttä ja pomo eivät tiedä, että koin äskeisen kuulustelun rangaistuksena. Pitää yrittää jättää se mafioso firma rauhaan. Ensi kerralla olisi huonompi tuuri, ajatteli Johanna samalla, kun astui sisälle kaupungintalolle sen takaovesta. Oikealla puolella on Insurance Cashin konttori ja suoraan edessä liukuovi kaupungintalon aulaan.

Rakennuksen liukuovet olivat sulkeutuneet automaattisesti kello 17.00, ja niiden yläpuolella vilkkui liittovaltion Insurance Cashin hologrammilogot, jonka vieressä valkoinen valokyltti, joka kertoi, että kyseessä on myös Forssan kaupungintalo suomeksi ja englanniksi.

Krista avasi kaupungintalon liukuoven ja he molemmat astuivat talon takapuolella olevaan pieneen lämpiöön, jonka oikealla puolella on Insurance Cash ja suoraan edessä liukuovi kaupungintalon aulaan. Talo on suljettu siltä päivältä.

Johanna ajatteli itsemielessään, ettei pomon jaloissa näkynyt potkusaappaita — eikä käsiraudatkaan kilisseet.

Kaupungintalon sisätilat olivat pimeät ja hiljaiset. Ainoastaan lattian upotetut turvavalot loivat sinertävän polun kohti kellaria, jossa informaatiopalvelu sijaitsee.

Johanna menee hakemaan olkalaukkunsa sekä lähdevesipullonsa. Hän missasi iltapäiväkahvittelun eli lähdeveden hän ottaa huomenna mukaan, ellei juo sitä telkkaria katsoessa. Hyvä ottaa mukaan, ettei rikoskyttä ottaisi siitä sormenjälkiä, ajatteli hän.

Joka päivä hänellä on mukana raikasta lähdevettä, jota Leena leikillään kutsuu ahvenvedeksi koska hänen mielestään lähdevesi voi ihan yhtä hyvin olla ihan tavallista kraanavettä, jota tyhmät blondit ostavat siinä toivossa, että se olisi erityistä terveystettä, kuten Leena on monesti vitsaillut. Nyt Johanna hymähtää, ettei ollut tyhmä, kun selvisi poliisikuulustelusta ilman epäilyjä. Häkkikään ei heilahtanut, naurahtaa hän itsemielessään.

Nyt kaupungintalolla on hiljaista kuin huopatossutehtaassa koska suurin osa työntekijöistä on lähtenyt koteihinsa. Ainoastaan hän ja pomo ovat talossa. Krista meni digitaalikonktoriin, joka sijaitsee neljännessä kerroksessa.

Kopiointikeskuksen kahvihuoneesta Johanna menee informaatiopalvelun puolelle ja poistaa lopullisesti salaisen roskapostimäpin, ennen kuin rikoskyttä, Masa Koivu tai S-L Safety gorillat sen löytäisivät. Hän huolellisesti tarkistaa, että salattu mappi poistui eikä jää palvelimen roskakoriin. Sitten hän pyyhkii ohjauspaneelin nappuloista sormen jäljet pois.

Hän päättää, ettei enää koskaan estäisi S-L Safetyn IP-osoitetta sekä repisi sen kirjeitä.

Hän varmisti, että salattu roskapostimappi oli poistettu lopullisesti — ei vain siirretty roskakoriin, vaan todella hävitetty palvelimen muistista. Sitten hän pyyhkäisi ohjauspaneelin pintaa, enemmän rauhoittaakseen itseään kuin minkään muun vuoksi.

Sitten hän poistuu informaatiopalvelusta osaston käytävän puoleisesta ovesta. Heti oikealla on tavarahissi, jolla pääsee keskimmäisen siivekkeen osastoille.

Kellari oli hiljainen kuin hylätty avaruusasema.

Ylinnä on kunnan kanslia. Neljännessä kerroksessa on Forssa Housen hallintotilat. Kolmannessa kerroksessa on puoliksi kunnan terveydenhoito sekä integraatioyksikkö. Toisessa kerroksessa on puoliksi kouluvirastoa ja hoito- ja hoivahallintoa. Sitten katutasossa on kommunikaatio-osasto, Messenger Service ja kuluttajakonttori sekä kunnan suuri istuntosali, jossa pidetään kunnanvaltuuston kokoukset. Sen ympärillä on pienempiä kokoushuoneita, jotka ovat nimetty Forssan maaseutukylien mukaan.

Johanna menee kierreportaita katutasoon ja menee kuluttajakonttorin ohi pääsisäänkäyntiaulaan.

Pääsisäänkäyntiaulassa Johannaa vastaan tulee vartiointirobotti, joka metallisella äänellä kysyy henkilöllisyyskorttia. Ei auta muu kuin syöttää kortti robotin etupuolella olevaan kortinlukijaan. Hetkisen kuluttua robotti sanoo metallisella äänellä: "Okei ihminen, sinä olet postitusteknikko Johanna Kivinen!" ja henkilöllisyyskortti tulee ulos robotin kortinlukijasta. Robotin kyljessä oleva S-L Safetyn tarra ärsyttää häntä, muttei tietenkään voi sitä alkaa raapustaa, sillä robotissa on kamerasilmä. Aivan varmasti Jaana-Olgan kookkaat rinnat nytkähtäisivät pystyyn, jos koskisin mafiosoiden tarraan, ajattelee hän samalla, kun kävelee kohti pääsisäänkäyntiä. Liukuovet ovat sähköisesti lukittu niinpä hän poistuu talosta sivuoven kautta. Ovea ei pidä pitää pitkään auki tai muuten summeri alkaa hälyttää.

Ulkona oli jo sysipimeää, vaikka kello ei ollut edes kuutta. Octoberin puoliväli 3000-luvulla on arvaamaton: joka toinen vuosi pakkaset tulivat jo syyskuussa, joka toinen vuosi lämpötila pysyi plussalla joulukuulle asti.

Mutta todellinen syy sään ailahtelevuuteen ei ollut kenenkään tiedossa — paitsi liittovaltion ilmastolaboratorioiden. Eteläisen Tyynenmeren yllä leijui saastepilvi, valtava, hitaasti pyörivä nanohiukkas- ja mikromuovimassa, joka oli noussut merestä vesihöyryn mukana. Pilvi vahvistui vuosi vuodelta, ja sen sisällä tapahtui kemiallisia reaktioita, joita kukaan ei täysin ymmärtänyt.

Napajäätiköt olivat hetkellisesti vahvistuneet, mutta tutkijat tiesivät: kaikki oli väliaikaista vain, kuten vanhassa laulussa sanottiin.

Pimeys oli sakeaa. Katuvalot toimivat energiansäästötilassa, ja niiden valo syttyi vain, kun jalankulkija lähestyi.

Johanna kulki korkeakoulun ja Puolalan koulun välistä, Syväpuronkatua pitkin. Puolalan koulun takana on pieni metsikkö, jossa varjot liikkuvat oudosti — kuin tuuli olisi puhaltanut kahteen suuntaan yhtä aikaa. Hän vilkaisi taakseen. Ei ketään. Mutta pimeässä Forssassa ei koskaan voinut olla täysin varma.

Käräjälän alue

Käräjälän omakotialueen kohdalla Johanna tunsu olonsa turvallisemmaksi. Syväpuronkatu johtaa suoraan hänen kotitalolleen. Käräjälän aukion hologrammipuut loistavat pehmeää vihreää valoa, joka vaihtuu tuulen mukana.

Kolmion muotoisen aukion kohdalla hän kääntyy Köydenkorjaajankadulle ja kävelee Käräjäläntielle, jonka toisella puolella katu muuttuu Jormankaduksi. Käräjäläntien ja Jormankadun kulmauksessa onkin kotitalo. Hän huokaisi syvään.

Kun hän avasi rappukäytävän oven korttiavaimella, hän tunsu helpotuksen aallon.

Onneksi poliisikuulustelu tapahtui nyt, kun asun omillani. Jos olisin vielä Siivekkääntiellä, en olisi voinut selittää mitään vanhemmilleni. Isä ja äiti olisivat kysyneet, mitä tyttö on mennyt tekemään ja äiti olisi saanut valvoa öitä sähkösavuke suupielessä, ajattelee hän samalla, kun nousee rappuset toiseen kerrokseen. Ajatus sai vilunväreet kulkemaan pitkin selkää.

Nyt näen postit ensimmäisenä. Jos poliisilta tulisi kirje, niin ehtisin lukea sen ennen kuin kukaan muu näkisi, ajattelee Johanna samalla, kun syöttää avainkortin asuntonsa lukkoon. Ovi naksauttaa auki.

Kotona on pimeää. Hän laittaa eteiseen valot ja sitten menee suoraan keittiöön ja laittaa keittiönikkunalamppuun valon.

Kotiin päästyään Johanna huomasi, että hänen keittiön pöydällään lojui vielä yksi asia, joka sai hänen niskavillansa nousemaan pystyyn: vanha romppu, jota hän oli käyttänyt kahvikupin alusena. Nyt, kuulustelun jälkeen, se tuntui kädessä kuumalta kuin radioaktiivinen kivi. Ajatella, jos poliisi joskus tekisi kotitarkastuksen... Ajatus yksinään sai hänen vatsansa muljahtamaan.

Romppu oli peräisin työpaikalta, ja sen pinnassa oli yhä haalistunut S-L Safety'n hologrammilogo — musta suorakaide ja kolme punaista palloa. Se oli kuin polttomerkki, joka muistutti häntä kaikesta siitä, mihin hän oli sotkeutunut. Johanna ei halunnut pitää sitä kotonaan hetkeäkään kauempaa.

Johanna laittoi käsiinsä nahkahanskat ja lähti ulos, pimeään Octoberin iltaan. Katuvalot toimivat energiansäästötilassa ja syttyivät vain, kun jalankulkija lähestyi. Johanna kulki varjoissa, takkinsa alla piilossa oleva esine painoi hänen mieltään enemmän kuin taskua.

Jokitorin rannassa mosaiikkirappuset hohtivat himmeää sinistä valoa — ne oli päällystetty valoa varastoivalla nanopinnoitteella, joka latautui päivänvalossa. Loimijoki virtasi mustana ja hiljaisena, kuin se olisi niellyt salaisuuksia vuosisatojen ajan.

Johanna pysähtyi. Hän ei halunnut mitään, mikä yhdistäisi hänet S-L Safetyyn. Ei mitään, mikä voisi herättää kysymyksiä.

Hän teki ratkaisunsa — ei siksi, että halusi vahingoittaa ketään, vaan koska pelko ohjasi häntä. Pelko siitä, että joku tulkitsisi hänen hallussaan olevan esineen väärin. Pelko siitä, että hän joutuisi selittämään asioita, joita hän ei halunnut selittää.

Hän otti CD-rompun hanskat käsissään ja heitti rompun jokeen kuin Frisbeen. Keskellä jokea romppu putosi veden päälle ja hitaasti mutta varmasti upposi joen pohjaan.

Kun hän kääntyi takaisin kohti kotia, hän tarkkaili ympäristöään kuin joku, joka pelkäsi olevansa seurattu. Pimeys teki jokaisesta pysäköidystä autosta epäilyttävän. Jokainen varjo näytti liikkuvan.

Jokitorin parkkipaikka oli lähes tyhjä. Sen holografiset opasteet ilmoittivat, että alue tullaan pian muuttamaan asuinrakennuksiksi — Forssassa on krooninen asuntopula, ja jokainen neliometri haluttiin hyötykäyttöön.

Torin pohjoispuolella kohoaa punaruskeatiilinen uima- ja urheilutalo. Lähinnä Isokatua on jyrkät portaat ylös kadulle.

Johanna huokaisi. Hän tunsi olonsa kevyemmäksi, vaikka tiesi, että todellinen helpotus olisi vasta edessäpäin.

Kotona Johanna muisti toisenkin asian, joka oli alkanut painaa hänen mieltään: koulukuvalaite, jonka hän oli aikanaan ottanut työpaikalta omalla luvalla eli E-store löytö. Mahdollisesti poliisille ei riittäisi selitys E-Store löydöstä koska Järvelä ei ole moneen vuoteen ollut sillä nimellä eikä siellä myydä koulukuvalaitteita, ajatteli hän.

Laite sisälsi hänen serkkunsa Jeesuksen luokkakuvan — sekä stillkuvia että liikkuvaa videota Maino Jokisen lukiolta. Se oli hänelle tunnearvoltaan tärkeä, mutta hän tiesi, ettei sitä olisi koskaan pitänyt tuoda kotiin. Jos en olisi blokannut mafiosoita niin silloin voisin pitää koulukuvalaitteen. Nyt sitä ei uskalla pitää siltä varalta, jos rikoskyttä järjestäisi kotietsinnän, ajatteli Johanna.

Hän oli jo aiemmin kopioinut serkkunsa kuvan salasanalla suojattuun mappiinsa kotisivuillaan — mappiin, johon ei päässyt kukaan muu. Hän otti koulukuvalaitteen eteisen yläkaapista. Siellä hänellä on myös pornolukulaitteita, ettei isä niitä löytäisi, kun käy tiistaisin siivoamassa.

Johanna pyyhki lukulaitteesta sormenjäljet ja sitten laittoi käsiinsä nahkahanskat ja meni lukulaite takkinsa sisällä ulos ja meni diskreetisti viereisen talon jäteaitaukseen. Siellä on elektroniikkajäteastia, jonne hän laittoi koulukuvalaitteen varovaisesti, ettei kuuluisi kolahdus.

Johannan talon asukkaat eivät saisi käyttää viereisen talon jäteaitausta. Johannan talolla ei ole yhtä monipuolista jätteen lajittelua.

Äiti oli joskus torunut häntä siitä, että hän oli vienyt sähkölämpöpatterin pakkauksen viereisen talon roska-aitaukseen, jonka portilla lukee selvästi, että paikka on vain keskimmaisille talopitkoille. Äiti oli torunut, että juuri tuollainen on pikku tyttöjen puuhia, josta vain syntyy ongelmia. Mutta äiti ei tiedä, että tytär oli tehnyt paljon vakavampiakin asioita — asioita, jotka nyt tuntuivat painavan tyttären rintaansa kuin lyijy. Johanna on päättänyt, ettei vanhemmat koskaan saisi tietää IP-estosta. Jos meikämandoliini joutuisi kiinni itsestestä, niin silloin pakostakin vanhemmat saisivat tietää, ajatteli hän samalla, kun käveli takaisin omaan rappuunsa. Kukaan ei nähnyt, kun hän vei koulukuvalaitteen naapuritalon kierrätysastiaan. Kyllä moni muukin Johannan talosta vie jätteitä viereisen talon jäteaitaukseen.

Sisällä Johanna istutui keittiön pöydän ääreen ja sulki silmänsä. Jos kuulustelu olisi ollut muutamaa kuukautta aiemmin... Jos olisin asunut vielä kotona... Jos olisin hermostuksissani lipsauttanut jotain... Ajatus sai kylmät väreet kulkemaan hänen selkäänsä. Nyt hän oli omassa asunnossaan, omassa keittiössään. Omassa turvapaikassaan. Omassa hiljaisuudessaan. Jos olisi ollut huonosäkä, niin nyt oltaisiin vankilassa... Mikä vankila onkaan lähin vankeinhoitolaitos... Hämeenlinnassako, pohti hän. Todennäköisesti ensin Forssan poliisilaitoksen putkaosaston selli. Mutta hiljaisuus ei aina ollut rauhaa. Joskus se oli vain paikka, jossa omat ajatukset kuuluivat liian kovaa.

Seuraava päivä

Aamu oli harmaa ja kylmä, sellainen Octoberin puolivälin aamu, jolloin ilmassa leijui sekä kosteutta että sähköä. Forssan kaupungintalon yllä kiersivät sääsatelliittien holografiset varoitukset, jotka ennustivat saastepilven liikehdintää Tyyneltä mereltä. Mutta Leena Mikaela Lehtoa ei kiinnostanut ilmasto — häntä kiinnosti vain yksi asia: Johanna ei saa paljastua siis minä en tiedä mitään blondin mahdollisesta tekosestä. Johannahan on funktiorajoitteinen eli ei aina tiedä mitä tekee eli sitä raukkaa pitää suojella kaikelta, ajattelee Leena samalla, kun kävelee kohti Forssan oranssista poliisitaloa. Hän on 95 prosenttia varma blondin syyllisyydestä, mutta se ei merkinnyt mitään. Leena ei aikonut ilmiantaa Johannaa, ei vaikka rikostutkija olisi käyttänyt kaikkia liittovaltion neurokyselytekniikoita. "En minä sitä ihanaa blondia käräytä. Sitä iloa en anna Ooilille.", ajatteli hän. Leena tiesi, että jos Johanna saisi potkut, hänen oma elämänsä muuttuisi helvetiksi. Rykijä-Oili jäisi yksin osastolle, mikä tarkoittaisi: palvelinongelmien selvittämistä, pakettien karräämistä ympäri kaupungintaltoa ja sitä, että Oili olisi jatkuvasti nuolemassa päälliköiden takapuolia. Kopiointikeskuksella on jo nyt liikaa töitä. Leena ei aikonut ottaa harteilleen yhtään enempää.

Poliisitalo – liittovaltion neurokuulustelukeskus

Poliisitalon oranssi julkisivu hohtaa kuin lämmitetty metalli. Oven yläpuolella pyörii liittovaltion poliisin hologrammit, jotka tunnistivat jokaisen sisään astuvan.

Leena astui sisään päättäväisesti. Rikoskyttä on vittumaisen näköinen. Tekisi mieli ihan vittuillakseen tehdä väärä vala, ajatteli Leena.

Hän ei tietenkään aikonut tehdä mitään vaarallista — mutta ajatus kapinasta lämmitti mieltä. Leena oli aina ollut pieni anarkisti, sellainen, joka ei rikkonut yhteiskuntaa, mutta rikkoi mielellään sen sääntöjä.

Raija on saamassa uusia tehtäviä keskusvarastolta. Se sopi Leenalle mainiosti. Parempi, että Johanna jatkaa informaatiopalvelussa. Minä keskityn kopiointiin. Johanna on hyvin ammattitaitoinen työssään, ahkerampi kuin rykijä.

Kuulustelun jälkeen – täydellinen pokerinaama

Kuulustelu kesti vain 20 minuuttia. Liittovaltion neurovalot eivät saaneet Leenan hermoa värähtämäänäkään. Hän palasi kaupungintalolle ja liittyi työkavereiden keskusteluun kuin mitään ei olisi tapahtunut.

"Kuka perhana on voinut laittaa S-L Safetyn IP-osoitteen estolistalle?" Leena nauroi räkäisesti. Leenaa huvittaa jo firman nimi. Oikea pellefirma, joka kaupungilla vahtaa pysäköityjen autojen venttiilien asennot, jotta saisi kirjoittaa pysäköintivirhemaksut.

"Kunnan tietoturva ei ole kaksinen, jos joku pystyy noin vain blokkamaan koko firman." naurahti Leena huvittuneena.

Johanna seisoi vieressä ja esitti täydellisesti tietämätöntä. Hänen ilmeensä oli niin viaton, että olisi voinut luulla hänen olevan vain ohikulkija.

Johanna tiesi, että jos Oili saisi vähänkään vihiä, hän vasikoisi pomoille, Masa Koivulle ja isorintaiselle rikoskytälle.

Oili oli kuin vanha kyömynenäinen varoitusjärjestelmä, joka reagoi kaikkeen väärään.

Entinen osastopäällikkö Allu Leppänen ilmestyi paikalle kuin hologrammi, joka oli kutsuttu paikalle sanalla turvallisuus.

“Tässä ei ole mitään järkeä. Oveen pitää laittaa koodilukot. Ja otan asian esille Masa Koivun kanssa.” Leena virnisti. “Taitaa tulla taas yliampuvia toimenpiteitä.” Monesti Leena ja Raija kutsuvat Allua ja Masaa katastrofiryhmäksi.

Masa Koivu on tunnettu siitä, että hän reagoi kaikkeen kuin kyseessä olisi liittovaltion tason kyberhyökkäys.

Johanna nojasi sähköpostipalvelimen kylmää metallia vasten ja kuunteli työkavereiden pähkäilyä. Jos minun tilallani olisi joku toinen, se olisi jo paljastanut itsensä, ajatteli hän itsemielessään.

Hän tiesi, että oli selvinnyt vain siksi, että oli pitänyt päänsä kylmänä. Hän ei hymyillyt — hymy olisi paljastanut kaiken.

En kirjoita tästä blogia eikä kertomuksia. En ainakaan vielä. Ehkä kahdenkymmenen vuoden päästä, kun tapaus on vanhentunut, ajattelee Johanna samalla, kun työkaverit keskustelevat tapahtuneesta, että kuka ihme on voinut blokata S-L Safety pellejen sähköpostiliikenteen.

Salatut elimet – tulevaisuuden romaanin siemen

Johanna on äskettäin aloittanut uuden tulevaisuuskertomuksen sanelun nimeltä *Salatut elimet*. Sen päähenkilö on Jyri Brickmountain — hänen alter egonsa, mutta ilman yhtäkään todellista nimeä.

Hän on tarkka nimistä: ei oikeita kaimoja, ei sukulaisten nimiä, ei mitään, mikä voisi yhdistää tarinan todellisuuteen.

Kaikki Jeesus-nimiset sukulaiset hän on nimennyt Jenniksi, ja Joonas nimiset henkilöt ovat nimellä Jonna. Kertomukset ovat salatussa mapissa, johon pääsivät vain serkut — jos tietävät kotisivuosoitteen. Mutta aika ei ole vielä kypsä suureen lanseeraukseen. Ei niin kauan kuin örinäkohtaukset vaivaavat meikäläistä, ajattelee Johanna.

Johanna kuunteli työkavereiden keskustelua ja tunsu, kuinka helpotus ja pelko sekoittuivat hänen sisällään. Onneksi tällä kertaa potkuja ei tullut. Ne olivat hiuskarvan varassa, ajatteli hän.

Hän tiesi, että oli selvinnyt vain siksi, että oli ajatellut järjellä. Mutta hän tiesi myös, että tämä ei ollut viimeinen kerta, kun hänen elämänsä kulki vaarallisen lähellä paljastumista.

Desember oli saapunut Forssaan, ja sen mukana joululounaiden kausi, jota kaupungintalon väki odotti kuin pientä lomaa keskellä pimeintä vuodenaikaa. Taivas oli harmaa, ja ilmassa leijui hienojakoista lumipölyä — ei luonnonlunta, vaan ilmastointisatelliittien vapauttamaa jäähilettä, jolla pyrittiin tasapainottamaan saastepilven lämpövaikutuksia.

Restaurant Feel Good

Digitaalikonttorin väki kokoontui Mauno Jokisen lukion ruokalan yhteydessä toimivaan Restaurant Feel Goodiin, joka on elintarviketeknisen linjan harjoitusravintola. Ravintola on niin hyvä, että kaupungin yksityiset ravintoloitsijat ovat jo vuosia valittaneet, että verorahoilla ylläpidetään luksusta! Mutta digitaalikonttorin väki ei valittanut. He söivät, kun vihdoinkin työnantaja tarjosi joululounaan.

Ja Johanna söi jätkännakkeja — uuden ajan prinssinakkeja, joiden nimike oli muutettu, jotta päästiin eroon muinaisista monarkiadiktatuurimuistoista. Hän söi niitä monta lautasellista.

Nakkihuumori ja Raija Rabbit

Oili nauroi, kun näki blondin mättävän nakkeja kuin robottiruokintalinjasto.

“Heh, mulle jäi nakkiongelmani, kun sä söit kaikki jätkännakit, mitä väkkee sitä onkaan!”

Oili oli omaksunut Raijalta tämän legendaarisen hokeman, ja nyt se on tarttunut koko osastoon.

Johanna puolustautui: “En mie kaikkia syönyt... taitaa syyllinen olla Raija.”

Raija Lillukka nosti kulmakarvaansa. “Mitä sä sanoitkaan? Taidanpa aloittaa maanperusteellisen painostuksen ja piipahtaa Siivekkääntie kuudessa puoli seitsemältä...” Johanna hätkähti kuin olisi saanut sähköiskun. “En tarkoittanut sua! Tarkoitin sitä puolianimaatioleffaa... Raija Rabbit!”

Raija nauroi niin, että hänen valtavat rintansa hytkyivät hakaten isoa läskimahaa.

“Mä tunnen sut. Sä tarkoittit mua, kun oon näin paksu!”

Leena puuttui peliin, rinnat hytkyen naurusta: “Joko pupu pujahti pöksyihisi?” johon Johanna:

“Ei mun pöksyissäni tappaa asua pupuja.” johon Leena: “Siellä on kokonainen eläintarha, päästä jo se pupurukka pois housuistasi!”

Koko pöytä räjähti nauruun. Jopa Oili, joka yleensä pitää yllä vakavan työntekijän roolia, nauroi niin että hänen älykorunsa vilkkuivat punaisina.

Raija Rabbit – vuoden 1989 kulttiklassikko

Kesällä 1989, kun Johanna oli ensimmäistä kertaa kesätoissa, puolianimaatioleffa Raija Rabbit sai ensi-iltansa. Johanna ei ollut koskaan nähnyt sitä, mutta tiesi sen olevan huolellisesti tehty. Leffa on moderni versio muinaisesta Roger Rabbitistä.

Johanna ei ollut uskaltanut mainita elokuvasta Raijalle silloin — ei ennen kuin tunsu tämän tarpeeksi hyvin. Nyt siitä oli tullut osa työpaikan sisäistä huumoria, joka sai Johannalle edelleen köntsät pujahtamaan pöksyyn, kuten hän itse kuvaili.

Samaan aikaan Scandic Joutsenessa...

Kaupunginkanslian väki söi joululounasta Scandic Hotel Joutsenen ravintolassa, aivan Vattulan keskustassa, läppäsillan vieressä.

Kesken aterian tapahtui jotain, mikä jäi kaikkien mieleen. Allu Leppänen oksensi.

Ei siksi, että ruoka olisi ollut huonoa eikä alkoholikaan ollut kuvassa — vaan siksi, että Allu oli täysin loppuun palanut. Hänen työpöydällään on kontaktikeskuksen remontti, uudet kulunvalvontajärjestelmät, IP-estojen jälkiselvittely, kadonneiden lompakoiden tutkinta ja kymmenen muuta projektia, joista kukaan ei tiennyt, missä vaiheessa ne olivat.

Allu ei osannut sanoa ei lisävastuulle. Ei töissä, ei vapaa-ajalla. Hän kuskasi työkavereita ympäri Forssaa, hoiti muiden hommia ja unohti itsensä. Oksentaminen oli kehon viimeinen varoitus.

Hän jäi pitkäaikaissairaslomalle.

Tilalle palkattiin hänen kaimansa, Allu Anttila, hieman nuorempi ja tukevampi mies, joka jakoi työtehtävät kunnanjuristi Suffelin kanssa.

Vuosi 3001 – Forssan digitaalikonnttorin arkea

Johanna ja Oili tulevat melko hyvin toimeen keskenään, vaikka heidän välillään on yksi ikuinen kiistakapula: radiokanava.

Vuonna 3001 radio ei ole enää pelkkä ääni-ilmaisoin, vaan holografinen äänivirta, joka täyttää työhuoneen kuin pieni virtuaalinen maisema.

Johanna haluaisi kuunnella Rix DABia, jonka aamuohjelma Morning Zoo on äänekäs, kaoottinen ja täynnä 3000-luvun huumoria. Oili taas haluaisi kuunnella Radio4 Hämettä, julkisen palvelun kanavaa, jonka ohjelmat ovat rauhallisia, murteellisia ja täynnä hämäläistä kuivaa viisautta.

Johanna teki kompromissin — koska hän on järkevä ja koska tiesi, että Oili on muutenkin herkkä selkävaivoille ja työpaineille.

Aamupäivisin: Rix DAB ja Morning Zoo. Iltapäivisin: Radio4 Häme ja huumoriohjelma Eteenpäin perjantaina. Se on toimiva järjestely, sillä Johannahan on kiven kova humoristi.

Mars-kuinen perjantai – reititinosien kirous

Eräänä mars-kuisena perjantaina Johanna joutui kärräämään painavia reititinosia talousosastolle, joka on kaupungintalon viidennessä kerroksessa. Reititinosat olivat 3000-luvun kuituvalokaapeliyksiköitä, jotka painoivat kuin pienet mustat aukot.

Oili ei halunnut koskea niihin — hän pelkäsi selkänsä kipeytyvän uudelleen, ja pelko oli täysin perusteltu. Niinpä Johanna kantoi kaiken raskaan, ja Oili jakoi kevyet paketit ja paperikirjeet. Jos Johanna ehti jakaa kevyetkin paketit, Oili alkoi mumista: “Ei näin pitäisi olla...” ja rykäisi kurkkuaan niin, että koko käytävä kaikui.

Ruokatunnilla Johanna meni kotiin syömään, kuten hänellä on tapana. Kun hän pesi käsiään kylpyhuoneessa, selkään iski viiltävä kipu — kuin laserleikkurin säde olisi osunut suoraan hermoon. Hän jähmettyi.

Kipu laantui hetkeksi, mutta palasi heti, kun hän yritti oikaista selkäänsä tai kääntää vartaloaan. Jokainen liike vihloi. Hän mietti, pitäisikö soittaa töihin ja jäädä kotiin. Mutta hän päätti raahautua työpaikalle kertomaan Oilille. Oili lohdutti häntä — yllättävän lempeästi.

Heillä on nyt yhteinen kokemus: selkävaivat. Se lähensi heitä hetkeksi. Rouva Lehmusvuori tietenkin lässytti: "Kyllä se siitä, liiku vaan paljon!" Ja samalla puhui Johannalle kuin tälle olisi pitänyt selittää asiat hitaasti ja selkeästi. Hyvää tarkoittaen, mutta ärsyttävästi. Oilin lässytys on vittuiluakin rankempaa, ajatteli Johanna.

TV Kainuu – ulkokainuulaisten koostekanava

Perjantai-iltaisoin Johanna meni vanhempiensa luo katsomaan TV Kainuuta, joka näkyy satelliitin kautta. Kanava on koostekanava, joka lähettää Kainuun julkisen palvelun EBU TV1 ja TV2 sekä kaupallisen TV Kolomen parhaimpia ohjelmia paitsi saippuasarja Salakkareita. Sitä Kiviset haluaisivat katsoa mutta eivät voi. Netissä sitä ei voi katsoa maakunnan ulkopuolella.

TV Kolome on edelleen maakunnan suurin mainosrahoitteinen kanava. Seiska-kanavaa ei voi tekijänoikeussyistä katsoa muualla Suomessa.

Selkäkipu esti Johannaa ajamasta autoa, joten hän soitti äidilleen, joka haki hänet. Johanna päätti yöpyä vanhempien luona — varmuuden vuoksi.

Lukulaitteet ja kainuulainen media

Vanhempien olohuoneessa Johanna tapaa istua massiivisessa nojatuolissa ja lukiea kainuulaisia lukulaitteita. Vanhemmat tilaavat viikkolukulaittelehteä Tapahtui viikolla sekä Uudenmaan kainuulainen. Jälkimmäinen sisältää TV Kainuun ohjelmatiedot kainuuksi.

Eeka Palmuniemi ei ole ollut vuosiin toimittajana. Johanna muisti viimeksi nähneensä hänen autonsa Hirvisuonkadulla lukion viimeisenä vuonna.

Vattulan kielikiista – Savvoo vai Kainuuta?

Vattulassa kiistellään yhä siitä, pitäisikö virallisesti kieleksi ottaa Savon murre, vai Kainuun murre vaikkakin molemmat ovat hyvin lähellä toisiaan. Kompromissina virallisissa asiakirjoissa käytetään kirjakieltä, mutta tavallinen rahvas puhuu mitä puhuu.

Paluu töihin – ja uusi lavettisuunnitelma

Johanna oli viikon kotona. Kun hän palasi töihin, hän päätti ottaa rauhallisemmin. Hän ja Oili sopivat, että he käyttäisivät jatkossa moottoriohjattua lavettia, joka on osaston varastossa. Ongelma on vain se, että lavetti oli liian leveä eikä mahtunut hisseihin. Oili keskusteli asiasta Kristan kanssa. Krista antoi luvan tilata kaksi kapeaa lavettia, jotka mahtuisivat hisseihin.

Postinlajittelurobotit – Oili leikkii tulella

Oili on vuosia haaveillut postinlajitteluröboteista. Mutta pienellä hämäläiskunnalla ei ole varaa sellaisiin. Eikä Oili ymmärrä, että jos robotit tulisivat, hänen oma työnsä olisi vaarassa.

Todellisuudessa robotteja ei edes tarvittaisi — paperipostia on niin vähän. Mutta Oili haluaisi olla osaston aivot. Johanna tietää totuuden: Oili on enemmänkin osaston perseenreikä.

Digitaalikonnttorin jokipurjehdus Jet Omegalla

Juuni oli vasta aluillaan, mutta ilma oli kuin avaruusmyrskyn jäljiltä: vettä tuli kuin satelliittisuihuista, ja taivas oli tummanvioletti. Silti digitaalikonnttorin väki oli päättänyt pitää jokipurjehduksen — se oli virkistyspäivä, jota edes ilmastonmuutoksen oikut eivät voineet horjuttaa.

Jet Omega, pieni mutta moderni jokikatamaraani, odotti Forssan kaupunkilaiturissa. Alus on varustettu lämmitysmoduuleilla, säätyvillä panoraamalaseilla ja alakannen miniravintolalla, jossa holografinen menu vaihtui sään mukaan

Jet Omega kulkee Pyhäjärven ja Jokioisten Loimikanavan väliä kuin pieni hopeinen nuoli.

Mukana vain Johanna ja Raija – Leena ja Oili jäävät omiin maailmoihinsa.

Informaatiopalvelusta ja kopiointikeskuksesta mukaan lähtivät vain Johanna ja Raija.

Leena oli ilmoittanut suoraan: "En mie lähde surkeiden pomojen kanssa samaan veneeseen."

Oili taas jäi työpaikalle, koska hän halusi näyttää kaupungintalon väelle olevansa webmaster, vaikkei titteliä ole olemassakaan. Hän ei halunnut sulkea osastoa "Ajatella, jos sähköpostipalvelin pokahtaisi!" sanoi Oili ja päälle ryki. Hän halusi pitää kiinni vallasta, jota hänellä oli — tai jonka hän kuvitteli olevan.

Oili on katkera siitä, ettei Krista tanssinut hänen pillinsä mukaan. Hän olisi halunnut Johannalle uusia työtehtäviä, jotta osastolle olisi saatu nuoria miespuolisia harjoittelijoita. Lavettien hankinta oli hänen mielestään Kristan ainoa onnistuminen.

Ja kyllä — Oili kadehtii Johannaa. Tämä jaksoi stressiä tavalla, johon Oili ei enää pystynyt vuosituhannen vaihteen selkävaihtojen jälkeen.

Sade piiskaa, mutta Jet Omega on lämmin kuin kapselihotelli

Sade ropisi katamaraanin kattoon kuin miljoona pientä metallikuulaa. Mutta sisällä oli lämmin, pehmeä ja kodikas tunnelma.

Alakannen ravintolassa tarjottiin Johannan kahuksi graavilohta lohkopurunoilla, mutta onneksi vaihtoehtona oli kananmaksapalleroita, jotka oli valmistettu 3000-luvun ravintolasynteeseillä.

Johanna valitsi kananmaksapalleroita — kalakauhu on ja pysyy.

Muisto Jet Haahkasta – ja vaarallisen hauskat ajatukset

Kun Jet Omega lipui Pyhäjärven keskelle, Johanna meni keulaan seisomaan, kädet levitettyinä kuin lapsena.

Hän muisti neljännen luokan Saimaan-kanavapurjehduksen Jet Haahkalla. Silloin hän oli sormeillut jotain vipua — ei pahuuttaan, vaan silkkaa lapsellisuuttaan. Nyt hän hymähti itsekseen: Mitähän Krista sanoisi, jos upottaisin Jet Omegan? Potkut tulisivat ja häkkikin heilahtaisi. Hän kuvitteli Jaana-Olga Kasan reaktion; Aivan varmasti valtavat rinnat nousisivat pystyyn. Ajatus sai hänet nauramaan hiljaa itsekseen. Aikuinen nainen, mutta mielikuvitus oli yhä yhtä villi.

Paluu Forssan kaupunkilaituriin

Ilmapäivällä Jet Omega saapui takaisin Forssan kaupunkilaituriin. Vieressä seisojia pieni puinen parakkirakennus, joka oli ennen ollut satamakonttori mutta nyt taidekasityömyymälä.

Digitaalikonttorin väki nousi Kalle Eevertin hopeanväriseen bussiin, joka odotti Rantakadulla.

Johanna ei noussut kyytiin — hänhän asuu keskustan pohjoispuolella ja päätti kävellä.

Hän kulki Rantakatua pohjoiseen, kääntyi Jokitorilla itään ja jatkoi loivaa rinnettä Isokadulle ja sitten Itäiselle pitkäkadulle, jonka jälkeen Jätkänsäntien, Pimunkadulle ja lopulta Käräjäläntielle.

Kävely oli rauhoittavaa. Sade oli tauonnut, ja ilma tuoksui märältä puulta ja järvivedeltä.

Lapsuuden haave – bussikuski

Kalle Eevertin bussi muistutti Johannan mielestä Nuijamaanbussia, jota hän oli lapsena ihaillut.

Hän oli joskus haaveillut bussikuskin ammatista. Ajatus tuntui nyt kaukaiselta, mutta samalla lohdulliselta — kuin pieni ikkuna aikaan, jolloin elämä oli yksinkertaisempaa. Ei bussikuskin ammatti ole ruusuilla tanssimista, kun siitä voi tulla peräpukamat, ajatteli Johanna. Hemorroidit ovat ihan perseestä, ajatteli hän ja pääsi naurun purskahdus.

Juuli 3001 – Kivisten kesäloma ja Via Baltican uusi aikakausi

Juuli oli Forssassa kuuma ja kirkas, sellainen kesäkuukausi, jolloin aurinko tuntui paistavan suoraan stratosfääriin läpi. Johannalla oli kahden viikon kesäloma, ja Kiviset päättivät käyttää sen hyödyksi tekemällä pikaisen ostosretken Tallinnaan — nyt kun nelikaistainen moottoritietunneli Hangon ja Paldiskin välillä oli vihdoinkin avattu. Tunneli on nimetty Via Balticaksi, ja se on teknologinen ihme;

42 kilometriä pitkä, täysin automatisoitu liikenteenohjaus, älyvalaistus, joka vaihtoi väriä liikennevirran mukaan ja hätäpoistumiskapselit, jotka ampuivat matkustajat pintaan kuin pelastusraketit. Ainoa miinus on hinta: 20 euroa per suunta. Mutta kun tunnelin rakentaminen oli maksanut enemmän kuin federaation budjetti 2000 vuoden ajalta, maksu on ymmärrettävä. Antti tuhahti kuivasti: "Kallihintaista ku synti, mutta mennäänpä nyt, ku kerran on tehty."

Idea Park – Tallinnan uusi jättiläinen

Tallinnan eteläpuolelle oli juuri valmistunut Idea Park Tallinn, joka oli identtinen Lempäälän alkuperäisen kanssa — mutta kaksinkertaisella pinta-alalla.

Idea Park -ketju on kasvanut vuosisadan aikana Pohjois-Euroopan suurimmaksi kauppakeskusimperiumiksi. Lempäälän alkuperäinen Idea Park on tätä nykyään Lempäälän uusi keskusta, jossa on uusi kirkko, kaupungintalo, kulttuurikeskus ja jopa oma minimetroasema. Vanha Lempäälän keskusta on muuttunut lähiöksi, jossa asunnot ovat halpoja ja rauhallisia. Idea Parkin ympärillä hinnat olivat nousseet pilviin.

Tallinnan Idea Parkissa oli kaikkea; holografisia sovituskoppeja, robottikahviloita, virolaisia muotibrändejä ja valtava musiikkitori, jossa myydään USB-kalikoita, joihin on ladattu uusinta tanssimusiikkia.

Johanna osti kaksi modernia virolaista tanssimusiikki-USB-kalikkaa, jotka vilkkuvat sateenkaaren väreissä, kun niitä heiluttaa ilmassa. Kalikalla on tosi mahtava bilebiisi nimeltä Don't Talk to Jesse. Kappaleesta Johannalle tulee mieleen koulututtu Jesse Eskelinen, johon hän on valitettavasti kadottanut kontaktit. Kappale kiihottaa häntä.

Ja tietenkin — koska hän on herkkusuu — hän osti Kalev Ellinor -suklaata monta levyä. Ellinor-sarja on 3000-luvulla yhtä legendaarinen kuin Fazerin Sininen 2000-luvulla. Suklaalevyn sisällä on lyhyt historiikkiteksti suklaan historiasta, että kauan sitten 2010-luvulla nettikirjailija The JT oli ostanut Kalev suklaata Helsingin risteilyltä työkaverilleen Ellinorille. Perinteelle tuli stoppi, kun tyttö tapasi rakkauden ja alkoi äksyillä The JT:lle. Johannasta tämä tarina kuulostaa hienolta mutta haikealta; kuha ei mulle kävisi noin, ajatteli hän.

Tallinna vain pikaisesti – "vanha ei ole vauhti pyörä"

Kiviset viipyivät Tallinnassa vain pari päivää. He yöpyivät uudessa SkyDome-hotellissa, jonka kupolimainen katto näytti tähtiä hologrammina, vaikka ulkona olisi ollut pilvistä.

Muutaman päivän kuluttua Kiviset lähtivät kotimatkalle. Vanaha ei oo vauhti pyörä, kuten Antti tapaa sanoa. Kiviset eivät ole mitään kaupunkilomailijoita. Heidän tapansa on tehdä ostokset ja sitten hieman katsella paikkoja ja sitten lähteä kotimatkalle. Johanna viihtyisi hyvin kaupunkilomalla mutta harmi vaan, kun jalat tahtovat väsyä.

Niinpä he ajoivat takaisin Via Baltica -tunnelin läpi Suomeen ja koti-Forssaan, jossa ilma tuoksui kesäiseltä Loimijoelta ja robottilehmät laidunsivat puistoissa.

Viihde-Euroopan järkytys

Augustin lopulla Euroopan viihdemaailma pysähtyi. Kurt Skurtis Passare – koko federaation hauskin koomikkonero, kulttuuri-instituutio ja kansan oma hullunkurinen filosofi – menehtyi kesken golfkierroksen Escliven kentällä Brysselin länsipuolella.

Kuolinsyyksi epäiltiin ylläritusta. Kurt oli tunnettu siitä, että hän teki kaiken täysillä: bisnekset, komediat, tuotannot, markkinoinnin, ja vielä golfinkin. Hän pyöritti tuotantoyhtiö Skurtis Production kuin sotakoneistoa – ja samalla nauroi koko ajan omille vitseilleen.

Ulla Uselessbrook – kansan rakastama, kriitikoiden vihaama

Skurtis Productionin kruununjalokivi oli tietenkin Ulla Uselessbrook, fiktiivinen kulttihahmo, joka kompuroi läpi arjen punavalkoraidallisessa mekossaan ja tekee kaikkea, mitä kukaan järkevä ihminen ei tekisi. Kriitikot vihasivat sitä. Kansa rakasti sitä. Kurt tiesi täsmälleen, kumpi oli tärkeämpi. Heti Kurtin kuoleman jälkeen kriitikotkin alkoivat tykätä Uselessbrook leffoista.

Ullaa näytteli runolaulajatar Vera-Maya Lordi, jonka vakava taidepuoli oli kriitikoiden suosikki – mutta jonka runomörinä sai tavallisen kansan haukottelemaan. Ainoa poikkeus oli joululaulu You make Christmas in my heart, jonka Vera-Maya lauloi niin, että koko Eurooppa herkistyi. Laulussa mainitaan mystinen Jenny, joka syntyy uudelleen, jonka henkilöllisyys on arvoitus. Vain laulun tekijä Cassel Hellou tietää totuuden – eikä hän aio sitä paljastaa.

Skurtis Production – viihdejätti, joka ei koskaan ylittänyt Atlanttia

Kurtin komediat eivät koskaan menestyneet Euroopan federaation ulkopuolella. Huumori on liian eurooppalaista, liian sisäpiiristä, liian... skurtismaista. Mutta Euroopassa ne ovat kultaa.

Tuotantoyhtiö tuottaa myös supersuosittua tietokilpailua 10 000 euros, jota juontaa entinen Miss Eurooppa Frida Vässare – puhelias, ruskeakiharainen, moottoripyörähullu nainen, jonka suu käy kuin Frida Kivisellä konsanaan.

Fridalla on oma moottoripyöräverstaas Motor-Mattvillagessa, Brysselin koillispuolella, jossa pikkupipelit käyvät päristelemässä ja rassaamassa koneitaan.

Skurtis Games – hullunhauska visailu, jota kukaan muu ei olisi uskaltanut tehdä

Kurtin kuoleman jälkeen ATV3 jatkoi vielä hetken 10 000 euros -ohjelmaa, mutta Skurtis Games lakkautettiin. Kukaan ei pystynyt korvaamaan Kurtin omaa hullua energiaa.

Skurtis Games oli puoliksi visailu, puoliksi arpajaiset, puoliksi sirkus – ja kyllä, siinä oli kolme puolikasta. Osallistujat tekivät älykkyyssleikkejä, kuten sideharson nielemiskilpailu, sokkona tanssiminen ja arvaa mitä ajattelen -telepatiatesti, joka ei koskaan toiminut. Kioskeista sai ostaa Skurtis Games -arpoja, joilla saattoi voittaa isoja summia rahaa.

Skandinavia ja RTV4 – kotikenttäetu

Kurt oli syntynyt Skandinavian Vänercityssä, ja siksi skandinavinen RTV4 osti oikeudet hänen tuotantoihinsa. Skandinaviassa hänen ohjelmansa ovat suorastaan pyhiä.

Joissakin elokuvissa puhutaan skandinaviaa – kieltä, jota suomalaiset eivät ymmärrä, mutta jota he silti rakastavat kuulla ja kutsuvat ruotsin kieleksi.

Birgit Passare – perijätär ja pörssihai

Kurtilta jäi yksi tytär, Birgit Passare, joka ei ole viihdealalla vaan liittovaltion arvopaperipörssissä. Nyt hän peri valtavan omaisuuden ja aikoo sijoittaa sen osakkeisiin. Hän myi isänsä tuotantojen esitysoikeudet ATV3:lle ja RTV4:lle. Bisnes on bisnestä, sanoi hän.

Aikakone – Kurtin viimeinen hullu projekti

Kurt oli myös intohimoinen keksijä. Hän työskenteli aikakoneen parissa yhdessä Marty Elftonssonin kanssa. Marty on tuuheatakkutukkainen harmaa kampaamaton ja vatsakas sekä ikuinen optimisti. Martyn vaimo Eva on vielä kummallisempi: hän puuttuu jokaiseen keskusteluun ja stressaa maailmanpolitiikasta, erityisesti siitä, että joku maa alkaisi kehittää ydinaseita uudelleen. Evan unelmana on pussata susia ja kesyttää citykarhut.

Kurt vei aikamatkustuksen salaisuuden hautaan. Hän ei kirjoittanut sitä muistiin – tarkoituksella. Hän ei halunnut historian menevän sekaisin, jos jokin tursake rakentaisi oman aikakoneensa.

Mutta aikakone oli jo keksitty...

Kurt ja Marty eivät tiedäneet, että aikakone oli keksitty jo vuosikymmeniä aiemmin.

Sen teki stenungsundilainen mies, jota kutsuttiin Silleniksi. Hän rakensi sen veljelleen – anonyymille nettikirjailija The JT:lle.

The JT matkusteli ja matkustelee ajassa edelleen, usein nuorten naisten kanssa. Hän ihailee Johanna Kivistäkin, mutta niin huomaamattomasti, ettei Johanna sitä huomaa. The JT:n aikakone on DeLorean urheiluauton näköinen menopeli.

Johanna kuuli Kurtin kuolemasta Radio Poolian nettiradiosta, jota hän kuuntelee usein kotona. Uutinen oli hänelle järkytys. Hän oli Skurtis-fani henkeen ja vereen.

Hänellä on lähes kaikki Ulla Uselessbrook -komediat kotisivullaan – laillisesti ostettuina Videoshopista, joka toimii sekä netissä että Brysselin vanhan kaupungin Western Long Streetin kivijalkamyymälässä.

Tätä nykyään on täysin laillista laittaa ostamansa elokuvat omalle kotisivulle vapaaseen levitykseen, kunhan elokuva on ostettu laillisesti, lähde on mainittu, mainoskatkoja ei poisteta. Jos mainoskatkot poistaa, häkki heilahtaa.

Septemberin alussa Suomen ylle laskeutui hiljaisuus, joka tuntui Johannasta melkein fyysisenä kipuna. Radio Poolian nettilähetykset vaiennettiin. Gramophone Union – koko Euroopan tunnetuin ja pelätyin tekijänoikeusjärjestö – oli ilmoittanut, että Radio Poolia ei ole maksanut riittävästi nettilähetysoikeuksista. Se oli järjestön tapa sanoa: Meillä on valta. Teillä ei. Radio Poolia joutui lopettamaan nettilähetykset välittömästi.

Johanna on raivoissaan. Hän kirjoitti pitkän, tunteikkaan tekstin radiosivulleen, jossa hän kuvailee eri radioasemia ja niiden ohjelmia. Nyt yksi hänen suosikeistaan on poissa — ja syy tuntuu epäoikeudenmukaiselta. Radio Poolia kuuluu muualla päin Eurooppaa maanpäällisessä DAB-verkossa, muttei Suomessa. Syynä on Suomen Workers Party puolueen oikut. Suomi on ollut netti-Poolian varassa.

Forssan radiokenttä – lyhyet soittolistat ja räkättävät aamuohjelmat

Forssassa kuuluvat kaupalliset radioasemat ovat Johannalle yhtä tuskaa; soittolistat ovat lyhyitä, samat kappaleet pyörivät loputtomasti ja aamuohjelmissa on hänen mielestään hirveää räkätystä.

Mutta töissä hän kuuntelee Rix DABia. Ei siksi, että se olisi hänen mielestään täydellinen, vaan siksi, että se on hänen hiljainen vastalauseensa.

Hän haluaisi totuttaa työkaverinsa kaupallisiin radioihin. Se on hänen tapansa olla pieni anarkisti — ilman että kukaan huomaisi. Toki Leena ja Raija kuuntelevat kaupallisia radioita, mutta Oili on kyllästynyt lyhyisiin soittolistoihin.

Johanna ei politikoi työpaikalla. Hän tietää, että se olisi vaarallista. Äiti on toistanut sen hänelle vuosia: “Töissä ei politikoida. Vaaleissa on vaalisalaisuus.” Isä on sanonut saman, mutta lyhyemmin ja kuivemmin.

Kyllä Johanna tietää, että jos alkaisi läpättää suosikkipuolueistaan työpaikalla, joku voisi hermostua. Forssan kunnanvaltuustossa on edelleen Workers Party puolueen vahva enemmistö, ja poliittiset jännitteet ovat arkipäivää. Mutta kotona... Kotona hän ei pidä itseään.

Kun televisiossa haastatellaan poliitikkoja, joita hän ei siedä, hänen reaktionsa on välitön: keskisormi nousee pystyyn ja suusta tulee kiro sanoja. Äiti huomauttaa älylaitteiden algoritmeista.

Radio Poolian omistajayhtiö Allan Media on lähettänyt Suomen mediaministeriölle lukemattomia lähetyslupa-anomuksia. Kaikki oli torjuttu. Yhtiö toivoo, että jonain päivänä poliittinen ilmapiiri muuttuisi ja Radio Poolia voisi laajentaa kuuluvuuttaan koilliseen.

Nyt Radio Poolia kuuluu koko Skandinaviassa, Eurocityssä, Meänmaalla myös Suomen puolella koska lähettimet ovat Skandinavian puolella.

Super Energy ja muut kiertotiet

Suomessa on muutamia kaupallisia radioasemia, jotka ovat kiertäneet lainsäädäntöä televisioluvan avulla. Yksi niistä oli Super Energy, jonka DAB-näytöllä näkyy yksinkertaisia kuvia ja musiikkivideoita. Kanava on rekisteröity televisioksi, vaikka onkin radio.

Johanna pitää tätä huvittavana. Se on kuin pieni kapina järjestelmää vastaan — ja hän arvostaa kaikkea pientä kapinaa paitsi Global Unionin vastustusta.

Tietoisku hampaista – median oma protesti

Viime aikoina mediatyhtiöt ovat laajentuneet ostamalla pieniä radioasemia ja muuttamalla ne koko maan kattaviksi. Tämä ärsyttää Workers Partyä, mutta eivät voi estää sitä ilman, että sananvapaudesta nousisi meteli. Kaupallisilla radioilla on pyörinyt tietoisku, jossa käytettiin vertauskuvaa: Jos Workers Party päättäisi, kenellä on lupa pitää omat hampaat ja kenellä ei...

Johanna rakastaa tätä tietoiskua. Hän on tallentanut sen radiosivulleen. Johanna haaveilee, että Allan Media ostaisi Radio Luontoillan ja muuttaisi sen Radio Pooliaksi.

11. septemberi 3001 – Moskovon hajuterrori ja maailman reaktiot

Septemberin yhdentenätoista päivä pienlentokone kaartoi matalalla Moskovon keskustan yllä. Kukaan ei osannut odottaa, mitä tapahtuisi seuraavaksi.

Pienkone pudotti kanamunapierun hajuisen säkin keskelle Punaista toria. Haju ei ollut vaarallinen, mutta se oli niin järkyttävä, että lähistöllä olleet ihmiset oksensivat lähes refleksinomaisesti.

Hajun lähde oli selvä: siperialaisseparatisti, joka ajaa itsenäistä Siperian tasavaltaa. Venäjän federaatio on jo aiemmin luokitellut liikkeen terroristiseksi.

FSB:n vastatoimet

Heti kun FSB sai tiedon hajuhyökkäyksestä, ilmaan nousi MIG Jet -hävittäjiä. Pienkone pakeni Moskovon ilmatilasta, mutta kun se oli poistunut kaupungin yltä, hävittäjät ampuivat sen alas. Lentäjä oli parrakas tursake, joka menehtyi välittömästi eli selitystä ei saatu mutta koneessa oli paperilappuja, joissa luki; *Free Siberia!*

Seurauksena käynnistyi intensiivinen operaatio Siperian itsenäisyysliikkeen kukistamiseksi. Tehtävä osoittautui vaikeaksi: varjohallitus oli piiloutunut syrjäiseen hökkelikylään, jonne ei johtanut edes kunnollista tietä.

Venäjän vastavalittu presidentti Jurij Puskij Jr piti jyrkän tiedotustilaisuuden: "Tämä selvitetään. Jokainen, joka ei tee yhteistyötä viranomaisen kanssa, luokitellaan siperialaistursakkeeksi."

Monet arvelivat, että hajuterrori oli kosta siitä, että presidentti oli heti valtaan noustuaan haukkunut siperialaiset paskatursakkeiksi.

Amerian presidentinvaihdos – ja ensimmäinen kommentti

Samoihin aikoihin myös Ameriassa vaihtui presidentti. Edellinen johtaja, Ben Jesh, jäi eläkkeelle terveydellisistä syistä ja luovutti viran seuraajalleen, joka oli tunnettu entinen turvallisuusviranomainen. Uusi presidentti kommentoi Moskovon tapahtumia CNN:n haastattelussa: "What a... what is this situation." Hän lupasi tukea Venäjän presidenttiä terrorismin vastaisissa toimissa.

Kaikki suuret televisiokanavat ja radioasemat lähettivät ylimääräisiä uutislähetystyksiä. Hajuterrori oli niin poikkeuksellinen, että se syrjäytti muut uutiset lähes kokonaan.

Johanna kuuli uutisen työpaikalla, kun EBU Radio4 Häme keskeytti ohjelmansa. Oili reagoi välittömästi: "Tämä on vasta alkua! Kohta lemuu täälläkin!" ja päälle ryki. Johanna ärsyntyi. Hän tiesi, että kyse oli poliittisesta protestista, ei globaalista hajusodasta.

Hän jatkoi postin lajittelua ja sähköpostipalvelimen tarkistamista. Hän ei enää uskalla koskea estolistoihin — ei S-L Safetyn IP-osoitteisiin eikä mihinkään muuhun. En halua antaa rikostutkijalle uutta syöttiä, hän ajatteli itsemielessään samalla, kun lajitteli paperipostia.

Hän muisti myös omat Jokioisten pieruhetkensä ja hymähti. Töissä hän ei enää uskalla päästää ääntäkään — paitsi joskus hiljaisen suhahduksen, jonka jälkeen hän pakenee kirjekuorivarastoon.

Kotona hän sen sijaan örähtelee, kun uutiset toistavat silloin tällöin Pulliainen-Bulle tapausta.

Illalla kotona – uutisia ja spekulatioita

Johanna katsoi jokaisen ylimääräisen uutislähetysten. Hän ajatteli, että hajupussin tilalla olisi voinut olla jotain paljon vaarallisempaa kuten esimerkiksi radioaktiivista materiaalia, viruksia ja nanohiukkasia. Hän tunsikin kylmän väréen. Hajupussiutisten ainoana hyvänä puolena on, ettei Pulliainen-Bulle tapausta toistaiseksi jauheta.

Salaliittoteoriat leviävät

Pian maailmalla alkoi kiertää huhuja: oliko hajuterrori oikeasti separatistin teko vai oliko se lavastettu operaatio, jolla haluttiin oikeuttaa kovemmat otteet Siperiaa vastaan?

Yksi näkyvimmistä spekuloiijista oli venäläisjournalisti Minea Less, joka julkaisi lukulaitekirjan aiheesta. Hän muistutti kirjassaan vanhoista ajoista, jolloin autoritaariset johtajat olivat lavastaneet kriisejä

omaksi edukseen.

Syksy 3001 – Laskutusrobotti ja uraputken hauras alku

Eräänä syyspäivänä, kun kaupungintalon älyikkunat suodattivat sisään pehmeää sinertävää valoa, osastopäällikkö Krista Kristiansson pysähtyi informaatiopalvelun oviaukkoon ja kysyi: „Johanna, haluaisitko opetella laskutusrobotin käyttöä?” Johanna nyökkäsi heti.

Hän halusi edetä urallaan, ja kaikki mikä liittyi robotiikkaan, tuntui askeleelta kohti tulevaisuutta.

Muutaman kerran viikossa hän nousi kaupungintalon neljänteen kerrokseen, digitaalikonttorin tiloihin, joissa seinät ovat täynnä holografisia näyttöjä, ja lattiaa pitkin kulki ohuita induktiokaistoja robottien latausta varten.

Kaupungintalon jokaisella kerrostasanteella on lasiseinä. Neljännessä kerroksessa hisseiltä katsottina oikealla on Forssa Housen hallintotilat. Suoraan edessä on Digitaalikonttori. Hissien vasemmalla puolella on marmorirappuset eri kerroksiin.

Laskutusrobotti – möhkälemäinen mutta älykäs

Laskutusrobotti on möhkälemäinen, kulmikas laite, jonka pintaa peittää harmaa nanomuovi.

Se liikkuu itsenäisesti käytävillä pienillä magneettirattailla, jotka liukuvat lattian induktiokaistoja pitkin. Tarvittaessa se osaa väistää ihmisiä, avata ovia ja jopa tervehtiä kohteliaasti.

Johannan tehtävä oli opetella robotin ohjelmointia: reittien määrittely, osastokohtaiset laskentamallit, palvelutietojen keruu ja laskujen automaattinen muodostus.

Koko kaupungintalo on matkalla kohti 100 % paperitonta hallintoa, jossa tieto kulkisi valokuituverkkojen ja kvanttiservereiden kautta.

Pera-Markus ja ohjelmoinnin karu todellisuus

Johanna istuu laskutusteknikko Pera-Markus Lehmuskoivulan työhuoneessa.

Pera-Markus on lyhytkasvuinen, tukevahko mies, jonka mustatukka on aina sähköisen pörrössä ja jonka suu liikkuu puhuessa kuin kuminauha olisi venynyt poskien välillä.

Hänen vastuullaan on laskutusrobotit, palkkajärjestelmät ja digitaalikonttorin talousalgoritmit.

Johanna harjoitteli viikkoja.

Hän teki muistiinpanoja, testasi reittejä, syötti laskentakaavoja ja yritti ymmärtää robotin logiikkaa.

Mutta vähitellen hän alkoi pelätä. Mitä jos tekisin pilkkuvirheen? Entä jos laskentamalliin tulisi prosenttinvirhe ja koko kunnan talous romahtaisi? Hän näki jo mielessään uuden poliisikuulustelun ja sen saman rikostutkijan, jonka katse oli kuin skanneri.

Lopulta Johanna meni Kristan työhuoneeseen, joka on rinnakkaisella käytävällä.

Hän tunnusti: „Miulla on huono rätinkipeä. Tää on liian vaativaa.” Krista nyökkäsi lempeästi.

„Ei sinun tarvitse jatkaa. Oili hoitaa laskutukset. Sinä keskityt palvelimen huoltoon ja pakettikiirroksiin.”

Johanna tunsu helpotusta. Ja samalla pienen, pimeän ajatuksen: Jos rykijä joskus mokaisi ja saisi potkut, meillä Leenan kanssa olisi paratiisi.

Matematiikkatrauma ja hissien tulevaisuus

Johanna harmitteli, ettei ole hyvä matematiikassa. Hän syyttää kolmannen luokan pedagogien välinpitämättömyyttä — 1980-luvun alun opetusmenetelmät olivat olleet kaikkea muuta kuin modernit.

Johanna astui kaupungintalon uuteen Näsi Electricin valmistamaan hissiin, jonka ovet ovat siniset ja jonka sisällä on holografinen kerroskarta.

Joskus pakettikiirroksilla hän teki pientä kiusaa: yritti avata hissien oven juuri kun se liikkui, jolloin hissi pysähtyi kerrosten väliin ja matkustaja huhuili hätäntyneenä. Se oli lapsellista, mutta se oli hänen tapansa purkaa stressiä eli pikkutyttöjen temppuja.

Hississä on myös puhelinluukku, jonka takana on kuuloke. Kun sen nostaa, puhelu yhdistyy kontaktikeskukseen — tai jos respa oli kiinni, hälytyskeskukseen. Johanna ei ole varma, oliko se oikea hätäkeskus vai jonkinlaisen vartiointifirman sivutoimipiste.

Johanna on palkkatukityöläinen. Hänen palkkansa on 10 000 euroa kuussa — vähemmän kuin vakituisilla työntekijöillä. Ennen palkkatukea hän oli saanut vain 6000 euroa.

Asumistukea hän ei saa, koska hänellä on säästötili ja asumisoikeusasunto. Säästöt ovat vain pahan päivän varalle. Yhä Suomen senaatissa istuu Johannan vihaama Workers Party puolue. Hän oli turhautunut. Hän koki, että päätöksenteko ei ymmärrä tavallisten ihmisten arkea, vaikka senaatissa istuukin työväenpuolue Workers Party.

Oili ja Leena keuhuvat Johannaa usein — ainakin silloin, kun hän on paikalla. Leena on vakuuttunut, että Oili puhuu paskaa selän takana. Leena on kertonut Johannalle muinaisesta politiikosta, jonka nimi oli vilahtanut historialukulaitteissa. Johanna ei ole koskaan kuullutkaan, mutta nauroi asialle.

Leena pitää osastojen väliovea kiinni, ettei tarvitsisi kuunnella Oilin rykimistä tai nähdä tämän mulkaisuja. Kahvitauoilla Leena joutuu kuitenkin istumaan samassa huoneessa, kun Oili juo kahvia kierrätyshuoneelta löytämistään kupeista.

Johanna juo cappuccinoa kertakäyttömukista — ja hakee kahvit mieluummin Hoito & hoiva -hallinnon kahvihuoneesta, jossa oli parempi kone. Hänen keltainen Rix DAB kahvikuppinsa putosi tässä päivänä eräänä Hoito ja hoiva hallinnon kahvihuoneen ja toisen kerroksen oven ulkopuolella, toisen kerroksen kerrostasanteella. Kuppi meni säpäleiksi niin, että Johanna purki ärtymystään Hoito ja hoiva hallinnon kahvihuoneen punaiseen oveen potkien ja hokien vittua. Onneksi silloin ketään ei ollut kerrostasanteella eikä oven sisäpuolella. Kupin sirpaleet Johanna laittoi Hoito ja hoiva hallinnon kahvihuoneen roskikseen.

Kotona hän olisi todennäköisesti karjunut ja örissyt mutta työpaikalla hän sen sijaan potkii kiukustuneena seiniä ja ovia, kun kukaan ei ole näkemässä. Tässä kerran hän kiukustuneena potkaisi mäsäksi informaatiopalveluosastolla ylöspäin nostettavan hyllykön oven niin, että kaapin ovi meni ihan mäsäksi. Hän ei uskaltanut kertoa työkavereilleen, että tuo hyllyn ovi on mennyt mäsäksi, vaikka sen näkee selvästi. Kukaan ei siitä välitä, kun osaston kaikki huonekalut ovat vanhoja. Osan Oili on saanut eri osastoilta, joissa on harrastanut perseennuolemista.

Iltapäivisin viimeisellä kahvitauolla Johanna tapaa juoda sitä iänikuista ahvenvettä, josta on tullut jo käsite.

Raija puolestaan syö kotoa ottamiaan kerrosvoileipiä, joiden päällä on lihapullia ja monta kinkkusiivua sekä tietenkin paksu kerros rasvaista voita. Piakkoin Raija aloittaa keskusvarastolla, joka sijaitsee Käräjäläntien ja Uusi Tammelan tien risteyksessä.

Leena tyytyy vain yhteen ruisleipään, jonka päällä on ohut kerros voileipämargariinia sekä yksi salamsiivu. Kun Johanna leikillään kysyy Leenalta, että mitä hän aikoo syödä lounaaksi, niin silloin hän esittää vakiovastauksensa: "No tietenkin rutikuivan voileivän kannikan!" Tämä repliikki on alun perin peräisin Raijan suusta, joka aiemmin väitti, että söisi kuivia voileipiä, vaikka syökin jättimäisiä rasvaisia leivänjässiköitä. Olisi todella suositeltavaa, että Raija rupeaisi teholaihdutuskuurille, kun on ylipainoinen niin, että kahvihuoneen tuoli ihan natisee. Ihan muutaman kerran hän on juonut Super Nutrilittiä mutta tuloksetta, sillä kotona iltaisin hän tissuttelee sapseilla ja päälle syö makeisia.

Oili tapaa kahvitauoilla järsiä pullan tai leivän nurkkaa. Hän on sellainen pikku ruipelo. Raija voisi lahjoittaa Oilille puolet läskimahastaan, kuten Johanna ja Leena tapaavat itsemielessään ajatella.

Aamu Forssan kunnan virastotalossa

Joka aamu Johanna saapuu ensimmäisenä työpaikalleen. Se ärsyttää Oilia suunnattomasti. Oili on tottunut olemaan osaston selkäranka, mutta nyt blondi, säntillinen ja teknisesti lahjakas Johanna ehti aina ennen häntä. Oilia vituttaa myös, kun blondi selvisi voittajana poliisin esitutkinnasta.

Oili ei koskaan myönnä kateuttaan ääneen, mutta sen näkee punertavista poskista, tiukasta ilmeestä ja siitä, miten rykiminen lisääntyy heti, kun Johanna astuu sisään tai Oili näkee blondin olevan työpaikallaan, kun itse astuu sisään.

Johanna on sähköpostipalvelimien huollossa nopea ja tarkka. Oili taas... ei niinkään. Leena ja Johanna ovat monta kertaa pohtineet, osaisiko Oili edes laittaa IP-osoitteita roskapostilistalle, jos tilanne sitä vaatisi.

Työpäivä alkaa kello 07:30. Oven ulkopuolella odottaa aina Messenger Servicen duunari, sillä ryhmä jakaa hoito- ja hoivahallinnon sisäistä postia.

Messenger Service on osa Forssan Daily Activitya, jota pyörittää tätä nykyään koulutusyhtiö Suner yhteistyössä hoivahallinnon kanssa. Ryhmässä työskentelee useita henkilöitä, joista kaksi on Johannalle tutuimpia: Jaana Porala, neliviisikymppinen, ryppyinen mutta energinen Jonna-Eeva Evertsson, lyhytkasvuinen, pyöreä ja aina iloinen, vaikka toinen käsi on heikompi. He ovat uteliaita ja puheliaita.

Johanna ei kuitenkaan jaksa heidän loputonta selittelyään ja kyselyään – kouluaikojen kokemukset funktiorajoitteisista ovat jättäneet jälkensä.

Hän kutsuu heitä itsemielessään tursakkeiksi, vaikka tietää itsekkin omaavansa omia funktiorajoitteitaan. Hän ei osaa aavistaakaan, että muutaman vuoden kuluttua koko Messenger Service kietoutuisi hänen elämänsä tavalla, jota hän ei olisi voinut kuvitella.

Jaana tuo joka aamu pinon Forssan Aviisi -uutislukulaitteita, jotka hän on kerännyt eri osastoilta. Hän laittaa ne Messenger Servicen lokeroon ja ottaa tilalle yön aikana päivittyneet laitteet. Myöhemmin Johanna tai Oili laittaa ne lataukseen, jotta seuraavana aamuna ne olisivat valmiita jaettavaksi hoito- ja hoivahallinnon taukotiloihin, Voimalatalolle sekä Messenger Servicen omiin tiloihin.

Jaana tekee lopuksi kierroksen osastolla ja kyselee kaikesta mahdollisesta. Oili vastaa avoimesti. Johanna taas keksii itselleen kuvitteellisen pankinjohtajamiehen, jotta ei tarvitsisi kertoa oikeista asioista.

Johanna ei missään nimessä halua päätyä Daily Activity -ryhmiin. Hän pelkää, että tuntuisi itsestään vaivaiselta ja menettäisi itsenäisyytensä. Hänelle riittivät jo ne spesiaalikouluvuodet, jotka ovat puolet liikaa.

Messenger Service on ainoa ryhmä, jonka toiminnan hän tuntee – ja sekin vain siksi, että he tekevät yhteistyötä informaatiopalvelun kanssa.

Messenger Servicen tilat sijaitsevat informaatiopalvelun yläpuolella, katutasossa. Pian he muuttavat kolmanteen kerrokseen, samaan käytävään kunnan tietokonekorjaamon kanssa.

Tietokonekorjaamossa huolletaan virastotalon tietokoneita, konttorirobotteja ja vanhusten talousrobotteja, joita Daily Activity -ryhmät kiillottavat.

💛 **Snadi-Papa – kommunikaatioteknikko**

Johanna on pidetty työntekijä. Erityisesti kommunikaatioteknikko Snadi-Papa Paasikivi on ihastunut häneen. Hänellä on vaalea siilitukka sileät kasvot ja särmikäs leuka.

Hän täyttää lähes kaikki Johannan salaiset mieskriteerit – paitsi iän. Snadi-Papa on viisikymppinen, ja Johanna tuntee vetoa nuorempiin miehiin.

Hän on ujo, eikä ole tottunut halauksiin. Snadi-Papan halailuinto sai hänet hämilleen.

Hän miettii usein, saisiko hän koskaan poikaystävää. Hän ei tiedä, että muutaman vuoden kuluttua hän kokisi elämänsä suurimman halipulan.

😄 **Leenan ja Johannan härski huumori**

Leena ja Johanna jakavat erikoisen, hieman lapsellisen huumorintajun.

He nauravat Oilin rykimiselle, Raijan liioitelluille metsästystarinoille ja työpaikan pienille absurdeille tilanteille sekä isorintaiselle rikoskytälle.

Leena varoittelee Johannaa silloin tällöin: ”Oili on ystävällinen vaan silloin ko sie oot paikalla. Selän takana se puhuu iha toist.” Johanna tietää tämän, muttei osaa suuttua. Hän on ylikiltti, josta vielä saa kärsiä seuraavilla vuosikymmenillä.

Leenaa ärsyttää myös Raijan loputon omahyväisyys. Raija puhuu metsästyksestä kuin olisi koko maakunnan paras ampuja. Lisäksi Raija omii hirvisaaliin, vaikka on mukana hirviporukassa.

Toissa syksyllä, samoihin aikoihin, kun Johannan mummo siirtyi ajasta ikuisuuteen, kohtalo kosketti myös Raijaa. Raijan äiti menehtyi, ja Raija peri äitinsä vanhan omakotitalon Susisaassa, aivan Hallisalon luonnonsuojelualueen vieressä, Börjen kadulla. Talo on 2900-luvun lopulla rakennettu älyrakennus, jossa on aurinkokalvolla päällystetty katto automaattiset ilmanvaihtosuodattimet ja pihalla pieni robottikasvihuone, joka hoitaa itse itsensä.

Raija ja Martti muuttivat sinne heti. Heidän mielestään oli lohdullista aloittaa uusi elämä lähellä luontoa, vaikka suru kulkee mukana.

October – Raija vaihtaa työpaikkaa ja Leena riemuitsee

Eräänä Octoberin päivänä Leenalla kävi todellinen säkä: Raija sai uudet työtehtävät kaupungin keskusvarastolta ja siirtyi pois kopiointikeskukselta. Raijasta tuli varastorobottitekniikko, jonka tehtäviin kuuluu valvoa varastointirobottien toimintaa, tarkistaa, että tavarat päätyvät oikeisiin lokeroihin ja kuljettaa tavaraa tonttiyhtiön itseajavalla pakettiautolla eri yksiköihin.

Keskusvaraston robottijärjestelmä on Forssan ylpeys; satoja pieniä, magneettiraiteilla liikkuvia robotteja, jotka järjestivät tavarat automaattisesti painon, koon ja käyttötarkoituksen mukaan.

Jääkaappivitsi – ja futuristinen lukko

Koska Raijan uusi työpaikka sijaitsee samalla kadulla, jolla Johanna asuu, Leena alkoi heti vitsailla: “Nyt se Raija tulee joka päivä syömään sun jääkaapin tyhjäksi. Hanki lukko!” Johanna nauroi, mutta Leena jatkoi: “Keskusvaraston kahvihuoneessa on muuten oikeasti munalukko jääkaapin ovesa.”

Se ei ole Raijan takia, vaan siksi, että taukotiloissa oli käynyt ruokavarkaita – kodittomia, jotka olivat löytäneet tiensä sisään vanhojen huoltotunneleiden kautta. Keskusvaraston jääkaapin uusi lukko on futuristinen: biometrinen tunnistin, PIN-koodi ja varmuuden vuoksi mekaaninen munalukko, koska robottikin voi mennä jumiin.

Kun Leena kuuli tästä, hän repesi nauruun. Ajatus lihavasta Raijasta ja jääkaappilukoista on hänelle liian herkullinen.

Forssan uusi ylpeys – Plutonium Super

Forssassa on hiljattain kehitetty uudenlainen autojen polttoaine: Plutonium Super.

Se on 3000-luvun innovaatio, jossa ydinjätteen hajoamisenergia valjastettiin turvallisesti käyttöön. Plutonium Super on erittäin tehokas, lähes päästötön ja valmistettu kierrätetystä ydinmateriaalista.

Forssa on ensimmäinen kunta, joka otti sen käyttöön laajasti. Kaupungin virka-autot kulkevat nyt polttoaineella, joka on kirjaimellisesti kierrätettyä ydintä.

Johanna on ylpeä kotikaupungistaan. Forssa on pieni, mutta teknologisesti kunnianhimoinen – aivan kuten hän itse.

Global Unionin huippukokous Turussa – ja Forssan oma näytön paikka

Hiljattain Turussa järjestettiin Global Unionin huippukokous, joka keräsi yhteen lähes koko maailman johtajat. Samalla Global Unionin parlamentaarikot tekivät vierailun Forssaan tutustuakseen kahteen asiaan, joista kaupunki oli ylpeä: Plutonium Super – kierrätetystä ydinmateriaalista valmistettu uuden sukupolven polttoaine, Zero Visio – liikenneturvallisuusohjelma, jonka tavoitteena oli nollata kaikki liikenneonnettomuudet

Zero Vision nimissä Forssaan on rakennettu niin paljon kiertoliittymiä ja eritasoliittymiä, että moni asukas kutsui kaupunkia jo *Liikenneymyrä Cityksi*. Lisäksi oli rakennettu vauhtitöyssyjä, joita kansa kutsui hyppyreiksi. Bussi- ja taksikuskit vihaavat niitä, koska matkanteko hidastui ja matkustajat valittavat.

Johanna ärsyynyi töyssyistä yhtä paljon kuin kaikki muutkin — ja purki ärtymystään mielessään poliittisiin päättäjiin, kuten hänellä on tapana.

Uusi ja Vanha Tammelan tie – Forssan futuristinen liikenneverkko

Uusi Tammelan tie kulkee valtatie kakkosen yli ja sen risteykseen on rakennettu kaupungin suurin kiertoliittymä. Se on hyödyllinen. Mutta toinen kiertoliittymä — Tsumilan hautausmaan ja läntisen Zumilan risteyksessä — tuntuu monien mielestä turhalta.

Joka kerta, kun Anna ja Antti ajavat Tsumilan hautausmaan ohitse, niin tekoälyrannekkeet tulevat levottomiksi.

Läntinen Zumila on pienteollisuusalue, jossa sijaitsee Saksanhirven leipom, Three Town Laser – laserleikkurikorjaamo, Banana Support – takkipuhelin- ja tietokonehuoltofirma.

Johanna on huomannut, että alueen nimi kirjoitetaan kahdella tavalla: Tsumila hautausmaasta puhuttaessa ja Zumila pienteollisuusalueesta puhuttaessa eli Ts:llä sekä Zeetalla. Hänen mielestään kaupunginosan nimen pitäisi olla yhtenäinen — ja tietenkin zeetalla.

Vanha Tammelan tie kiertää Hunnison takaa ja kulkee Vironmäen, Susisaaren ja Hallison välistä kohti Tammela. Luontoreservaattien välissä on pieni kylä nimeltä Snadi-Salo, joka on kuin aikakapseli 2900-luvulta.

Global Unionin johtajat Turussa

Turun huippukokoukseen osallistui lähes koko maailman poliittinen johto.

Mukana olivat muun muassa: Amerikan presidentti Valdemar But, Venäjän presidentti Jurij Puskij Jr. ja YK:n pääsihteeri Jimmel Andersson.

Presidentti Puskij Jr on tunnettu värikkästä retoriikastaan ja siitä, että hän kommentoi maailman tapahtumia usein hyvin suorasukaisesti. Hänen isänsä, Puskij Senior, oli vallassa 2990-luvun alussa ja tunnettu historiallisista päätöksistään.

Hän vapautti Mongolian Kiinan miehityksestä. Puskij seniorin ja pojan välissä ennätti olla demokraattiseen puolueeseen kuuluva Billy Linzai, joka oli aivan hulluna naisten perään ja erityisesti presidentinkanslian työharjoittelija Monia Levyyn, vaikka äijä on naimisissa Hillevin kanssa. Huhupuheiden mukaan Monia olisi maistanut Billyn intiimi sikaria ja vitsailut, että se maistui ihan hillerille. Hillevi vaimo hyväksyi ukkonsa naissekoilun sillä siitähän voi olla hyötyä koska silloinhan äijä olisi hyvä sängyssä, kuten hän kommentoi juorusivustoilla. Hillevi Linzaille on suunnitelmassa asettua joskus tulevaisuudessa presidenttiehdokkaaksi.

Billy oli erittäin hyvä presidentti, joka ei ärsyttänyt mitään maata mutta tämä nykyinen Puskij junior ärsyttää senkin edestä ja erityisesti Etelä-Amerikan valtioita, joita tämä haukkuu räkäkseliksi koska hänen mielestensä sieltä tulevat kaiken maailman räkätaudit.

Chilen presidentti Betty Coolio pahoitti mielensä ja leikkimielellä uhkasi lähettää Jurijlle kunnon lentsun. Eräänä syyspäivänä, kun presidentti Jurij sairastui kovaan flunssaan, jolloin epäili joko siperialaisia tai Chilen presidentin metkuja. Varmuuden vuoksi hän lähetti Chileen terveysarmeijan antamaan jokaiselle chileläiselle influenssarokotteen. Hän myös antoi käskyn Venäjän armeijalle mennä Siperiaan etsimään siperialaistursakkeita.

Betty Coolion pienet rinnat hytkyivät naurunahdissa, kun kaukaisen Venäjän presidentti aloitti melkoisen terveystiedon. Venäjän kansalaiset eivät ole kovin iloisia, kun heidän verorahojansa tuhlataan tällä tavoin. Venäjällä on pitkään suunniteltu sosiaali- ja terveysreformia. Ei taida Jurij Puskij juniorilla olla kaikki vodka pullot korkattu, kuten moderni venäläinen sananlasku kuuluu.

Presidentti Puskij epäilee myös Kiinan Sax Huxia lempupussihyökkäyksestä, kun herra Hux usein kiihkoilee ja agitoi naapurimaidsa ääriaineiksi.

Turun Global Union huippukokoukseen osallistui myös YK:n pääsihteeri Jimmel Andersson, joka on hyvin lihava skandinaavi, joka yritti puhua järkeä Venäjän presidentille, ettei tällaisia järjettömiä terveyssekoiluja pidä tehdä ja kysyi suoraan, että mitä jäbä duunaa. Tähän Jurij vastasi, että hän vain ajatteli poistaa räkätaudit maailmasta. Sitten Jimmel kehotti ottamaan rauhallisesti siperialaisten kanssa, sillä lempupussi ei ole kaikkien siperialaisten syytä.

Huippukokouksen aikana oli rajua mielenosoituksia Turun keskustassa. Mielenosoitusten järjestäjinä olivat anarkistiterroristit. Liittovaltion santarmijoukot yrittivät saartaa mielenosoittajat Vasaramäen koulun pihalle, jonne oli tuotu rahtikontteja. Siinä onnistuttiinkin mutta terroristit inisivät tiedotusvälineille, että santarit kiusaavat eivätkä hyväksy mielenosoitus-oikeutta. Tiedotusvälineet alkoivat lässyttää terroristinuoriselle ja alkoivat kritisoida santarmien toimintaa, vaikka he tekivät ihan oikein, jotta kokousrauha olisi turvattu.

Puskij Jr:n ja muiden johtajien väliset keskustelut olivat ajoittain kireitä, erityisesti terveys- ja turvallisuuskysymyksistä. YK:n pääsihteeri Andersson yritti rauhoitella tilannetta ja muistutti, että yksittäiset provokaatiot eivät edustaneet kokonaisiasa kansoja.

Mielenosoitukset Turussa – ja santarmien vastatoimet

Huippukokouksen aikana Turun keskustassa järjestettiin suuria mielenosoituksia. Järjestäjinä oli anarkistisia ryhmiä, jotka vastustivat Global Unionin politiikkaa.

Liittovaltion santarmijoukot yrittivät saartaa mielenosoittajat Vasaramäen koulun pihalle, jonne oli tuotu rahtikontteja tilapäisiksi esteiksi. Saarto onnistui, mutta mielenosoittajat väittivät tiedotusvälineille, että heidän oikeuksiaan loukattiin.

Media tarttui väitteisiin ja alkoi kritisoida santarmeja, vaikka heidän tehtävänä oli turvata kokousrauha. Enemmistö kansalaisista tuki santarmeja, mutta mediakeskustelu oli sekavaa ja kärjistynyttä.

Johannan reaktio – turhautumista ja ärtymystä

Johanna seurasi uutisia kotona ja työpaikalla.

Häntä ärsytti, miten media tuntui korostavan mielenosoittajien näkökulmaa ja vähättelevän santarmien työtä.

Hän tunsi sisällään saman ärtymyksen kuin aina silloin, kun uutisissa käsiteltiin paskatapausta, jotka muistuttivat häntä Pulliainen-Bulle tapauksesta. Hän ei sanonut mitään ääneen työpaikalla — mutta sisäinen örinä oli vahva.

Octoberi 3001 – Ojaanajo ja lentokoneiden katselu

Eräänä Oktooberi-lauanaina Johanna oli käynyt Ylicityn kauppakeskuksessa tekemässä viikonloppuostokset. Kotimatalla hän päätti ajaa pienen lenkin Forssan lentokentän ja Brandcarin testiradan välissä — alueella, jossa minimatkustajasuihkarit nousivat ja laskivat kuin hopeiset hyönteiset. Hänen huomionsa kiinnittyi yhteen kiiltävään suihkariin.

Juuri sillä hetkellä auton älyohjaus ei ollut päällä, ja ennen kuin hän ehti aktivoida sen, auto kaarsi pehmeästi mutaojaan. Rapa roiskahti, mutta vauhti oli niin hiljainen, ettei mitään vakavaa tapahtunut.

Ainoa vaurio oli vasemman helman taittuminen ja sivuvilkun irtoaminen johdon varaan.

Pieni volkkari ei kuitenkaan jaksanut peruuttaa itseään ojaasta — se ei ollut mikään Crossover-malli.

Takkipuhelin hätiin

Johanna avasi takkipuhelimen ohjauspaneelin ja soitti isälleen.

Hän halusi auton pois ojaasta ennen kuin paikalle sattuisi poliisipartio — ei siksi, että hän olisi tehnyt mitään väärää, vaan koska poliisi toi hänelle aina mieleen yhden tietyn rikostutkijan, jonka kohtaamista hän halusi välttää viimeiseen asti.

Antti saapui nopeasti.

Brandcarin teollisuusalue on aivan lähellä, ja lentokentän suihkareiden humina kuuluu selvästi Siivekkääntielle asti.

Hän hinasi auton ylös ojaasta ja tarkisti vauriot. Sivuvilkku kiinnitettiin takaisin, helmaa oikaistiin parhaansa mukaan, ja auto oli jälleen ajokunnossa.

Antti ei uskaltanut katsoa tytärtään silmiin tai muuten käsivarsia olisi alkanut nykiä halaukseen.

Patukka jo seisoj pöksyissä.

Kivisten sisäpiirislangi syntyy

Kotona vanhemmat ehdottivat jälleen kerran, että Johanna käyttäisi silmälasia ajaessaan.

Johanna vakuutti, ettei kyse ollut näöstä — hän vain jäi tuijottamaan lentokonetta. Tästä syntyi uusi Kivisten sisäpiirislangi: ”Lentokoneiden kahtelu” = ojaanajo.

Johanna vannotti vanhempiaan, etteivät kertoisi asiasta pikkusiskolle, kun tämä soittaisi Japanista.

Hän oli usein kehuskellut olevansa kova autonainen, eikä halunnut tämän tarinan leviävän.

Mitpä siitä läpättää, kuten Anna asian ilmaisi. Totta kai tämä oli Johannalle erittäin noloa, koska hän monesti leuhkii vanhemmilleen, että hän olisi erittäin kova autonainen juuri hänen erinomaisen naisen logiikkansa ansiosta sillä hänhän ei tunnetusti ole mikään naaraspässi. Tähän isä tapaa

vitsailla "Siltäpä vähän näyttää mutta silti oot ihana nainen!"

Brandcarin kohtalo ja teollisuuden murros

Samaan aikaan Forssan autoteollisuudessa kuohui.

FHI – Fuji Heavy Industries – oli ostanut Brandcarin ja skandinaavisen VGM:n.

Tehtaiden nimiksi vakiintuivat: Brandcar Automobile ja VGM Automobile

Kuorma-autotehdas Fenno jäi toistaiseksi Brandorin omistukseen, ja skandinaavinen Tapper pysyi Mazettin suvulla.

Brandorin pitkäaikainen pääomistaja Rauli Brandzer oli jäänyt eläkkeelle, ja hänen poikansa

Peter-Markus Brandzer johti nyt yhtiötä.

Toinen poika, Jim-Oscar Brandzer, oli valinnut media-alan ja asui Vattulassa suvun kartanossa, Brandzers Hofissa.

Rihanna Jöniksen ja Jim-Oscarin erikoinen kohtaaminen

Jim-Oscar oli äskettäin mennyt kihloihin laulaja Rihanna Jöniksen kanssa.

Rihanna oli kotoisin Hangosta ja oli muuttanut Vattulaan heidän yhteiseen kartanoonsa.

Heidän ensikohtaamisensa oli ollut poikkeuksellinen:

Rihanna oli seurannut voimakkaita sisäisiä tuntemuksiaan ja päätynyt kartanon ovelle.

Jim-Oscar oli avannut oven — ja he olivat rakastuneet välittömästi.

Rihanna oli päättänyt jättää kilpailumaailman taakseen, mutta esiintyi silloin tällöin Vattulan tapahtumissa ja karaokessa.

Johanna oli lukenut tästä kaikesta Näe & Kuule -lukulaitteesta, jota äiti toisinaan osti.

Työtahti kiristyy – ja duunarit väsyvät

Brandcarin myynnin jälkeen FHI kiristi työtahtia.

Teollisuusrobotteja piti kiillottaa jatkuvasti, ja työntekijöiden oli valvottava robottien toimintaa silmä kovana. Taukojen aikana ei saanut istua — taukokuoneen tuolit oli poistettu tehokkuuden parantamiseksi.

Ammattiliitto Eurometal oli voimaton. FHI oli tehnyt selväksi, että jos liitto alkaisi vastustaa, tuotanto siirrettäisiin muualle.

Moni duunari oli kironnut Brandzerit, jotka olivat myyneet tehtaan ulkomaille, mutta toisaalta he eivät olleet onnistuneet pitämään Brandcaria kannattavana.

Brandia Aero ja Rolls – teollisuuden uudet omistajat

Brandor keskittyi nyt kahteen suureen yksikköön: Fenno ja Brandia Aero lentokonetehtas.

Rolls Roycen omistaa nykyään venäläinen DM-yhtiö, joka hoiti tehdasta hieman inhimillisemmin kuin FHI, mutta työtahti oli sielläkin kiristynyt.

Volkswagen puolestaan suunnitteli ostavansa Fennon ja skandinaavisen Tapperin.

Brandzerit ja Sassnitz

Rauli Brandzer viettää eläkepäiviään Sassnitzin hienostoalueella, Unoburgissa.

Hän on yrittänyt houkutella Jim-Oscaria ja Rihannaa muuttamaan sinne, mutta nämä viihtyvät paremmin rauhallisessa Vattulassa.

Sassnitzissa sijaitsee myös Brand Linen pääkonttori — varustamo, jota Brandzerit eivät aio myydä koskaan.